

gianninajollys

CHRISTINE ORBAN

Mesaj întârziat

Traducerea și adaptarea în limba română de

LUMINIȚA SORA.

ALCRIS

Capitolul 1

O după-amiază în Johannesburg: traficul era intens, iar străzile înțesate de lume. Stacey Marlow alerga încercând să-și croiască drum prin mulțime. Era mică de înălțime, subțirică, avea ochi verzi și păr roșcat, destul de lung, căci șuvițele îi jucau acum, în fugă, pe umeri. Atrase câteva priviri, însă nu-și dădu seama de acest lucru.

Când semaforul își schimbă culoarea, se pregăti să traverseze. Se uită la ceas. Douăsprezece și un sfert! Avea întâlnire cu André și știa că lui îi place punctualitatea. Pentru că întârziase deja un sfert de oră, avea să-l găsească iritat. Iar când îl va anunța hotărârea pe care a luat-o, el va deveni cu siguranță furios...

Fusese reținută de un apel telefonic. Nepoata lui John Allison sunase pentru a-i cere vești despre unchiul său. După aceea, chiar când intenționa să iasă, domnul Allison o rugase să urce. Voia să știe cine fusese la telefon. Stacey îi transmisese salutul nepoatei, își trecuse cu blândețe mâna pe fruntea lui

îngrijorată, și o rugase pe infirmiera care venise în locul ei să nu-l părăsească nici un minut pe bolnav în timpul somnului.

Când a ieșit în sfârșit, și-a spus că va reuși totuși să ajungă la timp la restaurant. Însă nu ținuse cont și de aglomerația de la această oră de vârf...

Coborî în grabă de pe trotuar, fără să se asigure dacă strada era într-adevăr liberă.

Se auzi un scrâșnet de frâne înfiorător și imediat apoi un zgomot surd, un geamăt de agonie și țipetele îngrozite ale martorilor. Aproape în aceeași clipă sirena ambulanței străpuse aerul.

Doi bărbați în alb trecură prin mulțime și îngenuncheară lângă rănită, o ridicară ușor și o așezară pe targă. Parcă era o păpușă abandonată, cu părul ei frumos cu reflexe roșcate împrăștiat în dezordine pe fruntea palidă... Mulțimea le făcu loc celor doi bărbați care purtau targa, iar ușile ambulanței se închiseră în urma lor.

Ceva mai departe, într-un mic restaurant italianesc, un bărbat cu părul negru aștepta. Era supt la față, avea trăsături dure și o frumusețe virilă, stranie, care atrăgea atenția multor femei din restaurant. Însă lui nu-i păsa. Pentru a suta oară se uită la ceas.

În camera de spital era liniște. Domnișoara Ellis, așezată lângă fereastră, se bucura de căldura soarelui. Peste un an sau doi va ieși la pensie. De acum i se încredințau doar sarcinile cele mai ușoare.

Privi spre patul tinerei rănite. Obrajii ei parcă-și recăpătau puțin câte puțin culoarea. Contrastul între roșul

părului și paloarea chipului nu mai șoca atât de tare. Respirația îi era ceva mai regulată. Însă nu-și recăpătase cunoștința încă.

Cu ochii ațintiți spre pat, domnișoara Ellis observă o mică mișcare. Tânăra ținea ochii tot închiși, dar își încrunta fruntea, ca și cum ar fi simțit o durere. Biata fată! Își revenea, dar piciorul stâng îi fusese afectat serios. Va șchiopăta probabil până la sfârșitul zilelor ei.

Sora se ridică și se apropie de pat. Oare fata își recăpăta cunoștința? Genele ei negre și dese proiectau o umbră delicată pe micul chip oval încadrat de șuvițele roșcate. Domnișoara Ellis încercă să-și imagineze această figură zâmbitoare și însuflețită de viață. Trebuia să fie minunată, sau măcar interesantă, deloc obișnuită. Se întrebă de ce nu venise nimeni s-o viziteze.

Apoi remarcă o altă mișcare. Genele negre și lungi tresăriră. O dată. De două ori. Apoi ochii se deschiseră. Erau verzi. Sora Ellis fu satisfăcută: nu se înșelase. Păr ca ambra, ochi verzi: tânăra ERA într-adevăr frumoasă.

— Unde... unde sunt? murmură ea cu ochii măriți de uimire.

— La spital. Ai avut un accident.

Domnișoara Ellis îi vorbea cu blândețe, încercând s-o liniștească.

— La spital?

În ochi îi apăru o lucire de panică și încercă să se ridice.

— Rămâi întinsă, îi ordonă sora. O să-ți faci rău.

— Dar... André... Trebuie să mă duc la...

Durerea o copleși din nou. Ochii i se închiseră iar și apoi căzu înapoi pe pernă.

Așa deci, gândi domnișoara Ellis, măcar cunoștea o persoană. Genele tinerei se mișcă din nou. Deschise ochii și-i pironi asupra infirmierei.

— Întâlnire... André...

— Ssst, fetița mea...

— Scrisoare... trebuie să scriu...

Îi era greu să articuleze cuvintele.

— Încearcă să dormi, fetița mea.

— Nu! Vă rog, scrisoare... Trebuie să scriu...

Panica reveni pe chipul ei, cu o intensitate și mai mare. Domnișoara Ellis ar fi vrut tare mult să știe ce se petrece în mintea tinerei fete. Dar oricum un lucru era clar: Stacey Marlow nu-și va găsi liniștea până nu va scrie scrisoarea aceea. Și tocmai de liniște avea cea mai mare nevoie acum.

Deși călătorește în atâția ani de meserie, sora se lăsă înduioșată de disperarea extremă a fetei.

— Ți-aduc hârtie.

Veni înapoi cu un caiet, un plic și un stilou. Ochii verzi se redeschisera. Încetișor, domnișoara Ellis o ajută pe rănită să se ridice puțin. Apoi se întoarse la locul ei de la fereastră. Stacey avea nevoie de puțină intimitate.

— Gata... spuse ea cu voce caldă. Plicul și foaia de hârtie îi scăpară. Capul îi căzu din nou pe pernă. Era palidă, avea ochii închiși. Părăsind o lume a durerii și a confuziei, Stacey Marlow se scufundase iarăși într-o binefăcătoare inconștientă.

Domnișoara Ellis își aplecă spatele artritic și ridică scrisoarea. Nu se putu abține să n-o citească. Mișcată, o mai parcursă o dată. Apoi luă o hotărâre și expresia chipului ei se schimbă.

Stacey Marlow dormea — fericitul somn al inconștienței...
Mai târziu nu-și va mai aminti durerea.

La fel cum va uita și de această scrisoare...

***

— Ești de acord, Stacey?

Stacey Marlow o privea gânditoare pe tânăra blondă care aștepta răspunsul ei. Apoi se duse la fereastră și privi afară. Ploua de multe zile. Grădina era într-o stare jalnică. Ploaia săpase gropi mocirloase. Plantele agățătoare spânzurau lamentabil de grilajul decolorat... Își lăsă toată greutatea pe piciorul drept. Piciorul stâng o durea, desigur, din cauza timpului ploios. Cicatricile violacee care începeau de la șold și se pierdeau undeva în zona genunchiului aproape că nu se mai cunoșteau. Trecuseră doi ani de la accident. Piciorul își recăpătase vigoarea.

În prezent, doar când era obosită mai șchiopăta. Ținând cont de gravitatea răni, avusese un noroc enorm.

Pe plan psihic, dimpotrivă, lucrurile nu mergeau chiar așa de bine...

La câteva săptămâni după accident, putuse ieși din spital și fusese declarată aptă pentru a-și relua slujba de infirmieră. Domnul Allison murise în liniște în timpul somnului, dar referințele pe care le avea Stacey o ajutaseră să-și găsească repede un alt loc de muncă. Era nevoie oricând de o infirmieră. Ofertele erau numeroase, de la bătrâne paralizate până la tinere mame neinițiate în îngrijirea unui bebeluș.

Tocmai își încheiase slujba la o femeie care fusese operată. O bolnavă care nu încetase să se văicărească și să-și plângă de milă. Stacey se bucura că scăpase de ea. După aceea, ezitase între două oferte. Și iată că Hilary Lang îi propunea o a treia: genul de slujbă la care nu se gândise nicicând.

— Ești de acord? repetă Hilary.

Stacey se întoarse de la fereastră, reflectând încă la ofertă, cu fruntea încruntată a nehotărâre.

— Știi și eu, Hilary... Nu sunt obișnuită cu munca asta.

— Păi atunci e o bună ocazie s-o încerci!

Ochi albaștri ai lui Hilary scânteiară.

— Scuză-mă că ți-o spun, Stacey, dar am impresia că te plafonezi de-a binelea... Te ocupi de o grămadă de vreme cu îngrijirea la domiciliu. E timpul să mai încerci și altceva, nu crezi?

— Ba da, așa este, recunosc Stacey cu sinceritate. Chiar mă gândeam zilele trecute... „Stagiul“ la doamna Smith m-a secătuit de puteri! Dar... Unde se află acest spital?

— Undeva la est de Transvaal, nu prea departe de parcul național Kruger. Locul se numește Diazinto.

— Nu e într-un oraș?

— Nu. E-n junglă. Altădată spitalul făcea parte dintr-o misiune, fără îndoială, acum însă este administrat de un capital privat.

Spitalul acesta „din junglă“ începea s-o provoace pe Stacey. Hilary zâmbi, conștientă că-i trezise curiozitatea.

— E un loc unic!

— Îmi faci poftă să merg acolo și știi și tu asta... Totuși n-am avut încă ocazia să îngrijesc persoane afectate de maladii tropicale. Nu am experiența sălbăticiiei.

— Ești infirmieră, îi aminti prietena ei cu blândețe, și-ți faci meseria foarte bine. Știi toate noțiunile de bază. Îți va fi foarte ușor să te specializezi.

— Cred că da...

Era ispititor gândul că va petrece câteva luni într-un spital departe de oraș, la marginile civilizației! Și-apoi, o ședere într-un loc izolat, lipsit de agitația cotidiană era tocmai ceea ce-i trebuia pentru a-și recăpăta bucuria de a trăi.

Stacey totuși ezita.

— Va trebui să plec cât de curând, nu-i așa?

— Poimâine.

— Abia dacă vom avea timp să întrebăm la spital dacă mă vor pe mine.

— Știu. Dar înțelege, Stacey: o așteaptă pe Betty Hugo. Însă mama lui Betty s-a îmbolnăvit, așa că vrea ca fiica ei să rămână cu ea... În acest timp, Diazinto va avea nevoie de o infirmieră. Dacă acceptî, te asigur că vei avea toată recunoștința spitalului și a lui Betty.

— Ce pledoarie! Nu mai am nimic de adăugat.

— Ba da: că acceptî...

— Fie! Din moment ce n-am cum să scap.

Stacey zâmbea. Hillary ridică receptorul, formă numărul lui Betty și-i comunică acesteia vestea cea bună.

Coborând pe peronul gării, Stacey privi trenul care se punea din nou în mișcare. Când îl pierdu din privire, avu o senzație ciudată: de acum înainte, nimic n-o mai lega de viața ei obișnuită.

Locul nu arăta prea încurajator. Era singura persoană care coborâse în această gară ce nici măcar nu merita să fie numită astfel. Era vorba mai degrabă de o simplă stație plasată la înălțime, într-o răspântie, cu un acoperiș metalic bătut de vânt, care fusese cândva roșu dar căpătase, în timp, o culoare nedefinită.

Peste tot în jurul ei se întindeau lanuri de cereale înalte și verzi. Spicele începeau să mijească printre frunzele strânse în jurul tulpinii. Timpul secerișului avea să vină curând, se gândi tânăra fată. Mai departe puțin, se înălța un eucalipt. Vântul făcea să se învâртеască aripile unei mori. Fără îndoială, un șef de gară încercase odinioară să creeze o grădină, căci se puteau vedea de o parte și de cealaltă a platformei rămășițe de structuri de flori pe jumătate ascunse între hățșurile invadatoare. Nu mai existau flori, ci doar câte un cactus răzleț pe ici pe colo, a cărui inflorescență de un roșu strident punea o pată de culoare în decor.

Stacey nu avusese timp suficient să-și imagineze cum va fi când va coborî din tren. Totul se petrecuse atât de repede! Totuși se văzuse fie așteptată pe peron de cineva, fie luând un autobuz sau un taxi. Acum, singură în gara pustie, realiza cât de înstrăinat te poți simți în absența oricărui semn de civilizație.

Își reaminti întâlnirea cu Betty. Infirmiera de la Diazinto îi arătase toată recunoștința ei. Acum putea rămâne la căpătâiul mamei sale, căci aceasta nu agrea deloc ideea de a fi îngrijită de o persoană străină.

Printre altele, Stacey încercase să afle cum se ajunge la Diazinto, iar răspunsul lui Betty i se păruse mai mult decât satisfăcător.

— Cobori la Willowspruit, îi spusese infirmiera.

— O să m-aștepte cineva? întrebuse ea privind chipul lui Betty acoperit de pete roșii, nu prea frumos, însă agreabil și prietenos.

— Am să trimit o telegramă. Va veni cineva să te ia de la gară.

Un răspuns liniștitor! Și începuseră să vorbească despre alte lucruri. Dar acum, îngrozitor de singură în jungla fără sfârșit, Stacey își puna tot soiul de întrebări. Să nu fi ajuns telegrama? Sau a uitat s-o trimită?

Era inutil să-și facă gânduri negre. Mai bine încerca să găsească o soluție pentru a ieși din situația aceasta.

Își luă valiza și se duse la adăpostul cu acoperiș de metal. Nu era nimeni. Ieși de acolo îngrijorată. Noaptea avea să vină curând. Nu putea rămâne o veșnicie în gara asta părăsită.

Zgomotul unei portiere trântite o făcu să se întoarcă. Venea cineva s-o ia? Din păcate nu; nu vedea pe nimeni... Profund dezamăgită, Stacey dădu ocol stației și descoperi în sfârșit câteva case, nu departe de gară.

Trebuî s-o apuce pe un drum plin de pietriș. Se simțea nervoasă și obosită. Apropiindu-se de prima casă, descifră panoul pe care niște litere decolorate anunțau: „alimentație generală“. Un autoturism break era parcat în lungul șoselei prăfuite. Speranța îi reveni.

Auzi un murmur de voci și o scurtă izbucnire în râs. Când intră, conversațiile încetară.

— Putem să vă ajutăm, domnișoară?

Bărbatul care-i vorbise stătea în spatele tejghelei.

— Tocmai am venit cu trenul...

— V-am văzut... remarcă laconic un altul.

Era întuneric în magazin. După lumina orbitoare a soarelui, ochii lui Stacey încercau acum să se obișnuiască treptat cu penumbra. Bărbatul care o văzuse coborând din tren purta o caschetă și o vestă: un fel de uniformă. Dacă era șeful gării, de ce a lăsat-o singură pe peronul pustiu?

— Pot să folosesc telefonul dumneavoastră?

Îl ignorase voit pe angajatul căilor ferate și vorbise cu bărbatul din spatele tejghelei.

— Pe-aici... telefonați departe?

— Nu știu exact... Aveți o carte de telefon?

— Ați venit în vizită la cineva?

Întrebarea i-o pusese șeful de gară.

— Merg la un spital. Un loc numit Diazinto.

Privi pe rând cele două chipuri înnegrite de soare.

— Ați auzit de el?

— Mergeți la Diazinto?

De data aceasta, cei doi bărbați se arătară curioși.

Șeful de gară o întrebă pe un ton bizar:

— Sunteți așteptată?

— Da, răspunse ea cu convingere. Bineînțeles!

Bărbatul din spatele tejghelei întrebă cu o voce puternică:

— Ei! Doctore Jim! Așteptați pe cineva?

— Într-adevăr...

Stacey se întoarse brusc.

— ... Betty trebuia să sosească astăzi.

— Dar nu e Betty, doctore.

— Nu?

Un bărbat se ivi dintr-un ungher întunecos al magazinului. Stacey nici nu-l văzuse, atât era de întuneric în partea aceea. El veni spre ea, foarte surprins.

— Mergeți la Diazinto? La spital?

Vocea lui era joasă și plăcută.

— Da. Trebuia ca cei de-acolo să fi primit o telegramă prin care li se anunța sosirea mea.

— O telegramă? întrebă el clătinând din cap, mirat. Nu cred c-a sosit. Nu știi ce să zic. Sunteți o prietenă a Tessei?

— Betty Hugo m-a rugat să vin.

Stacey își mușcă buzele, cuprinsă deodată de teama că nu este așteptată.

— Trebuie s-o înlocuiesc pentru câțva timp, adăugă ea.

— Înțeleg.

Mirarea dispăru de pe chipul lui.

— Am intrat aici să dau un telefon și să le comunic să vină să mă ia.

— Păi nu mai e nevoie.

Zâmbi, iar zâmbetul lui era la fel de încântător ca și vocea.

— Sunt de la Diazinto. Vă iau cu mine. Numai să-mi plătesc cumpărăturile și mergem.

Bărbatul părea foarte amabil. Nesiguranța și încordarea nervoasă din ultima jumătate de oră dispărură. Stacey privi în jurul ei. Ochii săi, obișnuiți acum cu întunericul, descoperiră unul din magazinele acelea pe care le vedea de-a lungul coastei când mergea cu tatăl ei la pescuit. Un adevărat centru comercial de țară de unde trebuiau să se aprovizioneze toți fermierii pe o rază de câțiva kilometri. Rafturile gemeau sub un număr incredibil de produse de cele mai variate feluri.

Haine, țesături, încălțăminte, lumânări, biscuiți, țigări, conserve... Se mai putea observa și un frigider pentru produsele înghețate, precum și un suport pentru cărți poștale, plin de praf.

— Mergem?

Doctorul Jim îi luă valiza. Mai ducea și un pachet voluminos.

— Vă rog, lăsați-mă să-mi duc singură valiza, aveți destulă greutate, protestă ea.

— N-am așa des ocazia să ajut o fată frumoasă...

Râse încetișor.

— La revedere, Frank... Veniți, mașina e chiar la intrare.

Demarară și ieși repede de pe drumul de țară, pentru a intra pe autostradă.

— Nu ne-am prezentat, spuse el.

— Mă numesc Stacey Marlow, spuse ea zâmbind. Iar dumneavoastră sunteți doctorul Jim.

— Jim Howes, oficial.

Ochii lui de un căprui-închis străluciră. A avea un chip bine conturat. Seducător, fără îndoială...

— Și acum, Stacey Marlow, ce-ar fi să-mi spuneți de ce o veți înlocui pe Betty la Diazinto?

Ea îi explică.

— Îmi pare rău pentru mama lui Betty, spuse el, dar sunt încântat să am în fața mea o figură nouă, mai ales una drăguță ca a dumneavoastră.

Îi vorbea deja pentru a doua oară de fizicul ei atrăgător... Vrea să se poarte amabil, își spuse ea, nimic mai mult. Dar complimentul o flata totuși. Nu mai flirtase cu nimeni de

multă vreme. Nu fiindcă nu i s-ar fi ivit ocazii, ci pur și simplu pentru că de când avusese accidentul, îi pierise orice chef.

Nu doar un bărbat fusese atras de frumusețea chipului ei oval și a ochilor verzi strălucitor. Însă Stacey nu reușise niciodată să le acorde mai mult de o întâlnire. Era încă sub imperiul unei amintiri: aceea a unui bărbat înalt, cu umeri lați, cu părul negru și trăsături dure. O obseda. Nu se mai putea bucura de viață nici o clipă fără să se gândească în permanență la trecut.

Poate că lucrurile vor merge altfel cu Jim Howes... Se întrebă de ce. Ce avea el special? Impresia favorabilă se datoră cu siguranță acestei călătorii, acestei ieșiri din rutină. Se simțea ca în vacanță. Îi împărtăși și lui această părere, iar el clătină din cap sceptic.

— E mult de lucru la spital, abia dac-o s-avem timp să ne tragem sufletul.

— Nu mă tem! Tocmai de asta am nevoie în acest moment.

Stacey îi adresă o privire interesată.

— Vorbiți-mi despre spital, domnule doctor.

— Prietenii îmi spus Jim...

O fixă cu o privire călduroasă.

— Îmi poți spune Stacey, Jim, îi răspunse ea.

— Mulțumesc... Nu e mare lucru de spus, de fapt, Stacey. Spitalul făcea parte odată dintr-un ansamblu de clădiri pentru misionari. Din celelalte n-au rămas decât ruinele, spitalul însă, s-a mărit. Noi îi îngrijim pe majoritatea indigenilor din regiune, iar regiunea e mare.

— Trebuie să fie pasionant!

Stacey se simți cuprinsă de entuziasm.

— Depinde... îi spuse el fără prea mare încântare, zâmbindu-i totuși curtenitor. Depinde de moment. Uneori sunt fericit că lucrez aici. Dar când ne aflăm în plină perioadă de epidemie mă întreb serios de ce nu m-am instalat confortabil într-o periferie a Johannesburgului...

— Așadar n-ai când să te plictisești, cum îmi imaginam eu.

Stacey izbucni în râs.

— O să fii șeful meu, Jim?

— Nu eu, Tessa Mantis, sora șefă. Spitalul e al ei, de altfel.

— Ia te uită! Nu e o situație neobișnuită? Întrebă Stacey curioasă.

— L-a moștenit pe tatăl ei. Era medic specialist în boli tropicale.

— Și nu se plictisește niciodată să trăiască așa, departe de civilizație?

Modul de viață al Tessei Mantis o intriga pe Stacey.

— E o femeie ambițioasă. Spitalul e una din pasiunile ei.

— Mai are vreuna?

— Da, dar mai banală... răspunse el fără alte explicații.

Un bărbat? se întrebă Stacey. Și întrebarea aceasta o făcu să reflecteze câteva secunde.

— Ești singurul doctor de la Diazinto?

— Nu.

Stacey remarcă o anumită încordare în vocea lui și văzu cum mușchii obrazilor i se contractă. Nu înțelese de ce.

Pentru o clipă, între ei se așternu tăcerea. Jim stătea cu privirile fixate la drum. Curbele deveneau din ce în ce mai anevoioase. Stacey îl analiză pe furis.

Brațele lui și gâtul erau ușor bronzate, dar nu avea alura unui bărbat care muncește în aer liber. Era slăbuț, iar chipul său cu trăsături fine exprima o sensibilitate nobilă. În ochi i se citea inteligența. Stacey îi observă degetele lungi și delicate așezate pe volan. Fie că îl întâlneai în junglă, fie că te întâlneai într-un spital de prim rang, lăsa aceeași impresie: aceea a unui bărbat sensibil, inteligent, cult.

— Ai mai fost vreodată pe-aici, Stacey? întrebă el rupând în sfârșit tăcerea.

— Niciodată.

— Ți place?

Stacey se simți ușurată. El zâmbea din nou și încordarea de pe chip îi dispăruse.

— Încă nu pot să-mi dau seama... spuse ea pe un ton blând.

Își îndepărtă privirile de la bărbatul seducător de lângă ea și își fixă atenția la peisaj. Când coborâse din tren prima impresie fusese cea de monotonie: hățșuri fără sfârșit, lanuri întinse de cereale, delimitate din când în când doar de căi ferate întortocheate, și câte-o moară de vânt răzleată...

Dar în timpul conversației lor, peisajul se schimbuse. Cerealele fuseseră înlocuite de lămâi. Ici colo apăreau plantații de tutun ale cărui frunze strălucitoare de sevă și de verdeată contrastau puternic cu pământul brun.

După aceea, terenul cultivat a rămas în urma lor, făcând loc munților. Drumul urca tot mai mult, iar serpentinele se înmulțeau. De-o parte și de cealaltă se înălțau drepti brazi, pini și eucalipti. Ace de pin acopereau pământul. Deodată privirea se eliberă de acoperământul umbros al

pădurii, iar Stacey își ținu răsuflarea în fața munților care apărură, a cerului de un albastru pur și a văilor înverzite...

— Nu mi-am imaginat nicicând un peisaj așa de frumos, spuse ea profund emoționată.

— E magnific, încuviință Jim.

— Ce munți sunt aceia?

— Drakensberg.

— Drakensberg? spuse ea surprinsă. Dar nu suntem în Natal!

— Nu. Dar lanțul muntos începe aici, la est de Transvaal.

— Și când mă gândesc că ezitam să vin!

Privea peste tot în jurul ei, cucerită.

— Ia te uită, ce cascadă, Jim... Și lacul acela micuț în care cade!

Se întoarse spre el.

— Se poate înota aici?

— Puțin probabil... Majoritatea apelor din zonă sunt poluate.

— Bilhardioza? întrebă ea trist.

Se gândea la boala cumplită care adusese atâta suferință și mâhnire în această regiune. Nu îngrijise niciodată un bolnav de bilhardioză. Dar știa de existența micilor moluște care purtau paraziții ce provocau boala. Aceste moluște trăiau în apele sud-africane, iar microbii pe care-i purtau erau extrem de periculoși. Capabili să provoace o boală incurabilă pentru mult timp și încă fatală astăzi în unele cazuri. Dar cum să creadă că există un astfel de pericol într-un decor ca acesta?!

— Da, zise el cu o umbră de regret în voce.

— Dar apa nu pare stătătoare!

— Nici nu este. Totuși e mai bine să fii prevăzător. E valabil pentru toată regiunea. Să nu uiți asta niciodată, Stacey.

— Ce păcat!

De fapt, ea înota întotdeauna singură de când avusese accidentul, ferindu-se de mila celorlalți. Ca să schimbe subiectul, îl întrebă:

— Sunt multe boli tropicale pe-aici?

— Da, sunt cam multe. Apropo, ți-a spus Betty să iei medicamente împotriva malariei?

Stacey negă printr-o mișcare a capului.

— Atunci înseamnă c-am făcut bine vorbind despre asta. O să-ți dăm noi.

— Chiar este necesar?

Frumusețea peisajului nu era un bun antidot pentru orice maladie înfricoșătoare?

— Absolut, răspuse el cât se poate de serios. Țânțarul anofel face la fel de multe victime ca și bilhardioza. Știința a făcut mari progrese. Este răspândită o substanță pe terenurile noroioase și în apa barajelor. Cu toate acestea, se declanșează din când în când câte-o epidemie. Va trebui să iei regulat medicamentele de care ți-am vorbit. E un lucru de o importanță vitală, adăugă el ferm.

Începu să încetinească.

— Aici ieșim de pe autostradă.

— Ne apropiem?

Stacey se aplecă în față, extrem de curioasă, în timp ce mașina înainta cu greu pe drumul noroios.

— Mai avem câțiva kilometri. Stai altfel, Stacey! Așa te poți lovi de parbriz.

Ochii-i râdeau.

— Doar nu vrei să văd cum noua noastră infirmieră se transformă în bolnavă chiar înainte de a ajunge la destinație!

Era drăguț... Stacey se sprijini de spătarul scaunului. Oare câți ani avea el? Vreo treizeci, fără îndoială, însă zâmbetul larg care-i lumina chipul atât de des îi dădea un aer de adolescent.

Puțin mai devreme, o nuanță abia perceptibilă a expresiei lui o făcuse pe Stacey să presimtă că nu se va înțelege prea bine cu infirmiera șefă, Tessa Mantis, și nici cu celălalt doctor. Dar cel puțin Jim Howes va fi acolo... Știa sigur că vor putea vorbi și glumi după orele de serviciu și că va fi foarte plăcut.

Drumul nu era bun deloc, făcea mașina să se zdruncine tot timpul, însă frumusețea locurilor nu înceta s-o surprindă. O splendoare sălbatică, nemiîntâlnită... Iar Stacey, impresionată, fascinată, resimțea totodată un fel de neliniște. Pini și brazii fuseseră înlocuiți acum cu o altă pădure, în care copaci groși și înalți își disputau întâietatea spre soare. Spiralele rădăcinilor noduroase înconjurau trunchiurile zvelte, iar apoi străpungeau în lung suprafața solului. Țesătura lor, alături de mușchiul de un verde intens, acoperea pământul cu un covor minunat presărat cu flori mici și cu ciuperci mari, roșii cu buline albe, exact ca acelea în ilustrațiile cărților cu basme... Atât de perfecte încât te făceau să uiți că sunt otrăvitoare. Ici-colo torentul unei cascade se prăbușea din înaltul unui perete stâncos, căzând apoi într-un lăculeț cu apa întunecată...

Ajunseră într-un luminiș. Aici totul era poleit de lumina soarelui, ale cărui raze treceau printre crengile copacilor rari. Drumul trecea pe lângă o poartă pe care se putea observa o plăcuță cu inscripția «Spitalul Diazinto».

Câteva maimuțe mici străjuiau intrarea. Când mașina se apropie, deloc deranjate, începură să scoată țipete și să se strâmbe. Jim opri mașina ca să deschidă porțile cele mari, iar una dintre ele sări pe capotă și își lipi botul de parbriz. Apoi se apropie de portieră și întinse laba. Amuzată de viclenia animalului, Stacey era pe punctul de a scotoci prin geantă după ceva bunătăți pe care să i le dea, când Jim se întoarse.

— Nu! Nu-i da nimic... Deranjează destul și-așa. Dacă începem să le și hrănim n-o să mai scăpăm de ele cu nici un chip.

— Am înțeles.

Stacey încă mai zâmbea când parcurseră ultimii câțiva metri până la spital pe o alee îngustă străjuită de palmieri. Totul era atât de frumos aici încât lui Stacey aproape nu-i venea să creadă că mai ieri trăia în Johannesburg, în monotonia zidurilor de beton și a câmpiei.

Descoperi în sfârșit spitalul. Nu semăna cu nici un altul pe care-l mai văzuse până atunci. Doar câteva căsuțe joase, văruițe, la umbra copacilor. Una era mai mare decât celelalte. Probabil că aceasta adăpostește bolnavii, gândi Stacey.

— Să mergem s-o cunoști pe directoare, sugerează Jim.

Parcă mașina la umbra unui uriaș smochin sălbatic.

— Trebuie neapărat să-i anunțăm sosirea ta. Chiar acum...

Capitolul 2

— O să fie contrariată când o să vadă c-am venit eu în locul lui Betty? întrebă Stacey.

Jim ezită. Se uită la ea cu atenție. Privirea lui întârzie pe ochii ei strălucitori ca două smaralde, pe părul lung, roșcat ce căpătase în lumina soarelui o culoare incandescentă, pe buzele pline, senzuale, întredeschise acum într-un zâmbet inocent.

— De ce-ar fi?

Dar răspunsul lui venise cam prea târziu, iar tonul era lipsit de convingere. Pentru prima dată pe ziua aceea, bucuria descoperirii acestui loc se estompă. Nu se mai simțea în largul ei.

Se îndreptară spre o clădire mică. Pe ușă atârna o plăcuță pe care scria «birou». Jim bătu, deschise ușa și intră, înaintea lui Stacey.

La birou era așezată o femeie. Scria, așa că nu ridicase capul când intraseră ei. Uniforma ireproșabilă, părul negru,

lucios, prins în coc, atmosfera rece a încăperii arătau că totul trebuia să fie util, eficient, nimic în plus. Stacey se simți aproape înspăimântată. Într-adevăr, se afla deodată departe de senzualitatea peisajului și a culorilor... Fără motiv, tremură.

— Jim? Mă ocup de tine imediat.

Dar capul perfect coafat tot nu se ridică... Tonul vocii, amical totuși, îi lăsă și el lui Stacey impresia de eficiență.

— Ai găsit ce-mi trebuia?

O ultimă mișcare a stiloului pe hârtie și femeia ridică în sfârșit capul.

Din prima clipă Stacey remarcă faptul că era frumoasă. Trăsăturile feței îi erau perfect simetrice, iar pielea de o netezime ireproșabilă. Dar ce răceală! Stacey văzu în Tessa Mantis o femeie fără nici un defect fizic, însă glacială.

Când aceasta îi observă prezența, rămase nemișcată. Surâsul imperceptibil care-i plutea pe buze dispăru. Stacey se crispă. Infirmiera șefă nu pronunță nici un cuvânt și, cu un calm desăvârșit, o analiza pe Stacey din cap până-n picioare privind-o cu o aroganță fățișă.

— Ea este Stacey Marlow. E infirmieră.

Vocea lui Jim i se păru lui Stacey ezitantă. Oare îi era frică de femeia aceasta de gheață? se întrebă ea.

— Încântată.

Vocea frumos modulată, iar timbrul grav.

— Stacey a venit să lucreze cu noi în locul lui Betty. Jim era din ce în ce mai ezitant.

— Nu-nțeleg.

Expresia din ochii domnișoarei Mantis deveni tăioasă.

— Trebuie s-o înlocuim pe Betty? Nu sunt la curent.

— Betty n-a putu să se întoarcă astăzi, răspunse Stacey, vorbind în sfârșit pentru prima oară cu Tessa Mantis. Nu ați primit telegrama ei?

— Nicidecum.

— Mama ei este bolnavă.

— Îmi pare rău să aflu asta...

Pe chipul Tessei Mantis nu apăru totuși nici cea mai vagă urmă de compasiune.

— Dar nu văd ce legătură are acest lucru cu dumneavoastră, adăugă ea.

— Betty a rămas cu ea ca s-o îngrijească, îi explică Stacey.

— Și cine i-a permis s-o facă?

Oare chiar era complet insensibilă, sau duritatea pe care o afișa era calculată?

— Betty n-a avut de ales. Mama ei avea nevoie de ea.

Stacey se simțea cuprinsă se mânie văzând atâta lipsă de toleranță.

— Nu cred că e de datoria dumneavoastră, domnișoară Marlow, să stabiliți acest lucru...

— În fine...

Jim interveni brusc, preocupat să evite un răspuns violent din partea lui Stacey.

— Am putea, cred eu, să-i fim recunoscători lui Stacey... vreau să spun domnișoarei Marlow, că a acceptat s-o înlocuiască pe Betty așa, pe nepusă-masă.

— Obişnuiesc să-mi aleg singură infirmierele... Vorbiți-mi despre experiența dumneavoastră profesională, domnișoară Marlow.

Dacă nu ar fi văzut privirea lui Jim îndreptată spre ea, Stacey ar fi anunțat că se va întoarce înapoi la Johannesburg cu primul tren!

Tocmai începea să dea detaliile cerute, când ușa se deschise. O persoană înaltă, în uniformă din pânză albă, intră.

— Aș vrea să vorbesc ceva cu tine, Tessa...

Zărind-o pe Stacey, bărbatul care intrase și care pronunțase aceste cuvinte se crispă.

— Iartă-mă, ești ocupată. Nu mi-am dat seama.

— André!

O șoptă, o voce îndurerată: Stacey nu putuse să se abțină... Genunchii i se înmuiară. Trebui să-și găsească sprijinul rezemându-se de biroul infirmierei șefe. Nu-l mai vedea decât pe bărbatul acesta care parcă o hipnotiza. Și era evident că suferea când îl privea.

Era foarte înalt, cu umeri lați, puternici. Brațele, fața, gâtul lung și musculos erau înnegrite de soare. Avea trăsături aspre și o prezență atât de impunătoare, încât îi făcea pe ceilalți să pară niște umbre.

O privea pe Stacey. Expresia lui devenise și mai întunecată și nici un zâmbet de întâmpinare nu-i lumină chipul. Dar reacția lui Stacey nu trecuse neobservată. Așa că nu putu să se prefacă prea mult timp că n-o cunoaște.

— Bună, Stacey, spuse el pe un ton rece, crispat, fără nici o nuanță deosebită: un salut banal...

— Bună, André.

— O cunoști pe domnișoara Marlow?

Vocea frumoasă a infirmierei șefe era încordată. Se temea.

— Ne-am mai întâlnit.

Câtă indiferență era în răspunsul lui André! Stacey se întreabă dacă atitudinea lui făcea să fie uitată reacția ei spontană.

În orice caz, un lucru era clar. André n-avea de gând să amintească de fosta lor relație.

— Da?

Îndoiala înăspri figura Tessei Mantis.

— De ce ați fost atât de răscolită când l-ați văzut intrând pe doctorul De Vries, domnișoară Marlow?

— Reacția mea n-are nici o legătură cu doctorul De Vries, răspunse ea încercând să-și păstreze calmul, chiar dacă era cu nervii la pământ. Drumul a fost lung, probabil sunt obosită.

— Obosiți repede, domnișoară Marlow?

Pe chipul magnific sculptat se așternu un zâmbet glacial.

— Asta ar confirma prima mea impresie: nu sunteți făcută să lucrați aici.

— Vei lucra aici?

André manifesta în sfârșit curiozitate.

— O înlocuiesc pe Betty Hugo, căci mama ei s-a îmbolnăvit, răspunse ea ridicând ferm capul, ca și cum orgoliul i se deșeptase brusc. Dar dacă nu e nevoie de mine aici, Jim poate să mă ducă din nou până la gară.

André ridică dintr-o sprânceană când auzi că ea-i spunea doctorului Howes pe numele mic.

— Dacă tot ești aici, ar fi bine să rămâi, spuse el.

— Dar, André, domnișoara Marlow nu pare a fi persoana de care avem noi nevoie, preciză Tessa Mantis. Experiența ei este limitată.

— Nu-i adevărat, se apără Stacey calmă.
— Avem nevoie de ea, interveni și Jim cu un ton persuasiv.
Ești prea severă cu tânăra aceasta, Tessa...
— Poate, dar numai în interesul spitalului. Ești de-acord, André?

— Desigur, răspuse el pe un ton neutru. Jim are dreptate, totuși... Ducem lipsă de personal.

Stacey îl urî. Vorbeau despre ea ca despre un obiect. Venise aici doar ca să-i facă un serviciu lui Betty, nimic mai mult. Dacă ar fi știut... Credea că visează. Trăia un coșmar din care avea să se trezească...

Cât despre Tessa Mantis... Ea nu-ncercă să-și ascundă ostilitatea. Iar această ostilitate era total nejustificată...

Jim o prevenise, din câte-și aducea aminte. Dar de ce o primeau așa, totuși? Ținea neapărat să-l întrebe.

Încă o dată fu pe punctul de a-l ruga pe Jim s-o ducă la gară. Dar o văzu pe Tessa Mantis strângând din buze.

— Foarte bine, spuse aceasta sec. Puteți rămâne, domnișoară Marlow.

Pe chipul infirmierei Mantis se citea nemulțumirea, ceea ce-i trezi lui Stacey dorința de a se răzvrăti. Știa foarte bine care era valoarea muncii ei și avea să le-o dovedească și lor.

— Foarte bine! repetă și Stacey, imitându-i ironic sobrietatea.

— Stacey... Domnișoara Marlow poate vrea să se odihnească, sugeră Jim.

— Da, chiar așa vrea. Mulțumesc.

Se strădui să zâmbească. Apoi, întorcându-se spre Tessa, o întrebă:

— La ce oră trebuie să-mi încep tura?

— În seara asta la șapte și jumătate.

— Nu cred că avem nevoie de domnișoara Marlow în seara asta...

Vocea lui André era atât de blândă, încât intervenția lui nu putea fi interpretată ca un reproș.

— Cred că mâine dimineață ar fi perfect, mai spuse el.

— Bine, André, recunosc Tessa Mantis adresându-i bărbatului în alb un surâs fugar. Ai dreptate, domnișoara Marlow obosește repede, uitasem.

Stacey se aplecă să-și ridice valiza, dar Jim i-o luă înainte. Tocmai se pregătea să iasă când vocea Tessei Mantis o interpelă:

— Va trebui să vă schimbați pieptănătura, domnișoară Marlow. Nu organizăm aici prezentări de modă... Încercați ceva mai discret.

— Afară, Stacey i se adresă lui Jim:

— Puteai să mă previi.

— Îmi pare rău.

— Betty nu m-a avertizat c-o să-ntâlnesc un asemenea tiran!

— Nu e mereu așa.

— Vrei să spui că mi-a aplicat un tratament special?

Infiriera șefă cunoștea oare fosta ei legătură cu André? Puțin probabil. André nu-i vorbise despre acest lucru, în mod sigur.

— Dar cu ce-am greșit?

— Cu nimic, spuse el relaxat, străduindu-se să nu râdă. În definitiv e un compliment din partea ei. Nu suportă concurența.

- Concurența?
- Îl privea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.
- Dar n-am experiența ei... Chiar și Betty Hugo are mai multă experiență ca mine. Nu sunt o amatoare, totuși ea...
- Nu mă gândeam la competența profesională.
- Ochii căprui-închis ai lui Jim o fixau cu o insistență tulburătoare.
- Ești foarte frumoasă; nu ți s-a mai spus niciodată?
- Asta i se spune oricui, măcar o dată în viață, nu?
- Chiar așa?... În orice caz, n-am mai văzut o fată așa de frumoasă de mult timp.
- Nu prea ai ocazia aici!
- Începuseră un fel de flirt și acest lucru o amuza... Dar nu rezistă ispitei de a-i atrage atenția.
- Tessa Mantis e o femeie foarte frumoasă.
- Așa este... Dar frumusețea ei are și o duritate prea puțin atrăgătoare. Pe lângă asta, e o „pradă“ bine păzită.
- Cuvintele lui îi răsuceau cuțitul în rană... În ciuda timpului atât de lung care trecuse... Era absurd. Dar întâlnirea aceea neașteptată îi trezise emoții de multă vreme îngropate. Le retrăia acum la intensitate maximă.
- Tot nu mi-ai răspuns la întrebare... De ce-a fost atât de greșoasă? întrebă ea ca să schimbe subiectul.
- Cred că ți-am răspuns de fapt... Tessei nu-i plac fetele atrăgătoare. Se înțelege mai bine cu cele ca Betty...
- Înțeleg.
- Tăcu, după aceea reluă pe un ton dezinvolt.
- M-ai lăsat să înțeleg că există o... relație serioasă între Tessa și André De Vries. Atunci de ce își face griji?

— Nu m-ar mira să se căsătorească... dar Tessa le va privi întotdeauna cu precauție pe tinerele seducătoare. Așa e felul ei.

Din nou, vorbele lui Jim o făceau să sufere. Dar el nu trebuia să afle. Dacă începea să bănuiască ceva, nici Tessei și lui André nu le va fi greu să-și dea seama. Iar asta ar fi fost de nesuportat.

După o scurtă pauză, Jim întrebă:

— Stacey, e ceva între tine și André?

Se abținu să nu tresară.

— Bineînțeles că nu, răspunse Stacey cu o siguranță de care fu ea însăși uimită. De ce crezi c-ar fi ceva-ntre noi?

— Chiar așa...

Tăcu un timp... atât cât să lase loc de subînțelesuri.

— N-am putut să nu mă gândesc că e posibil...

— Doar fiindcă îl cunosc deja pe André? N-ar trebui să te surprindă acest lucru. André e medic, iar eu sunt infirmieră.

Îi zâmbi, trecându-și degetele prin părul desfăcut.

— În ciuda remarcilor jignitoare ale șefei voastre, am petrecut destul timp într-un spital și am întâlnit mulți medici...

— Scuză-mă, Stacey. Nu trebuie să-mi dai explicații.

Cu mâna liberă o prinse de mijloc și o trase spre el. Stacey se încordă instantaneu.

— Speram să nu fie nimic între tine și André, din motive personale.

Își trase mâna și-i arătă printr-un gest scurt un bungalow.

— Acela e bungalowul lui Betty. Al tău, acum...

Tensiunea din ultima jumătate de oră dispăru. Stacey descoperea locuința ei din următoarele trei luni. Își imaginase o viață rustică. Nici nu s-ar fi gândit la un bungalow numai pentru ea.

Micul bungalow văruiat proaspăt era puțin retras, ascuns la umbra a trei copaci înalți, ale căror flori de un roz corai foarte intens ieșeau în evidență contrastând cu verdele pădurii din imediata apropiere. O plantă agățătoare încadra ușa, iar florile ei purpurii se zăreau aninate de-a lungul zidurilor de un alb strălucitor, într-o abundență sălbatică.

În apropierea ușii, Stacey observă un arbust interesant cu crengile dezgolite, întortocheate și punctate de niște floricele roz-pal. Culese una de pe jos și o apropie de față. Petalele moi, catifelate aveau un parfum suav.

Ridică deodată capul. Jim o studia. Cu atâta atenție în privire încât ea simți că roșește.

— Ce floare este aceasta? întrebă ea luată prin surprindere...

— O floare de leandru.

— E superbă.

— Da. Una dintre cele mai frumoase flori din acest colț de lume, răspunse el pe un ton degajat.

Dar nu cumva dorea să dea cuvintelor o altă semnificație?

Stacey încercă să-și revină. Hotărât lucru, întâlnirea cu André o tulburase peste măsură. Nu mai vedea decât semnificații ascunse în fiecare cuvânt, în fiecare privire... Nu era posibil așa ceva. Doar n-o să-și înceapă activitatea în spital cu sensibilitatea aceasta exacerbată...

— Dacă dau peste vreun ceainic și puțin ceai, te invit să bem o ceașcă împreună, îi zise ea zâmbind.

— Mulțumesc, Stacey. O să găsești tot ce-ți trebuie în bungalow, dar invitația să fie pentru mai târziu. Probabil ești moartă de oboseală. De ce să nu te odihnești o clipă? O să trec pe la tine mai târziu și o să-ți arăt spitalul.

— Aș fi încântată.

Îi adresa un surâs sincer de recunoștință. Avea atât de multă nevoie să fie singură pentru moment...

Jim se pregătea să plece când Stacey îi puse brusc o întrebare.

— Și cu mesele cum se procedează, Jim?

— Gătim foarte puțin în bungalouri. Avem o bucătărie comună și o sală de mese.

Stacey închise ușa în urma ei. Așa deci, gândi ea, se va întâlni des cu André și cu Tessa. Erau atât de puțini aici!

Ah, dac-ar fi știut! N-ar fi venit sub nici o formă. Nu-i ceruse lui Betty nici o informație despre celelalte persoane pe care avea să le întâlnească... ce mai putea face acum? N-avea decât să joace, din moment ce intrase în horă... și să aștepte să i se ivească o ocazie să plece fără să le lase impresia că o face din cauza lui André sau a Tessei.

După ce luă această hotărâre își potoli puțin foamea și se odihni câteva minute. Mobilierul bungaloului fusese ales cu multă grijă și dragoste. Totul purta amprenta personalității lui Betty. O încăpere mare servea atât ca dormitor, cât și ca salon. Perdelele dintr-o țesătură cu ochiuri largi erau oranj, ca și cuvertura de pe patul-canapea. Cam peste tot pernițe mici de aceeași culoare se armonizau cu tonurile de portocaliu, galben și maroniu ale toamnei. O tapiserie împodobește un perete: animale sălbatice pictate pe mătase, probabil de un artist african. Pe un alt perete erau agățate o furculiță și o lingură de lemn galben, ambele lungi și sculptate meșteșugit. Două păsări superbe, tot din lemn, ornau o măsuță joasă.

Decorul era simplu, dar vesel și de bun-gust. Stacey se gândi la Betty Hugo. Nu cumva încercase să ofere camerei acesteia frumusețea de care ea era lipsită?

În bucătărie nu erau decât o plită electrică, un ceainic și o chiuvetă micuță. Într-un dulap suspendat pe perete găsi o cutie plină cu pliculețe de ceai, zahăr și un pachet de biscuiți.

După ce bău un ceai fierbinte, intră să facă o baie. Întinsă în apa caldută începu să se gândească la evenimentele din ultimele ore: sosirea ei în gara aceea ciudată, bucuria și ușurarea de a-l întâlni pe Jim, plăcerea de a descoperi în el un prieten. Splendoarea peisajului. Și în final dușmănia Tessei Mantis. La început derutantă, nejustificată, iar mai apoi clarificată de explicațiile lui Jim.

Și ultima picătură — și cea mai importantă — apariția lui André... Simți că i se strânge stomacul! Dacă trebuia să rămână mai multă vreme la Diazinto, trebuia să-și interzică să se mai gândească la el și la amintirile lor comune. În definitiv, nu căpătase din partea lui decât suferință și trebuia să-l uite. Altminteri, viața îi va fi imposibilă în acest spital.

Această muncă de autoconvingere necesita timp... Trebuia să privească lucrurile în față, să analizeze îndelung trecutul pentru a se desprinde de el. Dar acum Jim avea să vină în curând s-o ia. Pentru a reflecta serios o să aștepte un moment când nu risca să fie întreruptă.

Se odihni și era gata când Jim se întoarse. Acesta se opri o clipă în prag s-o privească. Pe chipul lui, mirarea se combinase cu un alt sentiment... Stacey își simți inima bătând mai tare.

— Directoarea noastră o să fie mulțumită?

— N-aș băga mâna-n foc.

Îi învâluie cu privirea podoaba roșcată a părului strâns la ceafă într-un coc. Apoi îi privi ochii scânteietori și buzele surâzătoare.

— Nu e ce dorea dumneaei?

— Ba da.

El îi zâmbi cu căldură.

— Dar mă tem că n-o să aprecieze rezultatul.

— De ce?

Stacey nu înțelegea.

Tandrețea din privirea lui Jim se accentuă.

— Vreau doar să spun că această pieptănătură îți pune și mai mult în evidență frumusețea...

— Glumești!

— Deloc, Stacey. Părul dat pe spate îți subliniază perfecțiunea chipului, ca și pe cea a tenului, de altfel.

— Dacă vreodată o să mă simt prost dispusă sau complexată, o să trec pe la tine să-mi ridici moralul, Jim!

Stacey râdea, cu obrajii împurpurați. Nici un bărbat nu mai manifestase atâta admirație în ceea ce o privește, de o grămadă de vreme.

— M-aș bucura să-ți fiu de ajutor în mod real, Stacey.

Pe lângă zâmbetul fermecător, Jim adăugase și ceva cât se poate de grav în tonul vocii și pe chip.

Admirația lui o încânta și se bucura mult și de prietenia lui. Dar, fără un motiv anume, nu ținea să-l încurajeze în sensul acesta.

— Înainte de a mă face să-mi pierd capul cu complimentele tale, trebuie să-mi arăți spitalul, îi reaminti ea pe un ton dezinvolt.

Capitolul 3

Mergea lângă Jim spre clădirea centrală. Din nou simțea o atmosferă de vacanță, care se datora probabil frumuseții naturii. O frumusețe sălbatică, senzuală, exotică, pe care n-o întuneca deloc personalitatea rigidă a proprietarei locurilor.

Niciodată nu văzuse o grădină mai minunată în jurul unui spital. Varietatea de plante tropicale, de parfumuri și de culori o îmbăta. Ici și colo se înălțau pâlcuri de bananieri. Erau și arbori de papaia cu fructele lor ca niște mingi galbene atâr-nate în buchete în vârf. Stacey remarcă un arbore de mango și nu-și putu reține o exclamație de poftă la vederea fructelor sale preferate.

În spatele bungalourilor câțiva bărbați ce purtau coase cu lama foarte ascuțită se ocupau cu îndepărtarea tufișurilor de mărăciniș. Mișcările lor erau perfect sincronizate, ca și cum ar fi făcut repetiții înainte. În timp ce munceau, cântau, iar Stacey fu uimită încă o dată de ritmul muzicii și de talentul

înnăscut al africanilor. Desluși în privirile lor lupta neconținută pe care erau nevoiți s-o ducă împotriva hățișurilor invadatoare.

Se miră de asemenea de interiorul spitalului. Bolnavii erau toți indigeni care trăiau în triburi, departe de orașe. Toate paturile erau ocupate. Jim le-o prezentă, iar ei îi adresară toți zâmbete timide. Jim vorbea diverse dialecte. Stacey remarcă faptul că era un excelent cunoscător al junglei și al locuitorilor ei.

Îi enumeră câteva boli ce se tratau acolo, începând cu maladiile tropicale: malaria, bilhardioza și chiar un caz de boală a somnului; afecțiune groaznică, adesea fatală, provocată de musca țete. Apoi erau cazurile de subnutriție și de intoxicație alimentară. Dar cea mai răspândită era o afecțiune a ochilor: trahomul.

— Este domeniul preferat al lui André, comentă Jim îndepărtându-se de patul unui copil aproape orb. Este pasiunea lui!

Stacey întoarse brusc capul.

— Nu mai spune! Într-adevăr?

Ar fi vrut să mai dezvolte subiectul, dar se răzgândi. Se temea că vocea ei ar fi trădat un interes deosebit în privința doctorului André De Vries.

Începu să vorbească despre altceva.

— Am impresia că vorbești fluent dialectele africane, nu-i așa?

— Când lucrezi ca mine de multă vreme în junglă, te obișnuiești și începi să le înveți aproape involuntar...

— N-ai fost căsătorit niciodată?

— Nu.

Când îi văzu expresia feței, regretă că i-a pus această întrebare.

— Nu sunt genul de celibatar convins. Dar ce femeie ar putea să suporte modul acesta de viață? Ai putea să te adaptezi aici, Stacey?

Nu pierde vremea, se mișcă repede, gândi ea cu o urmă de regret.

Jim aștepta un răspuns.

— Sincer, nu știu, Jim, recunosc ea cu sinceritate. E adevărat, sunt fascinată, dar să nu uităm că este abia prima zi. Încă n-am cum să-mi dau seama dac-aș putea să mă obișnuiesc să trăiesc în junglă.

Dar dacă întrebarea i-ar fi pus-o André, nu Jim? Cândva ar fi spus da fără nici o ezitare.

Oare nutrea pentru el aceleași sentimente ca odinioară, sau tulburarea pe care o resimțise văzându-l era datorată pur și simplu șocului provocat de acea întâlnire neașteptată?

Jim își ascunse repede dezamăgirea. Dar Stacey îl surprinsese totuși. Lucrul acesta o impresionă. Era atât de drăguț. În alte împrejurări probabil că i-ar fi iertat întrebarea prea directă și s-ar fi arătat mai binevoitoare. Dar, în clipa de față, André revenise în prim plan... Trecutul trebuia totuși uitat. André era acum al altei femei, mă rog, atât cât putea el să fie al cuiva. De un lucru Stacey era ferm convinsă: trebuia înainte de toate să-și facă ordine în gânduri.

— Aș vrea să le cunosc și pe celelalte infirmiere, îi mărturisii ea, dorind să termine mai repede cu acest subiect delicat.

— Desigur.

Jim făcu prezentările. Erau tinere, timide, surâzătoare și toate erau din zonă. De fapt, la drept vorbind, tot personalul

era indigen, cu excepția lui Betty, André, Jim și a Tessei Mantis. Jim îi explică lui Stacey că cele mai multe infirmiere își învățaseră meseria chiar aici, sub îndrumarea Tessei Mantis.

— Tessa e o profesoară excelentă, spuse Jim ca răspuns la privirea ei întrebătoare.

Stacey fu uimită. Elogiul adus de Jim Tessei îi dispăcea profund! Cum putuse oare s-o urască pe această femeie în atât de puțin timp? Nu era posibil! Trebuia să se controleze și mai ales să nu-și trădeze antipatia. În caz contrar, orice neînțelegere ar fi fost repede interpretată greșit.

— Nu mă-ndoiesc, răspunse ea calm.

Cea mai veche infirmieră din colectiv, o fată cu pielea neagră ca abanosul, se numea Mara.

— Bine-ai venit la Diazinto, îi spuse ea prietenos, cu o voce blândă. Vorbea cu accentul melodios al oamenilor din rasa ei.

— Regretăm absența lui Betty, dar îți dorim să te simți bine printre noi.

Mulțumindu-i pentru minunatele cuvinte de bun-venit, Stacey îi zâmbi.

— Sunt sigură că așa va fi, adăugă ea cu o privire recunoscătoare.

Stacey citi în ochii mari și negri ai Marei o extraordinară stăpânire de sine, siguranță, demnitate și multă înțelepciune. La nevoie, putea cu certitudine să se bazeze pe ea.

Intrară în farmacie. Jim luă un flacon de pe o etajeră.

— Uite medicamentele împotriva malariei. Să le iei regulat!

— Mulțumesc.

Johannesburgul era departe: flaconul acesta micuț i-o reamintea cu brutalitate.

Ieșiră din farmacie și ajunseră în spatele spitalului. Pe Stacey o mirară grupulețele de oameni care se instalaseră în curte. Unii stăteau pe vine, pe jos, alții pregăteau de mâncare sau spălau. Câțiva discutau, râzând cu poftă din când în când. Cu toții făceau zarvă mare; nu tăceau o clipă!

— Ce-i cu oamenii aceștia?

— Vizitatori, părinți sau prieteni ai bolnavilor. De cele mai multe ori sunt veniți de departe. Câteodată rămân aici o zi sau două. Alteori așteaptă până la vindecarea bolnavului la care-au venit.

— Și unde dorm?

Stacey zâmbi când observă un băiețel care se pregătea să mulgă o vacă enormă, cu o hotărâre fermă și foarte eficace.

— Le facem rost de adăposturi, dar cel mai des își construiesc singuri.

Jim îi arată niște clădiri lungi, încă neterminate.

— Suntem pe cale să le facem câteva dormitoare comune decente.

Împotriva voinței sale, Stacey își exprimă admirația:

— Mi se pare că Tessa Mantis știe foarte bine să se organizeze.

— Da, într-adevăr...

Jim accentuase aceste cuvinte. Însă ea n-avusese timp să caute semnificația exactă a răspunsului lui. Auzi sunetul melodios al unui clopoțel...

— E ora cinei! o informă Jim.

Stacey fu din nou uimită: câte contraste în această poieniță din mijlocul junglei. Și câtă armonie între ele, totuși! Occidentul, cu toate rigorile lui, părea că se împacă de minune cu tradițiile culturii tribale.

— Aș vrea să-mi pun ceva mai gros, spuse ea. Am timp să mă duc să-mi caut?

Jim se însuflețea din nou. O privea gânditor și chiar era pe punctul de a-i spune ceva, dar apoi se răzgândi. Se mulțumi să-i zâmbească, oferindu-i brațul, iar Stacey se simți ușurată.

— Se face frig dintr-o dată seara. Trebuie să ai grijă. Diferența de temperatură e brutală, mai ales la început, până te acomodezi cu clima.

O conduse până la bungalou și o așteptă. Ea se spală pe mâini, își luă o vestă din valiză și, în ultima clipă, își aranjă din nou pieptănătura și își dădu cu puțin fard verde pe pleoape.

Când intrară în sala de mese a personalului, André, Tessa și două infirmiere indigene se pregăteau deja să mănânce, așezați în jurul unei mese mari. Tessa vorbea cu însuflețire, cu ochi scânteietori, iar André o asculta cu atenție. Nici unul nici celălalt nu se uită la Stacey când aceasta intră.

— Bună seara... spuse aceasta jenată.

Apoi se așază pe scaunul pe care i-l oferă Jim. Două priviri reci se întoarseră spre ea. Chipul Tessei se împietri.

— Bună seara, răspunse ea distant. Probabil Jim și-a asumat rolul de ghid...

— Da, într-adevăr.

Stacey se străduia s-o privească. Ochii directoarei erau ațintiți fără jenă spre cocul ei.

— Bun. Atunci mâine veți fi deja familiarizată cu ambianța.

Apoi își plecă privirea spre farfuria cu supă care tocmai îi fusese adusă.

Stacey începu să mănânce, gândindu-se la o modalitate de a evita pe viitor astfel de întâlniri. Gândul că va lua masa de

trei ori pe zi într-o companie atât de ostilă era insuportabil. Poate că va reuși să înghită mâncarea în cea mai mare viteză, înainte de a-i vedea apărând; sau poate, dimpotrivă, să aștepte ca ei să termine?...

În orice caz, fu încântată să vadă că Jim își regăsise buna dispoziție. Vorbea vesel, adresându-i-se în special ei. Îi fu recunoscătoare că n-o lăsase în umbră și că își dădea silința s-o antreneze în conversație. Îi ceru câteva impresii și-i spuse niște anecdote. Oare voia să se impună ca singurul ei prieten adevărat? Nu-și mai făcu griji. El o ajuta să se stăpânească, să se controleze, exact ceea ce era mai important pentru ea.

Tocmai răspundea printr-un râs cristalin la una din glumele lui Jim, când, în mijlocul tăcerii generale ce se lăsase, întâlni privirea lui André. Expresia feței lui nu trăda decât dezaprobare și contrarietate. Maxilarele îi erau încordate. Observă contrastul izbitor dintre tâmplele lui albe și pielea bronzată a chipului. Nu părea să fie stânjenit de faptul că fusese surprins în timp ce o fixa, și ea fu prima care își plecă privirea.

Jim începuse să povestească altceva, dar Stacey, era distrată. Cum nu-l mai urmărea, gândul începu să-i zboare aiurea. Simți că o străbate un fior rece: avea impresia că îi displace lui André, iar lucrul acesta o făcea să intre în panică.

După masă, când Jim îi propuse o plimbare, pretextă că e obosită. Nu-și dorea decât să fie singură și să facă bilanțul...

În glumă, îi reaminti ceea ce-i ordonase infirmiera șefă cu strictete: mâine dimineată la șapte și jumătate trebuia să-și preia tura... Le ură tuturor cât mai cordial posibil noapte bună și îl lăsa pe Jim s-o conducă până la bungalou. Respectându-i dorința de a fi singură, acesta nu mai insistă.

— Noapte bună, Jim.

Îi zâmbi, cu toate că se simțea epuizată.

— Noapte bună, Stacey.

Se aplecă spre ea. Buzele lui îi atinseră în trecăt fruntea, dar nu făcu nimic în continuare ca s-o tragă spre el.

— Vise plăcute!

După ce închise ușa, conștientiză dintr-o dată liniștea care o înconjura și se simți foarte singură, departe de viața ei obișnuită. Casa ei fusese cea a persoanelor pe care le îngrijise, n-avusese niciodată nimic mai mult... Dar se obișnuise așa, chiar dacă nu era întotdeauna foarte plăcut.

Aici, totul era altfel. Un refugiu minuscul în mijlocul imensității pădurilor sălbatice. În alte împrejurări, Stacey ar fi fost încântată de posibilitatea descoperirii acestor locuri minunate, de aventură, dar în seara aceea se simțea copleșită de depresie și singurătate.

André! Puterea lui asupra ei rămăsese neștirbită!

Cine-ar fi crezut... Simțindu-se atrasă de Jim, crezuse că și-a regăsit în sfârșit libertatea. Căci de doi ani încoace, amintirea lui André îi interzicea să aprecieze compania altor bărbați. Pusese capăt până la urmă suferinței? Speranță deșartă! Venise la Diazinto pentru a-și redobândi bucuria de a trăi cu ocazia unei schimbări de mediu și pentru a-și reface moralul care nu se vindecase nici pe departe la fel de bine ca piciorul.

Cum și-ar fi putut imagina c-o să-l găsească aici pe bărbatul care era vinovat de toate necazurile ei?

Dar îi plăcea lupta și se hotărî să se apere. Prezența lui André poate că-i va fi folositoare. Confruntarea directă o va

ajuta să pună sfârșit acestei obsesii. Căci trebuia să compare impresia pe care o păstrase despre el, cu adevăratul André. Altminteri, nu risca să rămână agățată de o imagine absolut închipuită a acestui bărbat?

Încercă mai întâi să-și rememoreze amintirile pentru a avea o șansă de a-și găsi liniștea la care râvnea atât de mult. Îl cunoscuse pe André la puțin timp după ce-și terminase studiile. André de Vries, doctorul cel chipeș după care erau înnebunite toate infirmierele din spital. Îl observase cum trecea de la una la alta, așa cum zboară albina din floare în floare. Era stilul lui.

Celibatar convins, sigur de farmecul lui, nu se afișa decât cu cele mai frumoase fete și totdeauna trecea la următoarea când credea că s-a plictisit, sau când cea cu care era la momentul respectiv începea să ia lucrurile prea în serios. Majoritatea se acomodaseră bine cu atitudinea lui. Simplul fapt că o femeie fusese văzută la brațul lui, îi oferea acesteia un statut privilegiat. N-avea decât s-o părăsească: avea să devină curând ținta altui bărbat chipeș.

Stacey se ținuse deoparte. Îl știa pe André De Vries interesat doar de femei frumoase și nu se considera astfel. Sigur, avea păr frumos, o siluetă plăcută și niște ochi pe care mulți bărbați i-i admiraseră. Dar nu credea că face parte din tiparul feminin pe care îl căuta André. Oarecum se bucura că lucrurile stăteau așa, fiindcă se simțea pe deplin capabilă să-l iubească pe acest bărbat și absolut incapabilă să nu dea prea mare importanță clipei când el o va părăsi, așa cum făceau prietenele ei.

Rămăsese ca trăsnetă când el o invitase să iasă undeva împreună. În vremea aceea plecase de la spital și-l îngrijea

acasă pe domnul Allison. Își spusese : „Nu trebuie să accept!“, temându-se deja de momentul rupturii. Totuși, ca un fluture de noapte atras de lumina focului, nu putuse rezista...

Dacă fusese îndrăgostită de el? Era inevitabil! O știuse de la început. Era frumos. Avea carura puternică și trăsăturile fascinante ale unui zeu antic. Iar pe lângă aceasta, o strălucire uluitoare pe care i-o dădeau forța, virilitatea și senzualitatea, și care îi permitea să surclaseze pe oricine... Trebuia să recunoască aici, în penumbra camerei sale de la marginea junglei, că niciodată nu întâlnise un bărbat mai fermecător. De asemenea, trebuia să recunoască astăzi că el nu se schimbase deloc. În mod ciudat, calitățile lui parcă se accentuaseră.

Normal, timpul lăsase urme pe care ea le remarcase imediat și pentru care căutase motive. La cei treizeci și șapte de ani ai săi, André De Vries părea mult mai autoritar, trăsăturile i se înăspriseră și mai mult, iar tâmpurile îi albisera. Dar mai ales în privire i se citea o semeție pe care n-o avea înainte. În jurul gurii i se săpaseră două cute adânci. Nu-și pierduse nici virilitatea, nici senzualitatea, însă zâmbetul și îndrăzneala din ochii lui făcuseră loc unei duriții mai intense și unei hotărâri ferme. Jim îi semnalase pasiunea lui André pentru trahom, iar Stacey îl crezuse fără să stea pe gânduri. Expresia feței lui era acum aceea a unui bărbat care se consacră pe de-a-ntregul profesiei sale și nu vieții mondene pline de excese, așa cum făcuse odinioară.

Care să fi fost cauza acestei schimbări? Se gândi imediat la Tessa Mantis, acea femeie frumoasă, competentă și totodată devotată bolnavilor ei. Simți o strângere de inimă. Era geloasă.

Făcu un efort să revină la amintirile sale. Era foarte important să le retrăiască dacă voia să rupă vraja în care se învăluisese timp de doi ani. Căci într-adevăr, în tot acest timp trăise ca și cum ar fi fost vrăjită...

Magia a șapte săptămâni în care André De Vries fusese o companie minunată. Își petrecuseră împreună tot timpul liber, cinaseră în cele mai renumite restaurante din Johannesburg. De câte ori se întorsese acasă la ea îmbătată de plăcere, de bucurie și de muzică?! Aranjaseră în așa fel încât să aibă aceleași weekenduri libere pentru a merge să-și petreacă duminicile pe râul Vaal, la malul căruia era ancorat vaporul lui André. Îi era de ajuns să închidă ochii pentru a revedea puntea scăldată de razele soarelui, pentru a se revedea pe sine întinsă pe un prosop, în costum de baie, în timp ce André stătea la cârmă. Din când în când el îi aducea câte-o băutură rece. Atunci își trecea mâna lui fermă pe umerii ei goi și pe spate, se apleca să-i atingă pielea bronzată cu buzele lui uscate de soare și de vânt. Când se întorcea la cârmă, Stacey îl urmărea cu privirea, mândră de corpul lui puternic, bronzat uniform.

Nu putea fi decât ceva trecător... știuse acest lucru dintotdeauna, însă nu-și imaginase niciodată o despărțire atât de crudă.

Erau împreună de o lună când Stacey începu să fie conștientă de privirile invidioase care se aținteau asupra ei. Nu cumva era pe cale să bată un record alături de André De Vries? Dar nimeni nu știa că se îndrăgostise nebunește de el și că orele petrecute cu el îi erau din ce în ce mai prețioase. Se frământa deja, chinându-se că nu lase să se ghicească nimic, de teamă că va vedea relația lor sfârșindu-se în cel mai neplăcut mod...

Toată lumea știa că André de Vries era un celibatar convins și că n-avea de gând să se schimbe. O femeie pierdea partida dacă îi arăta o afecțiune serioasă. Trebuia să joci cu nepăsare și dezinvoltură, ca și el. Așa că Stacey se străduia să-i demonstreze că e o femeie independentă, care nu amestecă plăcerea cu sentimentele, capabilă să se distreze și să fie fericită rămânând totuși liberă... Aceasta era părerea pe care dorea să i-o creeze lui André despre ea. În naivitatea ei, nu-și imaginase că André o să-i ceară să petreacă împreună cu el un weekend întreg. Invitația o luase prin surprindere și nu știuse ce să-i răspundă. André era sigur pe el. Acest weekend se anunța ca o nouă etapă a relației lor. Era inutil să-l întrebe dacă vor avea camere separate: răspunsul era evident.

Stacey rămăsese aparent stăpână pe sine. Bineînțeles, s-ar fi dus dacă domnul Allison n-ar fi avut nevoie de ea. Dar în sufletul ei tremura, se simțea încolțită, nu era pregătită pentru acest lucru. Îl iubea pe André, îl dorea și ea, dar ar fi vrut să-i fie soție, nu amantă. Însă nu era posibil, poziția pe care se afla André era cât se poate de clară. Știa asta nu doar din auzite, el însuși i-o demonstrase. Stacey îi spusese uneori că nu putea fi vorba de iubire între ei. «Sunt de acord cu tine» îi răspunsese el de fiecare dată, râzând.

Jucase jocul respectând supusă indicațiile și sugestiile lui... Dar acest joc ajunsese la un nivel nou pentru ea și era acum dezorientată. Își dădu seama imediat de greșeala pe care o făcuse. Fusesse prea naivă, ca un copil îndrăzneț care se distrează jucându-se cu focul, pentru ca apoi să se înspăimânte la vederea flăcărilor ce cresc tot mai mari.

Zile întregi se gândise și se răzgândise, fără a putea să ia totuși o hotărâre. Cu sufletul într-un zbucium neîncetat, ajunsese până la urmă să facă o listă cu avantaje și dezavantaje, sperând că așa va putea vedea lucrurile mai clar. Educația pe care o primise, onestitatea ei înnăscută o preveneau: acest weekend cu André ar fi fost categoric o greșeală. Totuși vremurile se schimbaseră, iar timpul în care relațiile sexuale erau interzise înainte de căsătorie trecuse. Mai toate prietenele ei n-aveau nici o jenă din acest punct de vedere, atunci de ce n-ar fi făcut și ea la fel ca ele?

Cu toate acestea, aspectul moral al problemei nu era singurul vinovat de toate reținerile sale. Dilema o constituia dragostea ei pentru André. Se temea că despărțirea va fi și mai dificilă dacă apuca să meargă până la capăt; căci nu-și făcea iluzii, ruptura era inevitabilă. André se plictisea întotdeauna de femei... chiar și de cele mai atrăgătoare.

Pe de altă parte, dacă ar fi încetat să mai joace rolul acesta de femeie independentă, ar fi renunțat definitiv la André. Dar era atât de îndrăgostită de el, încât numai gândul unei posibile despărțiri o făcea să sufere aproape fizic. N-ar fi putut îndura... nu încă, nu în clipa aceea. Mai bine era să aștepte sfârșitul pasiunii sale nebune pentru el, dacă acest lucru era posibil.

Cu două zile înainte de weekend luase o hotărâre: îi va spune că e liberă. André îi fixă un loc de întâlnire.

Stacey avusese o insomnie febrilă în noaptea de vineri spre sâmbătă. Degeaba își spunea că e ridicolă, durerea din suflet tot nu i se atenua. Nici una dintre prietenele sale nu s-ar fi chinuit în halul acela. Ce naiba! Doar trăia în secolul XX. Comportamentul ei era complet deplasat. Dar dimineața,

când se dăduse jos din pat, realizase că n-ar putea niciodată să aibă atitudinea prietenelor sale. Ar fi dat orice să fie soția lui André, dar nu s-ar fi împăcat niciodată cu ideea de a-i fi amantă.

Trebuia să-l avertizeze. Încercase să-l găsească la telefon de mai multe ori, dar el nu răspunsese. Probabil fusese chemat de urgență, la primele ore ale dimineții. Disperată, mai încercase de două ori. După aceea fusese nevoită să se împace cu gândul că trebuia să meargă la locul de întâlnire pentru a-i spune în față că renunța.

În dimineața aceea pierduse vremea, fiind prea obosită ca să mai facă ceva. Apoi sunase nepoata domnului Allison. Grăbindu-și pasul de-a lungul străzilor forfotind de lume, lup-tându-se cu o durere de cap, încerca să-și imagineze scena. El avea să fie surprins, apoi ar fi devenit rapid disprețuitor. Acesta ar fi fost, evident, sfârșitul relației lor. Spera măcar să aibă puterea să nu plângă în momentul despărțirii.

Își amintea vag de mașina care dăduse peste ea, apoi nimic... Memoria ei îi făcuse acest serviciu. Dimpotrivă însă, își amintea foarte bine de impresia de părăsire care o copleșise când ieșise din spital. André nu dăduse nici un semn de viață, nu se obosise să-i facă vreo vizită. Dar mărturia superficialității sentimentelor lui îi adusese un fel de ușurare. Fermecătorul André, nepăsătorul André care făcea o problemă de onoare din alegerea și cucerirea celor mai frumoase fete, cum ar fi putut el oare să-și disimuleze repulsia la vederea cicatricelor lui Stacey? Bineînțeles, la spital ar fi putut să-și ascundă piciorul cu grijă sub pătură, dar el era medic. I-ar fi fost ușor să ghicească, iar Stacey nu i-ar fi suportat mila.

În nici un caz milă... Mai bine dezgustul sau disprețul... I se părea de neconceput să-i provoace milă bărbatului pe care îl iubise. Iar astăzi, după cele două întâlniri scurte, Stacey știa că nutrea aceleași sentimente. E ridicol, își spuse ea cu deznădejde, cum aș putea să iubesc un bărbat capabil să se comporte atât de superficial! Săptămânile ce aveau să vină vor fi foarte dificile dacă nu-și construia o carapace și dacă nu se prefăcea indiferentă, așa cum altădată se prefăcuse incapabilă de a-l iubi pe André. Trebuia să-și reducă pe cât posibil relațiile cu el. Va fi dificil, ținând cont de izolarea și de limitarea în spațiu a locuinței lor comune, spitalul Diazinto. Singura soluție, însă, era să întrețină cu el raporturi strict profesionale.

André nu-și va da seama de eforturile pe care le va face Stacey, din moment ce era interesat doar de Tessa Mantis. Pentru prima dată în viața lui, după toate aparențele, trăia un sentiment profund, care nu avea nici cea mai mică legătură cu simplele amuzamente din trecut. Cât despre Stacey, aceasta se considera norocoasă că Jim Howes dorea să-i fie prieten.

Se simți pe neașteptate îngrozitor de deprimată. Se făcuse noapte de-a binelea, iar Stacey avea senzația că se sufocă în camera aceea confortabilă, însă puternic impregnată de personalitatea lui Betty.

O mică plimbare ar fi fost cea mai potrivită pentru a-și putea limpezi gândurile. Își puse vesta și ieși afară.

Capitolul 4

Era într-adevăr foarte întuneric. Se opri o clipă, nemaștiind unde se află. Apoi ochii i se obișnuiră cu obscuritatea. Recunoscu bungalourile celorlalți în jurul ei și, ceva mai departe, zări clădirea centrală.

Începu din nou să meargă, cu pași ușori. Dintotdeauna îi plăcuse să se plimbe noaptea, dar de data aceasta trăia senzații noi. Vedeă luminile strălucind în spatele perdelelor trase, dar peste tot în jurul ei se întindea jungla. O dată cu venirea nopții, atracția misterioasă a acestei jungle se transformase în cu totul altceva. Acum, mai întunecată decât cerul, îi apărea amenințătoare și periculoasă.

Dinspre spital ajunseră până la ea frânturi de conversație și, din vreme în vreme, câte un râs înfundat. Erau probabil persoanele pe care le văzuse peste zi înjghebându-și locuințe. Încă se mai putea simți mirosul focurilor de tabără. Dar în zona în care înainta ea totul era liniștit. Nu se zărea nimeni: nici Jim, nici André, nici

Tessa, iar Stacey și-i imagina pe toți în camerele lor pregătindu-se să citească, scriind sau ascultând la radio.

Aerul era greu de parfumul florilor tropicale și străbătut la intervale neregulate de zgomotele junglei. Stacey începea să le descopere rând pe rând pe toate. Urechile ei se obișnuiau treptat cu liniștea atât de uitată în marile orașe. Se auzea cântecul greierilor, ca întotdeauna în nopțile africane. Dar aici era acompaniat de foșnetele ciudate din copaci. Apoi ea desluși un fel de lătrat în partea stângă. Nu era un câine, în mod sigur... Poate era un babuin? Broștele râioase orăcăiau lugubru. Deodată, un țipăt strident de animal străpunse întunericul și-i făcu sângele să-i înghețe în vine.

Uitase că se aflau în apropierea parcului național Kruger, acel imens sanctuar unde animalele sălbatice — multe dintre ele aparținând unor specii pe cale de dispariție — se puteau plimba nestingherite într-un spațiu neprotejat, cât mai aproape de mediul lor natural. Întreaga junglă forfotea de o viață sălbatică. Nu era vorba neapărat de lei, dar puteau fi leopardzi din aceia care în sud, acolo unde civilizația uzurpase teritoriile junglei, atacau adesea vitele fermelor.

Stacey tremură, cercetând atent cu privirea întunericul care înconjură atât de amenințător confortabilele bungalouri. Avu o impresie bizară: în masa aceasta uniformă și obscură animalele vânau și erau vâdate. Poate că la câțiva metri de ea se afla cine știe ce fiară, vreun leopard...

Dintr-o dată văzu o lumină pâlپând în iarbă. Se răsuci și își duse mâna la gură spre a-ți înăbuși un strigăt instinctiv de spaimă.

— Așadar îți provoc chiar atâta teamă? spuse o voce rece și batjocuritoare.

— André!

Îi veni inima la loc. Chiar dacă era bărbatul pe care voia deliberat să-l evite, în aceste împrejurări prezența lui era liniștitoare.

— Așteptai pe altcineva? întrebă el politicoș. Pe Jim, poate? În cazul acesta n-ai nici un motiv să te temi.

Stacey încerca să-și stăpânească tremurul corpului. Detesta ironia cu care-i vorbise.

— N-am venit la o întâlnire aici, răspunse ea aspru, iar Jim nu mă sperie, pot să te asigur. E de departe cel mai amabil dintre voi toți.

— Mulțumesc, Stacey. Am luat cunoștință, replică el râzând, fără a fi cu adevărat amuzat.

— Sunt convinsă.

Cuvintele ei erau prea blânde. Stacey căuta cu disperare un răspuns tăios, însă nu-i putu spune decât:

— N-ai fost prea drăguț de când am sosit aici, nu crezi?

— Te-ai așteptat să ne vezi așternându-ți covorul roșu la picioare?

Stacey era uimită de-a dreptul de tonul lui sarcastic. Era ceva nou pentru el. Oare vârsta îi imprimase gustul pentru ironie, sau fusese ea oarbă de iubire și nu remarcase acest lucru mai devreme?

— Nu m-așteptam decât la o primire politicoasă din partea voastră, îi răspunse ea sec.

— N-avem timp să ne formalizăm.

Nici măcar nu încerca să se scuze în vreun fel. Ba chiar râse scurt, continuând în aceeași manieră batjocuritoare:

— De ce-ai venit aici, Stacey?

— Ca s-o scot din impas pe Betty.

Încerca să-și păstreze o voce liniștită. André o rănea de fiecare dată când îi vorbea, dar el nu trebuia să-și dea seama cu nici un preț de efectul pe care îl aveau cuvintele lui asupra ei.

— Adică îmi spui c-ai abandonat o viață confortabilă pentru a-i face un serviciu unei prietene? Ce gest plin de noblețe!

— De ce încerci să mă ironizezi?

Înghițindu-și lacrimile pe care el n-ar fi putut oricum să i le zărească în întuneric, Stacey se întreba de unde îi venea oare lui André atât de multă răutate și atâta cinism.

— Pentru că o astfel de hotărâre nu mi se pare a fi deloc tipică pentru tine, spuse el cu dispreț.

— Ce știi tu despre mine? Mă cunoști vreun pic, André? Întrebă ea cu o voce surdă, stăpânindu-și cu dificultate mânia.

— Suficient, draga mea, suficient.

Familiaritatea din aceste cuvinte i se păru lui Stacey aproape jignitoare. Era pe cale s-o facă să-și piardă sângele rece, voia s-o scoată din sărite ca să poată s-o strivească apoi mai bine cu aroganța lui glacială.

— Disprețuiești meseria de infirmieră la domiciliu, André, dar ai măcar cea mai vagă idee despre ea?

— Destul cât să știu că uneori e o muncă grea, recunosc eu. Dar dacă boala nu e gravă, duci o viață confortabilă, fără prea mari bătăi de cap.

— Vrei să spui că locul meu nu este aici, nu-i așa?

— Va fi cea mai grea muncă din toată viața ta.

— Și după părerea ta, n-am să fac față?

— Nu... Nu cred.

— Atunci va trebui să-ți dovedesc că te-șeli.

Făcu o pauză, după care adăugă liniștit:

— Nu te-am văzut niciodată atât de antipatic, André. Și totuși partea aceasta detestabilă pe care nu ți-am cunoscut-o trebuie s-o fi avut și înainte.

— Poate... Așa cum și tu ai fost întotdeauna o persoană în care nu poți avea încredere.

Ea-și mușcă buzele. Bănuielile i se confirmau. Încă îi mai purta pică fiindcă nu venise la întâlnire în ziua aceea. Îi dăduse plasă celebrului Casanova, câtă îndrăzneală!

Pentru o clipă vru să-i spună adevărul, să-i mărturisească faptul că la ora la care el o aștepta, ea zăcea inconștientă într-o ambulanță... N-ar fi fost o adevărată plăcere să-l vadă pe André dezorientat și rușinat că se înșelase în așa hal?

Dar în același timp realizează că André De Vries nu s-ar înclina niciodată în fața nimănui. De altminteri, nu era de condamnat că făcuse această greșeală de interpretare, din moment ce nu știuse niciodată adevărul!

Și-apoi, nu-i voia mila. Prefera să fie victima sarcasmului lui, disprețului și aroganței lui.

Gândul acesta îi aduse un altul. De ce să rămână într-un loc unde nu era dorită? I-ar fi fost foarte ușor să plece de la Diazinto sub un pretext oarecare. Dar sub aparenta ei fragilitate, Stacey ascundea o voință de fier. Îi promisese lui Betty că o va înlocui și își va respecta cuvântul dat. Și apoi perspectiva de a-i dovedi lui André că se înșală în privința ei nu-i dispăcea deloc, chiar dacă gustul acestei satisfacții era după toate probabilitățile amar...

— Să încheiem această discuție, André. Ar fi mult mai bine... Insulte tale nu mă vor determina să plec.

Stacey văzu chipul lui André în lumina care venea de la un bungalow. Era încordat. Apoi, dintr-o dată, îi zâmbi forțat, dar zâmbetul lui era mai mult o grimasă alarmantă. Stacey se crispă.

— „Insulte“, Stacey? E o problemă de vocabular... Eu aș zice mai degrabă „adevăr“... Cuvintele nu te vor face să pleci, e posibil. Dar alte mijloace s-ar putea dovedi eficace.

— Care? întrebă ea, regretând în clipa imediat următoare că se lăsase prinsă în capcană.

— Căldura, lipsa de confort, distanța imensă până la cel mai apropiat oraș, spuse el cu o dezinvoltură meșteșugită... Și să nu uităm fauna! Nu ți-au plăcut niciodată vietățile târâtoare, nu-i așa, draga mea? Iar pe aici e plin de reptile.

Văzând că pe Stacey a trecut-o un fior la auzul acestor cuvinte, André se abținu să nu râdă. Reacția ei i se părea jalnică.

— A! Și animalele sălbatice! Ai auzit țipătul acela mai devreme? Era o hienă.

— Nu mă înspăimântă așa ușor! ripostă Stacey.

Brusc, el îi apucă brațul. Strânsoarea era ca de menghină!

— Nu-ncerca s-o faci pe deșteapta, Stacey! A te plimba noaptea la marginea junglei nu e o dovadă de curaj, ci una de prostie!

— Dacă m-ar fi atacat o hienă, ai fi făcut haz pe seama mea, nu-i așa?

— Te-nșeli... Timpul meu e prețios. Nu-l pot pierde amputând un braț din cauza unei imprudențe.

— Ești un ticălos, André De Vries! Auzisem eu că e așa, iar acum tocmai mi-ai confirmat-o și tu...

Nu apucă să-i spună mai multe, căci el îi răsuci brațul cu violență, iar Stacey putu să-i citească furia pe chipul care se apropiase brusc de al ei. Simțind corpul puternic al lui André lipit de ea nu-și putu reprima un lung fior de plăcere.

— Dă-mi drumul, spuse ea cu o voce șuierătoare.

— Fii atentă, Stacey! Te previn!

— În legătură cu ce? Cu fiarele? îl întrebă ea cu cinism.

— În legătură cu mine. De data asta nu mă duci. Vei avea exact ceea ce meriți.

— E ușor să ameninți când te poți folosi de forță nestingherit.

Îi ațâța furia și știa asta. Dar Stacey nu se putea controla: o febrilitate interioară o împingea spre extreme, fără nici o precauție. Oriunde simțea că trupul lui André îl atinge pe al ei se producea parcă o descărcare electrică.

El o împinse atât de tare încât ea își pierdu echilibrul și căzu. Respirând cu greutate, ridică ochii spre el. O domina cu toată puterea lui, cu toată forța și agresivitatea lui virilă. În ciuda întunericii îi observă pe figură o furie ieșită din comun. Nu-l mai văzuse niciodată în starea aceea. Chiar se întreba dacă nu cumva avea intenția s-o lovească.

Dar el nu făcu nici cea mai mică mișcare. Nici măcar pentru a o ajuta să se ridice de jos.

Încet, cu câtă demnitate putu, Stacey se ridică în picioare. Își trecu mâna peste țesătura șifonată a fustei și își aranjă o șuviță de păr. Răsuflarea îi revenea încetul cu încetul la ritmul normal. Își regăsi și un minim de sânge rece.

— E clar, André De Vries, spuse ea când reuși să-și stăpânească tremurul din glas. Dușmanul s-a arătat...

— Asta nu datează de-acum, frumoasa mea.

— Ah, ce-i poate face unui bărbat orgoliul rănit, zise ea râzând cu amărăciune.

El nu-i răspunse. Dar îl auzi respirând ceva mai greu: punct ochit, punct lovit! Încurajată, îl anunță cu hotărâre:

— Nimic n-o să mă facă să plec de-aici. Am să-mi țin promisiunea față de Betty. Poți să crezi ce vrei, André, puțin îmi pasă. Și e valabil și pentru... prietena ta.

— Vrei să spui Tessa, replică el fără să ridice tonul. Îți dau un sfat: scutește-mă de orice remarcă jignitoare.

— Vrei să te căsătorești cu ea, André?

Întrebarea îi scăpase fără să vrea.

— Mă privește, tună el pe un ton amenințător.

— Dac-ai s-o faci, o să fii legat pe veci de o fată bătrână scortoasă, îi spuse ea fără să se poată abține.

— Asta nu e treaba ta, Stacey! îi răspunse el cu o răceală ciudată.

— Dar nici nu mă interesează!

Vocea ei tremura ușor. Tocmai îi întorcea spatele, când el o opri.

— Să fie clar un lucru între noi. N-o să ai dreptul la nici un fel de regim special

— Bineînțeles!

Răspunsul ei fusese însoțit de un zâmbet sarcastic.

— Perfect. Și să n-aduci ca pretext condițiile neprielnice sau căldura. Cât despre relația ta cu Tessa, nici nu vreau s-aud că te plângi... Și-ncă ceva și am terminat: lasă-l în pace pe Jim Howes!

— Îmi pare rău, André, îi răspunse ea pe un ton neutru, cu un vag surâs pe buze. Aici n-ai nici un drept să-mi pui condiții.

— Așadar ai de gând să-ți bați joc de el?

În semiîntineric, Stacey remarcă lucirea metalică din ochii lui.

— Viața mea personală nu te privește.

— Nu-i adevărat! Când există pericolul ca ea să influențeze viața profesională a unui coleg de-al meu, am un cuvânt de spus.

— Jim n-are nevoie de protecția ta. E destul de mare, nu crezi?

— Îmi pare rău, dar e pe cale să se îndrăgostească de tine, iar tu îl încurajezi s-o facă!

— Pentru că-l plac, îi aruncă ea cu insolență.

— Te previn, Stacey, lasă-l în pace!

— Nu-mi da ordine, doctore De Vries!

Fără să se gândească la consecințe și fără s-o fi vrut de fapt cu adevărat, Stacey îl pocni.

— Îmi pare rău. Dar nu trebuia să te legi de viața mea personală.

— Vom vedea, replică el pe un ton aspru.

Până să-l poată opri, el o prinse din nou, strângând-o în brațele lui de oțel.

— Am să-ți dau ceea ce n-ai încetat toată seara să ceri!

— Lasă-mă! îi porunci ea aproape țipând.

— Nu!

Stacey deschise gura să țipe, dar buzele lui André o împiedicară printr-un sărut agresiv. Trupurile lor erau strâns lipite, iar ea respira cu dificultate. Lovea cu pumnii

în pieptul lui André, dar degeaba. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Nu se simțise de multă vreme atât de însuflețită...

— Ești un ticălos! îi strigă ea din toate puterile când el îi dădu drumul.

— Iar tu o șerpoaică!

Stacey putea acum să vadă clar strălucirea dinților și a ochilor lui în întuneric.

— Să nu mai faci asta niciodată!

— Doar dacă n-o să am chef. Și mai ales să nu pretinzi că nu ți-a plăcut, n-am să te cred oricum.

— Te urăsc, André De Vries, spuse ea cu o voce veninoasă. Te urăsc cum nu urăsc pe nimeni altcineva!

El râse, făcând-o să tremure fără să vrea. Își simți tot corpul înfierbântat de senzualitatea acestui râs.

— Să nu dramatizăm, spuse el. Dragoste, ură: ce cuvinte mari! E vorba doar de reacții fizice, nimic mai mult. Nu încerca, frumoasa mea, să te păcălești singură.

Se îndepărtă cu un zâmbet larg, prevestitor de rele. Stacey îl urmări cu privirea. Înainta în noapte zvelt, puternic ca o fiară, sigur pe el.

Imediat ce André plecă, ea auzi pentru prima dată chemarea tobelor: un ritm, o vibrație care țâșnea parcă din pământ și pe care liniștea nopții o purta departe. O pulsație care se armoniza cu bătăile inimii ei și care-i mărea febra.

Va rămâne la Diazinto în ciuda lui André, sau poate chiar datorită lui... Nu știa precis. Dar, în orice caz, nu mai era vorba de sfidare sau de o simplă bravadă.

Descoperise aici o viață primitivă, o însuflețire care lipsise întotdeauna din existența ei. Nu va pleca înainte de reîntoarcerea lui Betty.

Un țipăt care semăna cu un răs ascuțit veni din fundul pădurii, un țipăt de demență, de rău augur: era din nou hiena... dar Stacey nu se lăsă înfricoșată. Necunoscutul obscur al junglei lua sfârșit în lumina bungalourilor. Hiena nu s-ar fi hazardat să vină în preajma pericolelor civilizației.

Totuși era mai bine să nu mai întârzie la marginea pădurii. Cu un mic surâs se îndreptă spre bungaloul lui Betty. Luminile din spatele perdelelor îi arătau drumul spre propriul ei refugiu.

Când se trezi, primele licăriri ale zorilor treceau prin perdele. Se ridică și alergă la fereastră. Avea destul timp să facă o plimbare în răcoarea dimineții, înainte de micul dejun.

Făcu repede un duș, apoi își trase pe ea o pereche de blugi și o cămașă largă, roșie. Se pieptănă și aruncă o privire șireată spre imaginea din oglindă. Ce-ar fi zis infirmiera șefă dac-ar fi văzut-o acum? Dar nu trebuia să-și facă probleme, fiindcă nu era încă șapte și jumătate, iar lui Stacey i se părea cât se poate de normal să profite la maximum de timpul ei liber.

Doar câteva lumini erau aprinse în spital, iar locatarii bungalourilor dormeau încă. Aerul era înmiresmat și părea că sfârâie ca șampania. Roua acoperea pământul sau se așezase în dâre de argint pe crengile arborilor și în mărcinișuri. Păsările cântau, iar într-un bananier o pereche de peruși viu-colorați se ciondăneau făcând o gălăgie infernală.

Pe neașteptate, Stacey văzu apărând în depărtare o siluetă și se opri. O căprioară ieșise la marginea junglei, iar corpul ei grațios părea catifelat, ca și cum ar fi fost periat de curând. Urechiușele îi erau ridicate în semn de atenție încordată. Rămase nemișcată o clipă, după care, dintr-o săritură, dispăru în hățișurile pădurii.

Asculta în continuare freacățul ținutului verde, când văzduhul fu cutremurat de un muget ca de elefant. Sângele îi îngheță în vene. Chiar era posibil să fie elefanți prin apropiere? Brusc, își adusese aminte de parcul național Kruger.

O apucă pe o potecă mărginită de mirt și aloe. Poteca, bine întreținută — fără îndoială era des folosită — ajungea la piscină. Aceasta era săpată chiar în stâncă. Ce minune! Stacey își imaginează ce binefacere era o baie în această piscină, la sfârșitul unei zile toride.

Dar visul se spulberă. Stacey își aminti de cicatricile de pe picior. Începuse să se obișnuiască să ignore privirile curioase care îi erau aruncate uneori. Dar aici, la Diazinto, i-ar fi fost imposibil. N-ar fi putut suporta eventuala repulsie a lui André, care era mult prea obișnuit cu corpuri perfecte.

Încercă să se potolească: ce importanță avea părerea lui? De mult timp era pierdut pentru ea. Încă din ziua când luase hotărârea să nu petreacă weekendul împreună cu el...

Adâncită în gândurile ei, nu auzi zgomotul de pași în iarba deasă și umedă.

— O nimfă! exclamă o voce în spatele ei.

Se întoarse brusc, speriată.

— Bună, Stacey!

— Jim! exclamă ea și-i zâmbi răsuflând ușurată.

— Arăți de parc-ai avea doar paisprezece ani... Nu cumva trizezi când pretinzi că ești adultă?

Glumea, dar privirea lui era serioasă când întârzia pe pletele ei umede de roua pe care o atinsese ușor în trecere, pe obrajii trandafirii și pe ochii ca de smarald.

— Am douăzeci și trei de ani bătuți pe muchie, îi spuse, intimidată de privirea lui sincer admirativă. Și-am s-o dovedesc prin munca mea.

— Te cred, Stacey, zise el cu voce blândă.

Se apropie de ea și îi trecu brațul în jurul taliei, trăgând-o lângă el.

— Doar ești femeie, nu-i așa?

— Da, Jim, cu siguranță.

Stacey roși, amintindu-și cum o strânsese André în brațele lui puternice seara trecută și cât fusese ea de tulburată. Cu Jim nu regăsea acea emoție. Nu simțea decât satisfacția de a fi plăcută de un bărbat frumos și foarte gentil. Dar în același timp, gândul involuntar la îmbrățișarea lui André o contraria. Și o dezorienta.

— Mi s-a părut că vocea mea te-a speriat adineauri, nu? întrebă Jim lăsându-și în continuare brațul în jurul taliei lui Stacey. Credeai că e altcineva?

— Da. André.

Răspunsul îi scăpase fără voia ei. Își mușcă buzele și văzu chipul lui Jim întristându-se.

— Și de ce te-ar speria André?

— Dar nu mă sperie deloc.

Vocea ei devenise aprigă pe neașteptate.

— Atunci, dacă nu-i vorba de frică, ce altceva este? insistă Jim, fixând-o cu privirea lui ageră. Nu-i nimic între voi, nu?

— Nu, răspunse Stacey repede, iritată de insistența lui.

— Atunci de ce-ai avut reacția aceea mai devreme, când credeai c-ai să-l vezi pe André?

— Fiindcă... ezită puțin înainte de a-i răspunde și înghiți în sec. Fiindcă m-am certat cu el aseară... Nu s-a purtat prea frumos cu mine.

— Deci sigur nu-i nimic între voi?

Jim era foarte drăguț... Și ea dorea atât de mult să fie prietenă cu el... Dar nu putea să vorbească despre altceva?! Întrebările lui o iritau și o tulburau.

— Nu, nimic, Jim, spuse ea cu o voce sigură.

Pentru André nu fusese altceva decât un flirt din care nu mai rămăsese nimic. Cât despre ea, nu voia să-și mai asculte sentimentele. Era inutil. Nu va exista niciodată reciprocitate. Mai ales că știa acum cât o disprețuiește André. Doar i-o spusese chiar el...

— Mă bucur s-aud asta.

Îi simți răsuflarea aproape de obrazul ei. Jim continuă:

— Cât mă bucur că ești aici, Stacey. Aș vrea să ne cunoaștem mai bine.

— Și eu, șopti ea.

— Dacă facem într-un fel să ne coincidă zilele libere, ai vrea să mergi cu mine în parcul național Kruger, de exemplu?

— Ar fi minunat.

Îi zâmbi. I se părea cu adevărat seducător. Era norocoasă că-l avea ca prieten, își spuse. Desigur, în privirea

lui vedea că pentru el era mai mult decât prietenie... Dar asta poate doar fiindcă la Diazinto nu prea erau multe femei. Se cunoșteau de așa de puțină vreme! Când Betty se va întoarce, Jim își va orienta prietenia spre ea, normal.

Dintr-o dată, el o trase și mai aproape.

— Ești frumoasă, îi spuse tandru.

Îi aranjă o șuviță căzută pe frunte, iar apoi îi urmări cu degetul conturul ochilor verzi și mari.

Stacey își ridică privirea spre el și înțelese că o va săruta. Nu-i venea să creadă că poate să rămână atât de insensibilă, de vreme ce un bărbat atât de antipatic ca André reușise să-i înflăcăreze tot trupul.

Buzele lui Jim le atinseră pe ale ei, cu blândețe la început, iar apoi, fără să-și piardă din tandrețe, mult mai pasional. Stacey își dori din toată inima să se poată simți emoționată. Dacă voia să-și poată trăi din plin viața de femeie, trebuia să vibreze și la alte mângâieri în afara celor ale lui André. Își trecu brațele în jurul gâtului lui Jim.

Dar brusc, acesta îi dădu drumul. Îl privi nedumerită. Pe chipul lui atât de fin, care exprima atâta sensibilitate, se citea acum un sentiment de jenă. Oare ce văzuse în spatele ei?

Stacey se încordă. Fără să se întoarcă înțelese de ce Jim nu se simțea în largul lui. Când auzi vocea lui André făcu un efort imens să rămână calmă.

— Îmi pare rău că vă întrerup... spuse el pe un ton care exprima orice numai regret nu. Ești așteptat la spital, Jim. S-a înrăutățit starea copilului cu arsuri.

— Chiar îmi făceam griji în privința lui, răspuse Jim.

Stacey se simți jenată să-l audă pe Jim vorbind cu glasul pierit, ca și cum ar fi fost prins în flagrant delict, ca și cum ar fi făcut ceva indecent. O privi cu ochi triști.

— Pe curând, zise el.

Atunci își spuse că toată stânjeneala lui era din vina lui André. Cu ce drept intervenea el așa, în momente de intimitate? Nu spusese mare lucru, dar vocea și expresia feței lui fuseseră elocvente.!

— Jim!

El se opri, se întoarse, iar chipul lui păstra încă aceeași contrarietate.

— Aștept cu nerăbdare să ieșim în parcul Kruger, zise ea pe un ton provocator, adresându-i un zâmbet înfloritor.

Când Jim dispăru, ochii ei ca smaraldul îl țintuiră pe André cu agresivitate.

— E vina mea, nu-i așa? întrebă el sarcastic.

— Bineînțeles, îi răspuse ea cu vocea tremurând de furie.

— Vrei să fii pedepsită din nou, Stacey? Ca aseară? întrebă el cu voce tărăgănată.

Privirea lui începu s-o detalieze, trecând de la ochi la pieptul ei care sălta sub cămașa lejeră.

Ea își simți inima bătând mai repede când vru să-i susțină privirea de o strălucire metalică.

— Îndrăznește să m-atingi și vezi tu! îl amenință ea.

— Stai liniștită... Dacă voiam asta, mi-ar fi fost ușor. Dar n-am acum dispoziția să intru în jocul unei copile capricioase.

Capitolul 5

Voia să renunțe la micul dejun ca să nu mai dea peste André și Tessa. Însă evenimentele din cursul dimineții îi făcuseră o foame de lup, și în afară de asta, nu voia cu nici un preț să-i dea lui André satisfacție arătându-i că e speriată de severitatea lui abuzivă.

Se privi în oglindă. Nici chiar Tessa n-ar avea ceva de reproșat. Uniforma albă a lui Betty i se potrivea de minune. Cât despre părul ei bogat, cu nuanțe roșcate — obiectul criticii Tessei Mantis — îl răsucise strâns în coc.

Când intră în sala de mese, André și Tessa își începuseră deja micul dejun. Jim nu era înăuntru. Stacey se strădui să le zâmbească. Atmosfera se prevestea încordată.

— Bună dimineața, îi salută ea pe un ton politic.

— Bună dimineața, domnișoară Marlow, îi răspunse Tessa, la fel de formal.

Stacey simți privirea grea a Tessei Mantis și o văzu strângând din buze. Totuși, femeia aceasta era cu adevărat frumoasă. Cum de putea fi atât de suspicioasă cu fiecare nou-venită?

— Sper c-ai dormit bine, se interesă André pe un ton amabil.

Dar în ochii lui strălucea o lumină de ironie.

— Nu prea. De fapt am avut două coșmaruri — replică Stacey cu glas dulceag, însă nu ai venit să mă salvezi, domnule doctor!

— De ce n-ai strigat?

— Am avut o retenție.

Tessa o țintui cu ochii ei albaștri. Privirea îi era mai înghețată ca oricând.

— N-aveți timp să glumiți, domnișoară Marlow. Trebuie să vă începeți serviciul în două minute.

— Voi fi gata, răspuse Stacey păstrându-și glasul mios.

André îi aruncă o privire îngrijorată. Cu siguranță nu era încântat de comportamentul ei cu viitoarea lui soție. Nu fără puțină răutate, acest lucru îi crea o imensă plăcere.

Orele următoare, Stacey fu prea ocupată ca să se mai gândească la André și la Tessa. Mara, tână infirmieră indigenă cu accent melodios, îi explică ce avea de făcut. Stacey admiră organizarea spitalului, datorată în mare parte — trebuia s-o recunoască — profesionalismului și competenței Tessei Mantis.

Dar, dacă nu lua în considerare eficacitatea aceasta ireproșabilă, erau diferențe mari între Diazinto și un spital modern din oraș. În primul rând, Stacey aprecia farmecul pe care-l aveau aceste locuri prin simplitatea lor. În al doilea

rând, spera să-și îmbogățească experiența, căci la Diazinto se tratau anumite boli despre care ea n-avea decât cunoștințe teoretice.

Niciodată nu îngrijise pacienți care sufereau de maladii tropicale sau de trahom. Aici, în sala unde lucra ea, trahomul părea să fie cel mai răspândit flagel. În ciuda experienței sale de infirmieră, se simți impresionată la vederea acestor oameni practic orbi, și mai ales a copiilor. Eforturile care trebuiau făcute n-ar fi fost niciodată prea mari pentru înfrângerea acestei boli. Își aminti că era vorba de specialitatea lui André.

La sfârșitul primei zile de lucru se întâlni cu Tessa. Fusese o căldură îngrozitoare și se simțea secătuită de putere. Cu umerii aplecați, împingea un cărucior pe linoleumul unui coridor, visând la un duș rece.

Tessa era la fel de dichisită ca de dimineață. Stacey se îndreptă și își dădu la o parte o șuviță umedă care-i atârna pe frunte. Infirmiera șefă se opri și o privi din cap până-n picioare. Încă o dată Stacey simți că fierbe de furie. Cine se credea Tessa Mantis? Chiar n-avea în ea pic de omenie? Nu putea înțelege oboseala noii sale infirmiere strivite sub căldura junglei?

— Vă aștept în biroul meu.

Pe chip și în voce i se deslușea aceeași duritate.

— Am înțeles.

Își termină treaba și merse de la un bolnav la altul să le spună o vorbă bună, un cuvânt de încurajare, cu speranța că ei o înțeleg și încercând să-i facă pe copii să râdă. Dar ce-avea oare să-i transmită infirmiera șefă? Expresia ei respingătoare nu prevestea nimic bun.

Prin urmare criticile Tessei n-o luară prin surprindere. Dar Stacey nu ripostă, nici măcar nu clipi. Însă nu putea să nu-și pună niște întrebări. Cum de era capabilă această femeie, de altfel foarte competentă în meseria sa, să se înverșuneze împotriva ei cu atâta meschinărie? De ce nu așteptase măcar ceva vreme, s-o cunoască mai bine? Criticile ei nefondate nu cumva erau menite s-o determine să plece singură de la Diazinto? Dar Stacey n-avea de gând să-i dea satisfacție, iar Tessa Mantis nu știa acest lucru... Așa că o lăasă să vorbească. Apoi o asigură cu glas blând că își va da toată silința să-și îndrepte greșelile. O văzu atunci pe Tessa Mantis mușcându-și buzele. Evident, nu se așteptase la această docilitate.

Stacey se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Încă puțin...

— Da?

— În legătură cu André De Vries. Felul în care vă purtați cu el e scandalos.

— Scandalos? întrebă ea intrigată. În ce sens?

— Știți foarte bine. Nu scăpați nici o ocazie pentru a-i atrage atenția asupra dumneavoastră, îi explică Tessa Mantis cu glas înghețat și veninos. Flirtați cu el.

— Nu-i adevărat, doamnă, aproape că strigă Stacey, incapabilă să-și mai păstreze calmul. Nici măcar nu-l plac prea mult pe doctorul De Vries.

Era cât se poate de clar că Tessa Mantis nu credea nici o vorbă din ce-i spunea Stacey.

— Lăsați-l în pace. Ne puneți într-o situație neplăcută și pe el și pe mine. Ne vom căsători.

— V-am spus, doamnă! doctorul De Vries nu mă interesează. Pot pleca?

— Desigur.

Tessa Mantis se cufundă din nou în munca ei, în același moment. Stacey o privi o clipă. Aplecată asupra unui raport, scria cu mișcări rapide și nervoase. Întrevederea se sfârșise! Era suficient acum să aștepte pur și simplu următoarea manifestare a disprețului ei.

În clipa în care ieșea din birou, se auzi chemată iarăși. Fără să ridice capul, Tessa îi ordonă:

— Aranjați-vă pieptănătura. Nu e tocmai perfectă. Nu vreau să mai văd șuvițele acelea care vă atârnă pe față!

Lucrurile erau cât se poate de clare. Tessa Mantis voia să se căsătorească și nu tolera pe nimeni în preajma lui André, viitorul ei soț. Fără nici o îndoială ghicise că între Stacey și André fusese ceva, dar acum el îi aparținea ei, nimănui altcuiva. Și asta trebuia să fie clar pentru toată lumea.

Stacey se întreba cum putea infirmiera șefă să fie așa sigură pe sine... Era frumoasă, dar nu era unică. Putea să-și găsească foarte bine concurență chiar și aici, la Diazinto.

Stacey și-l amintea prea bine pe André: celibatarul dezinvolt care jurase să nu se lase niciodată «prins în laț». Cum de putuse acest bărbat să accepte să se căsătorească? Unde-și găsisese Tessa acea siguranță? În faptul că era posesoarea spitalului? André se specializase în tratarea trahomului. Era posibil să simtă nevoia să ia parte la gestiunea spitalului? Să fi fost oare această căsătorie una de conveniență?

Stacey și-l imagina cu greu pe André îndrăgostit de această femeie rece și prea perfectă. Iar gândul îi repugna... Totuși,

nu-l mai iubea. Sau cel puțin așa hotărâse ea, așa voia să creadă. Desigur, era încă atrasă de el. Dar cum să iubească un bărbat atât de arogant? Nu. Niciodată nu va mai putea, își spuse cu hotărâre. Voia să-și îndrepte atenția spre un bărbat ca Jim, sensibil, respectuos și capabil să iubească.

În definitiv, poate că André era sincer cu Tessa. Doar se potriveau de minune! El cu semeția lui, ea cu frumusețea și eficacitatea... Aveau un interes comun: spitalul. Nu era suficient pentru a suplini lipsa de pasiune dintre ei? Degeaba se străduia Stacey, n-o vedea capabilă pe Tessa Mantis decât de o singură pasiune: propriul ei interes.

Dar până la urmă se plictisi să construiască ipoteze. În fond, să se descurce singuri, le doresc multă fericire!... Cu toate acestea, își simți inima sugrumată de o durere surdă.

Stacey se obișnuise să se trezească devreme și să facă o plimbare în răcoarea dimineții. Nu se mai sătura de frumusețea naturii. În fiecare zi entuziasmul ei pentru grădina aceea exotică se înnoia. O uluia vitalitatea irișilor și a plantelor agățătoare. Florile lor aruncau câte o pată de un roșu violent pe verdele pădurii tropicale. Îi plăcea să se aplece și să miroasă parfumul suav al florii de leandru. Zâmbea când vedea cum se certau gaițele cu frenezie pe firimiturile de pe jos.

În fiecare dimineață, splendoarea peisajului îi dădea curajul de care avea nevoie pentru a înfrunta răceala Tessei și a lui André. Comportamentul prietenos a lui Jim nu era suficient. Și în plus, chiar și cele mai mici atenții venite din partea lui se loveau de zidul de dispreț și respingere pe care cei doi îl ridicau împotriva lui Stacey în atmosfera apăsătoare, sufocantă aproape, din sala de mese.

Piscina săpată în stâncă o atrăgea mult pe Stacey. Ce poftă avea în după-amiezile toride să plonjeze în apa aceea limpede și rece, venită din munți...

Se afla la Diazinto de mai bine de o săptămână când, într-o dimineață, ajunsese din nou la piscină. Soarele se juca printre crengile copacilor răspândind pe suprafața apei o pulbere de diamante. Era deja foarte cald: promisiunea unei noi zile caniculare în junglă. Stacey îngenunchie pe mal și își cufundă mâna în apă. Simți o răcoare atât de minunată! Nu-și putu reține o mică exclamație de plăcere: era fantastic să fie atât de vrăjită de frumusețea acestui loc...

— Ai intenția să înoți?

Vocea gravă îi curmă plăcerea. Ridică privirea, cu răsuflarea tăiată. Din nou, nu-l auzise apropiindu-se. Probabil că iarba înăbușea zgomotul pașilor...

— Bună, André.

— Ce faci?

— Bine, mulțumesc.

El se descălță. Apoi, fără nici o jenă, își scoase cămașa și șortul. Slipul i se mula perfect pe șoldurile înguste. Materialul de culoare deschisă îi pune în evidență pielea bronzată a umerilor lați și a torsului musculos. O domina cu înălțimea lui. Îi vedea picioarele lungi, încordate, foarte aproape de chipul ei.

— Ei? întrebă el din nou ațintindu-și privirea sfredelitoare în ochii lui Stacey. Vii?

— Nu, îngăimă ea.

Nu-și putea lua ochii de la trupul acela puternic. Își aminti îmbrățișarea lui în noaptea de acum câțva timp.

— Ți se pare prea rece apa? o întrebă el cu un zâmbet ironic.
— Nu, răspunse ea sfidându-l cu privirea.
— Atunci ți-e frică de mine, o tachină el zâmbindu-i din nou ironic. Privirea lui era strălucitoare. Se vedea că situația îl amuză.

— Ți-ar plăcea, nu-i așa? ripostă ea cu răsufierea oprită, în ciuda nevoii pe care o avea de a-l sfida...

— Te-ai schimbat mult, draga mea, remarcă el cu asprime în glas. Nu erai atât de cinică altădată. Sau atunci te prefăceai.

— Aceasta e singura schimbare pe care-ai remarcat-o? nu putu ea să se abțină să-l întrebe.

— Nu. Ar mai fi această reticență de a-ți arăta corpul...

Privirea lui întârzie pe formele frumoase ale lui Stacey cu o nerușinare netulburată.

— Costumul de baie era preferatul tău, nu-i așa? Ai devenit timidă dintr-o dată? Sau ai găsit o tactică mai bună ca aceea de a-ți arăta picioarele? Poate că acum joci rolul femeii intangibile?

Cuvintele lui fură urmate de un lung hohot de râs.

Stacey tresări. André lovise unde o durea mai tare, însă el nici nu bănuia cruzimea acestei lovituri.

— Crezi ce vrei, puțin îmi pasă, răspunse ea cu amărăciune.

— Oricum, asta nu mă privește! zise el pe un ton detașat.

Plonjă, afundându-se în apă într-o traiectorie perfectă, ca o săgeată care se înfige în centrul unei ținte. Reapăru la câțiva metri mai departe și începu să înoate. Părea că mișcările ample ale brațelor lui puternice nu-l costă nici un efort.

Îl privea fascinată, iar în atracția pe care o avea pentru el era ceva instinctiv. Senzualitatea virilă a lui André se armo-

niza îmbătător cu impresia de forță, de autoritate pe care o emana. Cum ar fi putut oare să rămână nepăsătoare la toate acestea?

Pentru prima oară înțelese aviditatea pe care o avea Tessa pentru André. Femeia aceasta, în aparență atât de rece, nu putea să și-l dorească pentru el însuși, fără alte motive?

Îl analiză cu atenție. La prima vedere putea fi luat drept un om care muncește zilnic în aer liber. Dar dacă îl priveai mai de aproape, îi descopereai inteligența privirii, finețea mâinilor și atunci imaginea medicului începea să devină credibilă.

Ajunse la celălalt capăt al piscinei, se întoarse și apoi veni spre ea cu părul șiroind de apă, cu buzele umede zâmbindu-i arogant.

— Te-ai răzgândit?

— Nu.

Ea încercase să vorbească degajat, sperând că-i va putea ascunde răsufarea sacadată.

— Cum vrei.

Și se îndepărtă fără să mai încerce s-o convingă. Mișcările lui erau de-o îndrăzneală uluitoare. Stacey se ridică simțind un gol în stomac. Trebuia neapărat să se comporte cu aceeași naturalețe ca și el. Dacă va lăsa cât de puțin să i se ghicească sentimentele, reacția lui de dispreț se va manifesta fără milă...

Mergând spre spital retrăia scena. Tot corpul ei tresărise la simpla prezență a lui André. Trebuia cu orice preț să-l evite pe cât era posibil și să se ferească să rămână singură cu el. Va fi deci nevoită să renunțe la plimbarea ei până la piscină, din moment ce André avea obiceiul să înoate atât de devreme dimineața.

Îi rămânea Jim. Puteau să se vadă în timpul orelor libere. Nu credea că există riscul ca el să se îndrăgostească de ea. O plăcea, e adevărat, dar dacă ar fi fost genul care vrea să se însoare, ar fi făcut-o de mult, căci avea peste treizeci de ani. Evident, îi plăcea compania femeilor — ca și lui André de altminteri — dar nu simțea nevoia să se implice într-o relație definitivă.

În dimineața aceea îi văzu la lucru pe amândoi medicii. Tocmai îi îngrijea pe bolnavii de trahom când intră André. O invită să-l urmeze de la un bolnav la altul. Le examina pacienților ochii, le potrivea bandajele, pronunțând din când în când câteva cuvinte într-o limbă pe care Stacey n-o înțelegea. Ce surpriză! Nu știuse că André cunoștea dialecte africane.

În zadar voia să rămână indiferentă, nu putea să nu fie impresionată de modul lui de lucru. Era competent, minuțios și își păstra în același timp gesturile tandre. Stacey remarcă reacțiile bolnavilor. Acești oameni atât de puțin obișnuiți cu medicina modernă păreau să-i acorde o încredere totală doctorului cu alură de atlet.

În uniformă albă, cu stetoscopul în jurul gâtului, André nu mai avea nimic din înotătorul bronzat care se armoniza perfect cu sălbăticia naturii și care o provocase în lumina aurie a zorilor. Era medicul devotat, plin de fervoare, indiferent față de asistenta care-i aștepta instrucțiunile puțin retrasă în spatele lui.

Apoi veni rândul lui Jim. Acesta îi zâmbi și-i adresă câteva cuvinte prietenești. Dar nu avură timp să vorbească prea mult. Fără să vrea, Stacey îi compara pe cei doi bărbați. Și Jim era

blând cu bolnavii, dar aceștia nu reacționau la fel. Desigur, erau bucuroși să-l vadă, dar parcă nu-i acordau aceeași încredere ca lui André și nu erau atât de entuziasmați ca în prezența acestuia din urmă. Sau era doar un efect al imaginației sale?

Dintr-o dată se simți vinovată: comparația pe care o făcea era nedreaptă. Jim era mai tânăr decât André și nu avea aceeași prezență fizică. Și ea știa din propria-i experiență că un bolnav e impresionat în primul rând de aparența exterioară. Ce bărbat ar fi putut să-l pună în umbră pe André, dacă nu un gigant...? Un gigant pe toate planurile...!

Era un gând trist pentru ea. Unde avea să-l găsească pe acest bărbat capabil s-o facă să-l uite pe André? De un singur lucru era sigură: nu putea să lase amintirea lui André De Vries să-i distrugă șansele de fericire.

Dragostea aceasta aparținea trecutului. Era o dragoste care nu avusese niciodată viitor și o dragoste moartă nu reușește niciodată, e lucru știut. Trebuia deci să se ferească de orice comparație și să-l evite pe André cât mai mult cu putință.

Când intră în sala de mese, toți ceilalți erau deja prezenți. Ca de obicei, Tessa vorbea cu André. Și unul și celălalt o priviră în treacăt; luau doar cunoștință de prezența ei. Jim fu singurul care se arătă bucuros că o vede.

Bineînțeles, nu era surprinsă de atitudinea celor doi. Dar încă o dată se simți rănită din cauza comportamentului lor. După puțin timp, profitând de o clipă de tăcere, se întoarse către Jim și îl anunță cu voce veselă.

— Sunt liberă duminică. Dacă invitația mai este valabilă, aș fi încântată să mergem în vizită la parcul Kruger!

Remarcă reacția lui André. Buzele i se crispaseră și pe obraz îi tresărise un mușchi. Ea îi nesocotise ordinele și dezaprobaria lui era evidentă.

Jim nici n-avu vreme să răspundă, căci Tessa interveni cu entuziasm:

— Ce idee bună!

Pentru prima oară îi zâmbea lui Stacey. Era o nouă modalitate de a-i spune: foarte bine, fă ce vrei cu Jim, dar André e al meu!

— Da, e o idee bună, recunosc Jim.

Și el zâmbea. Stacey simți o urmă de remușcare. Îi reamintise de invitație cu atâta dezinvoltură! Într-adevăr, ardea de nerăbdare să viziteze rezervația, însă momentul ales pentru a-i aminti acest lucru n-avea nici o legătură cu dorința ei. De aceea se simțea rușinată.

Zâmbetul lui Jim dispăru. În locul lui o expresie de regret îi întunecase chipul.

— Uitasem... Sunt de serviciu duminica următoare.

— O să te înlocuiască André. Sunt sigură că n-o să-l deranjeze câtuși de puțin, îl încurajă Tessa vioaie. Nu-i așa, dragul meu?

Stacey fu luată prin surprindere de intimitatea neașteptată cu care Tessa pronunțase ultimele cuvinte. Îl privi pe André. Acesta nu părea deloc jenat.

— E de la sine înțeles, spuse el neutru, aruncând o privire disprețuitoare către Stacey.

Ea simți că roșește, iar André își dădu seama. Atunci ridică mândră capul cu o mișcare de sfidare.

— Minunat! Abia aștept ziua de duminică, Jim, adăugă ea jovial.

La sfârșitul zilei, Stacey se simți vlăguită. Crezuse că-i va fi ușor să se obișnuiască să suporte căldura junglei, dar ultimele două zile fuseseră îngrozitoare. O chinuse o căldură umedă și enervantă. Făcuse duș și își schimbase uniforma de două ori. Dar pielea ei era scăldată de sudoare aproape instantaneu.

După cină, obosită și dezamăgită, se întoarse în camera ei. De data aceasta jungla n-o mai fascina... Dimpotrivă, i se părea sufocantă, insuportabilă prin apropierea ei.

Simți dorința bruscă de a se duce până la piscină. Visa la un plonjon în apa rece. Doar câteva minute și s-ar fi simțit ca nouă. Dar nu se înserase încă și nu voia s-o vadă nimeni. Nu voia să observe mila celorlalți și mai ales a lui André...

Mai făcu un duș și se întinse în pat. Dar efectul dușului fu de scurtă durată și era prea cald ca să poată citi sau scrie. Închise ochii și ciuli urechea la zgomotul tribal al tobelor și la țipetele animalelor sălbatice care se auzeau dinspre junglă. Parfumul florilor tropicale intra pe fereastra deschisă. Un parfum pe care căldura apăsătoare îl făcea amețitor. Parcă i se învârtea capul.

În curând nu mai putu suporta. Deschise cu agresivitate dulapul și își scoase costumul de baie. Și-l adusesse de la Johannesburg, dar din cauza lui André încă nu se atinsese de el. Trebuia să se fi gândit mai dinainte să înoate noaptea pe întuneric, nu i-ar fi văzut cicatricile.

Luna în formă de seceră strălucea pe cer. Reflexele ei argintii însuflețeau apele întunecate pe care un vântuleț ușor le unduia, făcându-le să se izbească în surdină de stânci. Un decor de basm, gândi Stacey.

Se dezbracă și plonjă în apa de munte încălzită de soare pe parcursul întregii zile. Era minunat.

Străbătu rapid piscina în lung de două ori pentru a-și obișnui corpul cu răcoarea apei. Apoi se întinse pe spate, lăsându-se să plutească. Ce senzație extraordinară! Deasupra ei strălucea luna și tot cerul era acoperit de o puzderie de stele. După canicula înnebunitoare de peste zi, apa o înviora, provocându-i un fel de exaltare.

Atmosfera vibra de țârâitul greierilor. Auzi din nou țipătul acela neplăcut al hienei, dar de data aceasta nu se mai temu. Fiera era ocupată cu altceva prin pădure.

Se putea crede foarte departe de spital, căci din locul acesta retras nu se vedea nici o lumină. Se simțea legănată ca într-un vis frumos cum stătea așa, cu fața la stele, departe de încordarea zilnică și de frustrarea continuă. Era beția unui paradis plutitor, creat doar pentru ea.

Un plonjon îi atrase atenția, smulgând-o brutal din reverie. Se îndreptă și atinse cu picioarele fundul apei. Cine intrase în piscină? Nu putuse distinge decât o umbră. Dar instinctul ei, sigur ca acela al unui animal sălbatic, o informă. Știa despre cine era vorba...

Mișcărilor înotătorului erau atât de perfecte, încât părea că alunecă pe sub apă aproape fără zgomot. Reușise oare s-o vadă pe Stacey în ciuda întunericii? Mai avea încă vreo șansă să iasă din apă fără să fie observată?

Tocmai se prindea de un colț al stâncii vrând să pună piciorul pe ea ca să-și facă vânt afară. Dar două mâini îi cuprinseseră talia. Nu-l auzise! Se încordă și aproape își pierdu respirația.

— Ce mai faci? o întrebă André cu o voce joasă și extrem de seducătoare.

— M-am săturat, ies, îi răspunse pe un ton firesc.

— În nici un caz, zise el cu un râs batjocoritor. Pari să te simți excelent așa, pe spate, cu nasu-n stele.

— M-ai văzut?

Abia după ce rostise întrebarea, aceasta i se păru naivă. De ce nu reușea să se controleze când vorbea cu el?

— Cum să nu văd o naiadă?

André își înăbuși râsul. Ea își simți inima bătând mai repede. Mâna stângă a lui André îi lăsă talia și se așeză pe gâtul ei, acolo unde se simt cel mai bine pulsațiile sângelui.

— Ești speriată ca o căprioară. De ce?

— N... nu-i adevărat! protestă ea bâlbâindu-se.

— Minți! Dacă era Jim în locul meu, n-ai fi fost așa speriată, nu, Stacey? replică el pe un ton blând care o surprinse și o neliniști.

— Jim e un adevărat gentleman, spuse ea pe un ton acid.

— Și eu un necioplit?

O obligă să se întoarcă spre el. Avea un zâmbet agresiv așternut pe gura întredeschisă care dădea la iveală niște dinți de un alb strălucitor.

— Nu m-ar derajna deloc, preciză el.

— Nici n-ai avea de ales! Lasă-mă acum, André.

— De ce?

Mâna lui aluneca de-a lungul spatelui ei, împiedicând-o să gândească limpede.

— Mi-e... mi-e frig.

— Chiar așa?

După toate aparențele, n-avea de gând să-i dea drumul. Ea îi simțea pe obraz răsuflarea.

— Lasă-mă, André. Atingerea lui provoca în ea o încordare insuportabilă.

— Nu, Stacey.

— Mi-e frig, repetă ea cu disperare.

— Soluția e simplă.

Degetele lui lungi și fine alunecară pe gâtul ei, cu un scop bine determinat.

— Nu. Du-te dracului!

— Ce limbaj nostim pentru o doamnă... De fapt, buna educație a lui Jim probabil că îți provoacă o frustrare cumplită...

— N-ai înțeles nimic! îi strigă ea agresiv.

André îi mângâie pielea cu degetele lui senzuale. Voia ca el să înceteze imediat, dar știa că sfârșitul acestor mângâieri îi va provoca în același timp o senzație de lipsă, de neîmplinire.

— Dimpotrivă, am înțeles tot. Fii sinceră cu tine însăși, draga mea. Știi foarte bine ce vrei. Iar din partea mea, puțină fantezie n-ar strica.

— Nu!

Încercă să scape din strânsoarea lui, dar André era agil și puternic. O trase înspre el cu violență. Nu mai era o glumă menită s-o tachineze. Sărutul lui era lipsit de blândete. Gura lui forță buzele fetei să se deschidă. Ea își pierdu controlul trupului. André era înalt, foarte înalt, și când o strângea în brațe, picioarele ei nu mai atingeau fundul piscinei.

Lumea se reducea la senzații: buzele lui cărnoase jucându-se cu gura ei, coapsele musculoase lipindu-i-se de trup, inimile

lor unindu-și bățile precipitate. Încercă încă o dată să se elibereze, punându-i o mână pe piept. Dar această atingere descătușă un torent de dorință. Nu mai avea de luptat doar cu el, ci și cu ea însăși. Cât de mult ar fi vrut să-și treacă brațele pe după gâtul lui! Cât i-ar fi plăcut să nu ia sfârșit niciodată acest moment! Niciodată nu fusese sărutată cu atâta pasiune. Nici măcar de André, altădată.

Deodată îi dădu drumul cu un gest brusc. Stacey îl fixă. Chipul lui era impasibil, buzele strânse. Ochiul, în lumina palidă a lunii, căpătaseră o strălucire rece, ca de metal. Doar respirația ceva mai accelerată îi trăda o oarecare emoție.

— Ce-ar spune Tessa dacă ne-ar vedea acum? întrebă Stacey cu voce încordată.

Întrebarea păru să-l amuze.

— Ce-ar **trebui** să spună?

— Ar putea constata că nu-ți sunt indiferentă! Nu te-ar incomoda acest lucru?

Toate fibrele corpului ei așteptau cu încordare o mărturisire. Avea să spună: „Da, Stacey, te doresc din nou!“ Dar el îi răspunse pe un ton neutru:

— Tessa cunoaște diferența între dragoste și sexualitate. Una poate merge și fără cealaltă și ea știe asta foarte bine, dragă Stacey.

Simți o durere profundă în tâmpile și păli.

— Te urăsc, spuse ea cu violență. Niciodată n-am mai urât pe nimeni ca pe tine, André De Vries.

Când ieși din apă, vocea nonșalantă adăugă:

— Să profiți din plin de ieșirea cu Jim, Stacey și fii atentă. În perioada aceasta a anului leii nu sunt chiar atât de numeroși. Poate vei fi singura devoratoare de bărbați, cu puțin noroc.

Se abținu să-i răspundă. O discuție n-ar fi dus nicăieri. Tremurând de mânie se șterse și își înfășură prosopul în jurul mijlocului. Își puse bluza peste costumul de baie ud încă. André începuse iar să înoate. Mișcările lui erau perfect uniforme; uitase deja de Stacey.

Magia nopții tropicale murise. Mergând cu pași mari prin întuneric, fierbea de mânie, o mânie sălbatică, arzătoare. Îl iubise pe André. Fără îndoială îl mai iubea încă. Dar răspunsul ei nebunesc la îmbrățișarea lui o umplea de disperare și de ură. Da, spusese adevărul: îl ura. O ură egală în intensitate cu dragostea pe care i-o purta.

Se băgă în pat, dar somnul avea să se lase așteptat, o știa prea bine. Tot corpul ei era îndurerat de dorința pe care o avea pentru André. Gânduri sumbre îi veniră în cuget. Cum avea să suporte săptămânile următoare? Un singur lucru era stabilit clar: n-o să-i dea lui André satisfacția de a o vedea fugind de-aici.

Ferestrele rămăseseră deschise. Prafurile contra țânțarilor o protejau de ciupiturile mortale ale insectelor junglei. Privind pe geam în noapte, Stacey se felicita că plecase la piscină pe întuneric. Astfel, în brațele lui André avusese senzația că este din nou cea de altădată: cea căreia el îi admira picioarele lungi și frumoase. Obscuritatea ascunsese bine cicatricile. Chiar dacă trebuise să-i suporte disprețul, măcar îi evitase mila.

Capitolul 6

Zilele următoare, Stacey trăi într-o continuă încordare. Se temea să rămână singură cu André, drept pentru care încerca să prevadă unde are de lucru acesta și care îi este programul. Dacă știa că el trebuie să intre în sala în care dădea ea îngrijiri, atunci găsea repede o scuză și o lăsa pe Mara în locul ei.

Tânăra infirmieră indigenă nu avea obiecții niciodată. Stacey își punea problema dacă nu cumva aceasta începea să aibă vreo bănuială. La Diazinto nimeni nu știa adevărul. Totuși, din vreme în vreme, Mara o privea cu o expresie apropiată de compasiune. Oare într-adevăr, ghicise ceva?

Stacey făcea în așa fel încât să nu ia masa în același timp cu André. De altfel, pofta ei de mâncare scăzuse considerabil. Se hrănea în continuare doar pentru a-și păstra sănătatea, un simplu reflex de infirmieră. Cu felurile de mâncare mai mult se juca, fiindcă le pierduse gustul.

André nu părea să-și fi dat seama că îl evită, iar dacă realizase acest lucru totuși, nu lăsa nimic să se vadă. Când li se întâmpla să se întâlnească, Stacey se străduia să rămână stăpână pe sine, indiferentă chiar. Singurul lor subiect de conversație era spitalul. Ar fi fost incapabilă să discute cu el despre altceva.

Nu putea, însă, să nu se-ntrebe de ce se purta el atât de distant. Chiar uitase cât de pasionat se abandonaseră unul în brațele celuilalt, lăsându-și trupurile scăldate de apele nocturne? Sau probabil că acest lucru n-avea nici o importanță pentru el. Poate c-avusese pur și simplu chef să se distreze în ziua aceea. Măcar dac-ar fi fost capabilă să gândească, să analizeze la rece situația! Liniștea ei aparentă era înșelătoare, căci pe dinăuntru se simțea sfâșiată. Durerea, atenuată de timpul care trecuse, se deșteptase din nou și o tortura.

Oare Tessa percepea tensiunea din atmosferă? Nu s-ar fi zis. Își păstrase aceeași stăpânire de sine, aceeași siguranță în relația cu André, același aer posesiv. Când catadicsea să abordeze vreun subiect nelegat de spital cu Stacey, o făcea doar în scopul de a-i încuraja relația cu Jim. Stacey se simțea atunci cuprinsă de un oarecare sentiment de satisfacție: femeia aceasta atât de frumoasă nu era prea sigură pe ea, totuși! Avea la îndemână multe atuuri: frumusețea, sănătatea, un spital pe care putea să i-l facă lui André cadou. Cu toate acestea, nu era prea liniștită. Vorba lui Jim, nu-și va găsi pacea decât când se va vedea cu verigheta pe deget...

Numai Jim era spontan, plăcut — o companie relaxantă. Probabil că n-ar putea niciodată să-i trezească emoțiile pe care

le resimțise cu André. Dar chiar era necesar să reacționeze atât de puternic în prezența unui bărbat? Ar rata cu siguranță toată acea senzualitate dusă la extrem alături de un bărbat ca Jim. Pe de altă parte, însă, n-ar mai fi expusă la aceleași decepții pe care le avusese cu André.

Duminică dimineța, totul prevestea o zi extraordinară. Jim era nerăbdător să plece de la Diazinto. Voia să-și petreacă tot timpul disponibil în parcul Kruger. Așa că renunțară la micul dejun, dar își luară cu ei cafea, fructe și hrană rece.

În lumina dimineții, pădurea părea impenetrabilă și misterioasă. Aerul proaspăt răsună de cântecul păsărilor. La marginea domeniului, niște maimuțe se strâmbau în fel și chip. Amuzată, Stacey s-ar fi oprit câteva clipe să le privească, însă Jim nu voia să piardă vremea. Îi spuse că va avea tot timpul să se uite la maimuțe în rezervație.

Soarele se ridica deasupra liniei de orizont când Stacey și Jim intrau pe autostrada care ducea la parcul național Kruger. O dată plecați într-acolo, se simțiră eliberați de toată încordarea din ultimele zile, la vederea unui peisaj atât de minunat.

O luară pe drumul spre Skukuza.

Jim conducea încet. Limita de viteză era, de altfel, de patruzeci de kilometri pe oră, dar și așa el socotea să e prea mult. Căci dac-ar fi condus cu viteza permisă, riscău să nu observe animalele.

După nici un kilometru, trecură pe deasupra vadului unui râu secăt. Pe terenul nisipos văzură câteva antilope de Africa, acele animale frumoase cu piele strălucitoare ca și cum tocmai

s-ar fi scaldat. Formau un tablou încântător așa, cu botișorul în aer, pascănd frunze de prin copaci. Puțin mai la distanță, masculul, șeful grupului, adulmeca aerul, pândind pericolele.

Jim opri mașina. Stacey își luă aparatul de fotografiat. Dar nu reușea să găsească unghiul dorit.

— Pot să ies? întrebă ea.

— Vai, ce imprudentă ești!

Cu un gest prietenesc, Jim îi ciufuli părul.

— Nu ne este permis să coborâm din mașină atâta timp cât suntem în rezervație.

— Dar nu-i nici un pericol pentru moment. Uite ce liniștite sunt antilopele!

— E o liniște înșelătoare, zise el abordând acel zâmbet juvenil atât de seducător. Este cât se poate de posibil ca un leu să stea ascuns la doi pași de drum, adăugă el după un moment de tăcere și demară din nou.

— André zicea că în perioada aceasta leii se împruținează.

Își aduse aminte în același moment împrejurările în care André făcuse această remarcă. Își aminti cu exactitate pielea lui umedă, strălucitoare în lumina lunii, corpul lui atât de aproape de al ei. Se revăzu acaparată de acel erotism arzător al propriului ei trup, în pofida torentelor de apă rece din piscină. În ciuda voinței sale, răsuflarea i se opri acum, ca și atunci. Amintirea devenea brusc realitate, făcând-o să uite de rezervația mângâiată de un vânt potolit.

— A spus asta André?

Vocea lui Jim o readuse cu picioarele pe pământ. Remarcase în tonul lui o nuanță aparte. Jim nu mai zâmbea, iar pe chipul lui se putea citi o oarecare încordare.

— Da, spuse ea după o clipă de tăcere.

— De ce?

— Eu... Noi am vorbit într-o zi despre această ieșire. Iar el a făcut această remarcă.

Stacey se săturase. Abia reușea să nu-i arate cât o agasa cu acest gen de întrebări. Oare Jim încerca, în felul lui, s-o facă să se dea de gol?

— Nu-mi amintesc să fi auzit această discuție în sala de mese.

Vocea lui era acum distantă.

— Probabil am ajuns mai târziu la masă în ziua aceea, mai spuse el.

— N-am purtat această discuție la masă.

— Nu?

Se întoarse brusc spre ea.

— Dar unde?

Îl văzu mușcându-și buza și schimbându-și culoarea feței, în ciuda faptului că era bronzat. Se observa clar că e dezamăgit.

— Scuză-mă, adăugă el. Nu-i treaba mea.

— Ba da, îl asigură ea pe un ton firesc. Și de altfel nu-i nici un secret. După cină, tocmai ne pregăteam să înotăm, iar André a abordat acest subiect.

— Înotați împreună! exclamă el șocat.

Lui Stacey îi veni destul de greu să rămână în continuare politicoasă. Nimic nu justifica tot acest interogatoriu.

— M-am dus singură la piscină. André a venit când eu înotam deja... Asta-i tot.

Jim părea că e pe punctul de a adăuga ceva. Atunci, ea exclamă:
— Ia uite! Fantastic!

Cu coada ochiului zărise o pată cafenie în iarba îngălbenită a junglei. Descoperi un gât lung și un căpușor drăgălaș. Era o girafă!

— Vai, Jim! Să ne oprim!

El opri mașina pe partea dreaptă a drumului. Nu mai continuă discuția despre André. Se aplecă și el lângă Stacey pentru a privi animalul. Fără îndoială, înțelesese în sfârșit că ea nu mai voia să vorbească despre André.

Măinile li se atingeau. Îi simțea răsuflarea pe obraz. Aprecia mult compania acestui bărbat atât de simpatic atunci când nu puneă întrebări prea indiscrete, însă nu simțea alături de el nici o emoție. Oare ar fi putut fi la fel de calmă dacă în locul lui Jim s-ar fi aflat André? Ar fi reușit atunci să se concentreze cu atâta interes asupra peisajului?

Într-adevăr, începea să se urască pentru faptul că-i compara astfel pe cei doi bărbați. Era nedrept pentru Jim. Măcar cu el putea să profite din plin de spectacol. Cu André acest lucru i-ar fi fost imposibil. Ar fi fost prea acaparată de prezența lui.

Își concentrează atenția asupra girafei. Animalul avea o alură puțin preistorică, dar în același timp multă demnitate și grație. Girafa culese câteva frunze, apoi se întoarse spre vizitatori. Ochii negri îi dădeau o privire apatică, distantă, ca și cum ar fi fost plictisită. Își mișca ușor codița, o codiță micuță, disproporționată față de corpul acela imens. Numeroase păsărele îi stăteau înșirate pe gât.

Deodată, Stacey observă o mișcare în iarba înaltă.

— Vrei să-naintezi puțin, Jim? întrebă ea. Uite, încă o girafă!

— E o pereche, răspuse el cu un fel de satisfacție. Bravo, Stacey, ce bine c-ai văzut-o!

Urmăriră cu atenție cum cele două girafe pășteau cu poftă frunzele unui copac, când trei pui își făcură apariția dintr-un desis apropiat. Aceștia nu aveau încă demnitatea părinților. Cu piciorușele lor fragede, se apropiară topăind.

Apoi le pierdură din priviri și Jim porni din nou mașina. Pădurea deveni mai deasă, iarba mai înaltă. Animalele se puteau ascunde cu ușurință. Dar chiar și numai vegetația merita să fie admirată. Ici și colo câte-un copac maiestuos îi domina pe ceilalți. Acest tip de arbore făcea un fruct care semăna cu un cârnat. Remarcând acest lucru, Stacey îi spuse și lui Jim, amuzată, părerea ei. Acesta îi răspuse râzând:

— Da, chiar așa i se spune: arborele-cârnat. Cel puțin aceasta e denumirea populară.

Totuși, câțiva copaci aplecați într-o parte, uscați aproape de tot, păreau morți. Prin unele locuri pădurea era devastată.

— Elefanții!... Provoacă pagube serioase pe-aici... Ia uite: lasă în urma lor movile de baligă.

— O să-i vedem? întrebă ea emoționată.

— Cu puțin noroc... dar „vinoțații“ de aceste mormane sunt deja departe! glumi el. Ca să... prezinte interes pentru noi, baliga trebuie să fie aburindă. Doar așa putem fi siguri că elefanții sunt prin apropiere.

Stacey îi zâmbi.

— Ești expert!

— Da, sunt, draga mea!

Acum urmau cursul râului Sabia. Vegetația era și mai densă. Între drum și râu, în desișul de copaci și trestii, putea fi ghemuit orice animal. Din vreme în vreme se vedea apa sclipind în lumina soarelui. Părea atât de proaspătă și răcoroasă încât te putea face să uiți ce pericole ascundea în undele ei...

Jim o luă pe o potecă largă, care cobora până la râu. Pe malurile nisipoase se vedeau urmele a milioane de animale venite să se adapte. Pe malul opus celui unde opriseră ei apăreau stânci cenușii, inundate de razele soarelui.

— Privește! strigă Jim.

Mai întâi Stacey trebui să-și obișnuiască ochii cu strălucirea soarelui în apă și pe stânci, și abia apoi reuși să deosebească pe o piatră o umbră alungită, la fel de cenușie și plată.

— Un crocodil! exclamă ea nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Nu e doar unul, o atenționează el cu calm.

Îi trebui ceva vreme până să deslușească trei. Periculoasele reptile stăteau nemișcate, ca și când ar fi fost moarte. Dar Stacey știa că apropierea unei prăzi, om sau animal, ar fi declanșat imediat o lovitură de coadă violentă, un plonjon rapid și o mușcătură mortală.

Cum era posibilă coexistența dintre splendoarea senină a locului și cruzimea acestor animale? Și aici, ca în toate pădurile din lume, domnea legea celui mai puternic. Stacey rămase visătoare... Era greu de acceptat. Dar era chiar atât de nedrept? Jim îi explică, arborând un aer de om de știință, că în natură este necesar un anume echilibru între animale, insecte, căci altfel există riscul apariției unor probleme grave.

Fu smulsă din aceste gânduri de apariția a trei căprioare care ieșiră brusc de sub poalele pădurii și se îndreptară spre malul nisipos. Înaintau încetișor, cu multă precauție. Când se convinseseră că nu-i nici un pericol se aplecară spre apă să se adape. Jim întoarse și intră din nou pe drumul pietros.

În preajma râului animalele deveneau mai numeroase: girafe, maimuțe, antilope. Se înmulțeau de asemenea și baligile de elefant, însă Stacey tot nu le văzuse aburind!

Ajunseră într-un luminiș unde întâlneau zebre și antilope gnu. Acestea din urmă păreau triste, ursuze și ciufulite ca niște oameni care tocmai s-au dat jos din pat. Zebrele, dimpotrivă, străluceau de frumusețe, de sănătate și păreau foarte liniștite.

Stacey făcu fotografii. Bineînțeles, nu putea lua cu sine tot farmecul locurilor, dar voia măcar să-și strângă multe amintiri frumoase care vor dura peste timp, după ce va pleca de-aici și se va întoarce la Johannesburg. În mijlocul acestei naturi frumoase și sălbatice, viața ei de dinainte, deși atât de familiară, părea să nu fi existat decât undeva, într-o altă lume.

Capitolul 7

Punea aparatul de fotografiat la loc în husă, când Jim o întrebă iarăși ceva legat de André.

— Stacey, aş vrea să te-ntreb ceva... Ești îndrăgostită de André?

Sângele îi urcă în obraji, făcând-o să-și coboare ochii pentru a-și ascunde tulburarea.

— Am mai vorbit deja despre acest lucru, șopti ea.

Își ferea privirea în dosul genelor lungi.

— Știu, răspunse Jim stânjenit. Dar întrebarea asta nu-mi dă pace... Când ați înotat împreună la căderea nopții...

— Ți-am spus, Jim, a fost o pură coincidență, îl întrerupse ea, străduindu-se să-și stăpânească mânia... În orice caz, sunt liberă să-mi iau singură hotărârile. Dacă a fost altceva decât o simplă coincidență, asta mă privește doar pe mine, Jim.

— Scuză-mă.

Chipul lui nu exprima decât contrarietate.

— Doar că... Nu vreau să te văd nefericită, Stacey... Pe Tessa Mantis o interesează de multă vreme André. Îl vrea și îl va avea. Și nu vreau ca tu să suferi, repetă el.

— Îi urez mult noroc, replică Stacey ridicând capul. N-are nici un motiv de îngrijorare. Eu nu-l interesez pe André. Nici măcar nu mă place.

Stacey spunea adevărul, dar nu în întregime. Uita să vorbească de propriile ei sentimente. Oare Jim remarcase acest lucru? Oricum, nu făcu nici un comentariu în acest sens.

Jim și Stacey își începură vizita la Skukuza printr-o plimbare de-a lungul râului. Acesta era foarte lat, de un verde intens. Era ceva destul de curios pentru acea zonă geografică în care cursurile de apă sunt destul de rare. Peste râu, în partea dreaptă, la o distanță nu foarte mare, se înălța un pod din metal, devenit acum argintiu în lumina razelor solare. De pe acest pod Stacey zări niște ridicături maronii ce străpungeau apa, și pe care le luă drept stânci. Dar Jim o sfătui să se deplaseze încet. Câteva bule de aer încrețiră suprafața apei. Abia atunci Stacey înțelese că privea o întreagă familie de hipopotami.

Cei doi vizitatori se îndreptară spre restaurant. Jim comandă băuturi răcoritoare și sandvișuri.

Oamenii priveau de partea cealaltă a râului. Trei antilope topăiau ușor printre copaci. Când ajunseră la malul nisipos al râului, stătură pe loc puțin timp pentru a se uita în jurul lor. Apoi se apropiară de apă și băură. Reginele junglei, gândi Stacey, admirând coarnele sculptate cu măiestrie, dungulițele albe și fine care înveseleau coloritul blănii lor și corpurile puternice, musculoase.

Dar dintr-o dată se auzi un strigăt de durere. Stacey își luă privirea de la antilope: instinctul ei de infirmieră era în alertă. Văzu cum o femeie ajuta un copil să se ridice. Probabil că acesta se lovisese la bărbie când căzuse, căci îi curgea mult sânge pe tricou. Fără să se gândească prea mult, sări în picioare și alergă spre copil. Acesta scotea țipete ascuțite. Țipete de durere și de frică. Mama lui părea dezorientată.

— Lăsați-mă pe mine să văd despre ce-i vorba, îi propuse Stacey luându-i copilul din brațe. Sunt infirmieră.

Copilul începuse să țipe și mai tare. Stacey se aplecă spre el și observă o zgârietură mare pe bărbie.

— Nu-i grav, spuse ea cu blândețe.

— Dar îi curge așa de mult sânge!

— Toate rănila la cap, chiar și cele mai superficiale sângerează abundant. Oricum, plaga trebuie curățată și fără îndoială va fi nevoie de câteva copci.

O mică grupare de oameni îl înconjurase pe copil. Jim venise după Stacey. Îl privi ușurată. Dar... de ce el nu avea nici o inițiativă? Cineva menționează prezența unui doctor al rezervației.

— Dar putem noi... începu Stacey.

Jim îi făcu semn să tacă. Ea făcu atunci o pauză, după care adăugă pe un ton neutru:

— Duceți atunci copilul la doctor. O să-l îngrijească el.

Mulțimea se risipi. Stacey și Jim se întoarseră la restaurant. Jim își luă paharul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar Stacey își împinse băutura mai într-o parte și își plecă privirea.

— Bine, Stacey. Să lămurim lucrurile.

Ea se uită la el fără să înțeleagă ce voia să spună.

— Nu l-am îngrijit pe copilul acela, iar tu ești contrariată de acest lucru.

Privirea lui era oarecum distantă. O roșeață ușoară îi coloră obrajii în ciuda bronzului, trădându-i astfel tulburarea.

— N-am... n-am înțeles de ce, recunosc Stacey după o clipă de tăcere.

— Copilul nu era în pericol.

— Rana trebuia curățată și închisă.

— Așa este.

Jim își strânse buzele. Fața i se întristă.

— Nu mi-am făcut datoria, așa e? Dar nici măcar n-am trusa cu mine. La asta te-ai gândit? Dacă ar fi fost un pericol real, aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putință.

— Am fi putut totuși să-i dăm primul ajutor...

— Am venit aici să ne simțim bine, frumoasa mea.

Jim o privea pe Stacey fără să-și ascundă reproșul.

— Bine, acceptă ea.

Ca să-i facă lui o plăcere, se strădui să-și termine băutura. Când Jim îi spuse că era timpul să plece din Skukuza, se simți chiar ușurată.

Jim conducea de-a lungul râului. Era foarte cald. Soarele era în înaltul cerului și pârjolea pământul. Animalele nu erau prea numeroase. Probabil se odihneau pe unde găseau și ele puțină umbră.

Jim și Stacey tăceau. Stacey nu se simțea în largul ei, iar Jim era cufundat în gânduri. Dintr-o dată crezu că vede o mișcare în desiş. Mai mult ca sigur că era un animal.

— Mi se pare că e ceva acolo, Jim! îi atrase ea atenția, făcându-l să oprească mașina și să privească în direcția indicată.

— Acolo! În spatele acelui copac. Vezi?

— Parcă...

El ezită o clipă, apoi strigă entuziasmat:

— Da! Cred că e un elefant... Uite, Stacey, parcă se vede puțin gri.

Într-adevăr. Văzu conturul a ceea ce semăna mult cu o ureche de elefant. Rămaseră tăcuți, fără să privească altceva decât undulările abia perceptibile ale ierburilor înalte. Stacey se întrebă chiar cum de putuse să le observe.

— Cred că sunt doi elefanți, rupse Jim tăcerea după un timp.

— Da?!... Dar sunt niște animale enorme! Cum de pot să dispară în spatele deșeurilor?

— Jungla e înșelătoare.

Jim își regăsise în sfârșit zâmbetul adolescentin. Când plecaseră din Skukuza părea atât de ursuz...

— Ți-am mai spus, Stacey. E periculos să te hazardezi: nu trebuie să ieși din mașină pentru nimic în lume. Uite dovada! Doar cei ce sunt foarte obișnuiți cu rezervația își pot asuma acest risc.

Un trosnet neașteptat rupse tăcerea. Stacey își ținu răsuflarea când văzu că un copac mare se rupe și cade la pământ. Apoi elefantul apărură enorm, masiv, îngrijorător. Privi în direcția mașinii dând din urechi, cu trompa ridicată. Stacey se întreba dacă avea să atace. Dar nu! Își încolăci trompa în jurul unui copac tânăr, plâpând și îl săltă ca pe un pai.

Se miră când observă că Jim pornea din nou.

— Plecăm?

— Da. E mai prudent. În general, elefanții nu atacă, dar e mai bine să fii în fața lor decât în spatele lor, dacă vrei să nu-ți strice drumul.

— Pare-se că ai o vastă experiență.

— Da. Mi s-a întâmplat odată să am în față opt astfel de monștri. Iar când am vrut să demarez, m-a lăsat motorul.

— Însă tu ai supraviețuit ca să poți povesti întâmplarea!

Era fericită că putea să aibă iarăși raporturi degajate cu el.

— Chiar așa!... Dar după o lecție ca aceea nu mai ai nici un chef s-o iei de la început.

Imediat realizează că elefantul înainta spre drum. Tocmai ajunsese la marginea lui, când un alt animal ieși din frunziș.

În momentul în care se pregăteau să traverseze împreună, cei doi elefanți se opriă în loc o clipă. Abia respirând, Stacey era pe punctul de a le face o fotografie, când, din junglă își făcu apariția un al treilea elefant. Și apoi încă unul, și încă unul. Văzu zeci de elefanți de toate mărimile. Maiestuos, trecură de partea cealaltă a drumului. Ajunși acolo, se înfundară în desiș și în câteva secunde se pierdură printre trestii înalte și dese de pe malul apei.

O mașină trecu. Persoanele dinăuntru habar n-aveau de evenimentul ce avusese loc: patruzeci și cinci de elefanți tocmai traversaseră prin locul pe unde mergeau și ele acum. Rămăseseră doar urme ale trecerii lor: baliga aburea, iar în depărtare se auzeau mugete cutremurătoare...

— Fantastic!

Stacey se întoarse către Jim. Un zgomot ca un fel de împroșcare cu noroi răsună în apropiere, prin frunzișuri. Probabil unul dintre elefanții mai codași...

— Ți-a plăcut spectacolul?

Privirea lui Jim întârzie asupra ochilor ei de smarald. O privire de o tulburătoare intensitate...

— Extraordinar de mult!

— Te ador...

Privirea lui coborî de la ochi la buze. Și înainte ca Stacey să poată face vreo mișcare, Jim o trase spre el. Iar sărutul lui nu mai avu nimic brutal, nimic răzbunător. Totuși, Stacey se crispă. Împotriva voinței sale.

Jim se uită la ea și-i observă contrarietatea din priviri.

— Nu-ți doreai acest sărut, nu-i așa?

Ea nu știa ce să-i răspundă. Jim făcuse totul pentru a-i oferi o zi minunată, însă ea nu simțea nici o plăcere când se afla în brațele lui. Oare cum să i-o mărturisească fără să-l jignească?

Clătină din cap.

— Doar că...

— Doar că... ce, Stacey? întrebă el cu un ton dur, cu buzele crispate. Ar fi trebuit să mă ocup de copilul acela din Skukuza, nu?

— Nu... Nu, Jim.

Se simți ușurată: el nu-i ghicise adevăratul motiv al refuzului.

— Am remarcat dezaprobarea ta, știi și tu acest lucru. Să nu mă iei drept medic denaturat. Am dreptul să estimez dacă trebuie sau nu să intervin. Copilul nu era în pericol, iar medicul rezervației avea toate instrumentele necesare îngrijirii lui. Eu nu le aveam, pentru c-am venit aici ca turist.

— Știu, murmură ea.

— Chiar și un medic poate pretinde puțin timp liber, nu crezi? Nu cumva ai o viziune prea romantică în privința acestei meserii, Stacey? Dacă-i așa, e vremea să ți-o schimbi. Șase zile pe săptămână mă spetesc muncind în văgăuna aia pe care-o numim, chipurile, spital! Într-a șaptea, am și eu dreptul să mă simt bine, ca orice ființă umană.

— Nu-i vorba de asta, Jim.

Și-ar fi dorit atât de mult să-l vadă că tace... Cu astfel de cuvinte nu făcea altceva decât să se îndepărteze de ea. Bineînțeles, nu era atrasă de el, însă ținea totuși la prietenia lui și îl respecta. Îi înțelegea reacția datorată orgoliului rănit, dar era pe cale să spună cuvinte negândite. El însuși le-ar fi regretat mai târziu, iar ei i-ar fi fost greu să le uite. În ciuda voinței sale, îi apăru în minte o imagine a lui André, înalt, serios, arogant, dar aplecat asupra bolnavilor cu cea mai mare grijă. Înțelesese că André făcea parte dintr-o altă categorie de medici. Aceia pentru care timpul nu se împarte în timp de lucru și timp liber: cei care erau în întregime medici, indiferent de împrejurări.

— Atunci despre ce este vorba?

Întrebarea o aduse violent cu picioarele pe pământ.

Jim avea din nou o expresie nefericită. Nu îndrăznea să-i spună adevărul, convinsă fiind că în acel moment prietenia lor se va spulbera.

— Nu-ți plac, asta era, nu?

— Nu, nu-i adevărat! exclamă ea cu convingere. Țin mult la tine, Jim.

— Asta nu-nseamnă nimic.

— Nu sunt de acord...Cred că ești foarte drăguț.

— Drăguț!... Cuvântul care mă face întotdeauna să scrâșnesc din dinți.

El o privi cu insistență. Stacey se strădui să-i susțină privirea descumpănită.

— Mai există altcineva, Stacey?

— Nu.

Dar felul în care clătinase din cap nu era tocmai firesc.

El scoase un ușor râs amar.

— Dacă e vorba de André, îți pierzi timpul, frumoasa mea. Toate femeile cad în brațele acestui Casanova. Și oricum...

— Jim! îl întrerupse ea, incapabilă să asculte mai departe. Te rog, nu strica totul. N-am mai petrecut o zi atât de frumoasă de multă vreme.

— Dovedește-o! exclamă el.

Din nou o trase aproape.

Sărutul lui nu mai era atât de blând ca prima dată. Avea gustul pasiunii împletite cu disperare. Jim se dovedi capabil de asprime și chiar de violență. Voia cumva s-o pedepsească? Stacey își trecu brațele în jurul gâtului lui. Ținea neapărat să fie iertată. El o strânse mai tare, îi forță buzele să se deschidă și o mângâie înfierbântat.

Ea nu-l respinse. Dimpotrivă. Încercă să retrăiască împreună cu el emoția suscitată de sărutul lui André, dar degeaba. Nu simți decât tristețe și dezgust.

El își slăbi îmbrățișarea, cu ochi triști. Pe chipul lui se citea ranchiuna. Privi în depărtare, ca și cum n-ar fi putut să se uite în ochii lui Stacey.

— Nu-i nici o speranță, conchise el.

— Jim...

Îi puse o mână pe umăr, și îl simți tresărind.

— Jim, nu te chinui singur.

— Dar tu ești cea care mă chinuiește!... Te doresc atât de mult...

— Dar eu... în fine, nu așa... într-o mașină... ziua-n amiaza mare, spuse ea căutându-și cuvintele cu disperare.

— Ar fi altfel în împrejurări mai prielnice?

În privirea lui Jim apărură o strălucire de speranță care o sperie.

— Nu știu... Te rog, Jim, nu grăbi lucrurile.

El trase adânc aer în piept, se duse înapoi pe locul lui și întoarse cheia de contact. Acționa cu băgare de seamă, încercând astfel să-și regăsească stăpânirea de sine, dar Stacey observă că mâinile îi tremurau.

— Foarte bine, Stacey, spuse el calm. O s-o luăm mai ușurel... Ne întoarcem? Trebuie să străbatem un drum lung până la căderea nopții.

Capitolul 8

Trei zile mai târziu, André intră în sala de mese chiar când Stacey își lua micul dejun. Venise puțin înaintea celorlalți. Tensiunea din ultimele zile fusese deosebit de greu de suportat. Pe lângă disprețul lui André și al Tessei, trebuia acum să îndure și răceala cu care se comporta Jim.

Nu încercase să insiste asupra evenimentelor din parcul Kruger. Dar de atunci părea nefericit, iar Stacey îl surprindea câteodată cu un aer îmbufnat care nu prea se potrivea cu vârsta adultă și cu atât mai puțin cu statutul său de medic... Dar lui Stacey i se păreau infantile reacțiile lui. Își recunoștea partea ei de vină, dar în același timp expresia lui Jim o irita. De asemenea, considera că se lăsa prea ușor indispusă de situație, dar sentimentele de neliniște tot nu o părăseau.

A doua zi după vizita la rezervație îi scrisese lui Betty. Voia să știe când se va întoarce să-și reia postul. Aștepta un răspuns. Dacă Betty avea să întârzie prea mult, Stacey va cere să fie înlocuită.

Era cufundată în aceste gânduri când André veni și se așeză în fața ei. În aceeași clipă ea își lăsă cuțitul și furculița pe masă și vru să se ridice.

— André... Bună dimineața. Eu... tocmai plecam.

— Nu-ți trebuie prea mult ca să-ți piară pofta de mâncare, răspunse el cu un ton ușor batjocoritor.

— C... cum? spuse ea bâlâindu-se.

— Nu ți-ai terminat nici măcar un sfert din micul dejun.

— Nu prea mi-e foame.

— Chiar ți-a pierit pofta de mâncare din cauza mea?

Cu un surâs larg, continua să-și bată joc de ea, de felul ei de a roși, de buzele care-i tremurau, de mâna ei ridicată pentru a îndepărta de pe frunte o șuviță imaginară.

— Liniștește-te, Stacey. Termină-ți masa. N-am să te mușc.

— Nu mă tem de tine, replică ea încercând să-și păstreze calmul.

— Zău?... Atunci de ce te străduiești atât de tare să fugi de mine?

— Nu fug de tine... Pur și simplu nu-mi mai este foame, nimic altceva.

— Pe cine încerci să păcălești, Stacey?

Simți că i se scurge tot sângele din vene. Chiar și râsul înfundat al lui André avea seducția lui!

— Oricum, e inutil. Vei fi obligată să mă suportți o vreme.

— Ce vrei să spui? întrebă ea nelămurită.

— Vom face o scurtă călătorie împreună, Stacey, doar noi doi.

Gura lui senzuală se lărgi într-un zâmbet, însă ochii își păstrară aceeași răceală.

— Nu-nțeleg.

O venă de la gât începu să-i trădeze accelerarea pulsului. Stacey își dădu seama urmărind privirea întunecată a lui André.

— Am intenția să fac niște „vizite la domiciliu“ prin sate, spuse el cu o plăcere sadică. Iar tu mă vei însoți.

— O, nu! Dacă vrei companie, cere-i-o Tessei.

— Aș face-o dacă ar fi vorba de o călătorie de plăcere, răspunse el pe un ton clar batjocoritor.

— Iar acum nu e cazul? se hazardă ea.

— Vom străbate jungla, răspunse André sec. Din loc în loc ne vom opri să-i îngrijesc pe cei ce nu se pot deplasa până la Diazinto.

— Și ți-ajunge o zi pentru acest lucru?

— O zi?

Cu o nerușinare derutantă, o fixă cu o privire misterioasă. El observă panica din ochii ca smaraldul și broboanele de sudoare de pe fruntea ei, care n-aveau nici o legătură cu temperatura ridicată. Apoi își coborî privirea încetișor, cântărind corpul zvelt ascuns de bluza albă, pieptul care se ridica și cobora acum într-un ritm accelerat din cauza fricii.

— Vrei să spui... O să fim plecați mai mult de o zi?

Gâtul i se uscăse.

— Da.

— Nu se poate... Nu poți să mă forțezi să vin.

Un fulger trecu prin ochii lui.

— Nu pot?... Știi ceva, Stacey, mi-ar plăcea extraordinar de mult s-o fac...

— Ești un nenorocit! Îi strigă ea, simțindu-se complet neajutorată.

— Mi-ai mai spus, preciză el cu o voce ciudat de blândă. Te sfătuiesc să nu mai începi niciodată... În caz că te împotrivești să vii, nu va fi nevoie să te constrâng s-o faci. Intră în atribuțiile tale de infirmieră, iar acestea nu sunt opționale, domnișoară Marlow.

Îl privea năucă. Chipul lui nu era decât o mască nemiloasă a unei senzualități brutale. Dar, în ciuda furiei și a nevoii de răzbunare, își imaginează cum ar fi fost să rămână singură cu el. Inima începu să-i bată într-un ritm nebunesc, încât avu impresia că o aude!

După aceste cuvinte ale lui André, urmă un moment de tăcere. Atunci el zâmbi, dar zâmbetul lui era ironic, tulburător, fără căldură. Stacey era sigură că André își dădea seama de gândurile ei. Ca și ea, probabil că se gândea de asemenea la întâlnirea lor din piscină și totodată la ziua în care ea acceptase să petreacă un weekend împreună cu el. Îl iubea atât de mult! Își schimbase hotărârea în ultima clipă, iar el nu va ști acest lucru niciodată, la fel cum nu va afla vreodată că în acea zi avusese un accident, fapt ce o împiedica să ajungă la locul de întâlnire. Își putea închipui cu ușurință gândurile pe care și le făcuse André în ziua aceea.

Prea tulburată de amintiri, încercă să revină în prezent. Toate acestea erau de domeniul trecutului. Astăzi, esențialul era să evite orice echivoc. În urmă cu doi ani, André crezuse că ea consimte să meargă undeva singură cu el, acum trebuia să-i arate că lucrurile s-au schimbat.

— De ce vrei să vin cu tine? întrebă ea în cele din urmă cu amărăciune. Te urăsc, iar tu o știi bine.

El nici nu se clinti.

— Nu-ți cer decât să-ți îndeplinești sarcinile de infirmieră. Asta-i tot.

— Și cum va fi cazarea peste noapte?

Nu putuse să se abțină, acum era prea târziu. Spera numai ca el să nu-i fi remarcat tremurul din voce.

— Totul este prevăzut, spuse el cu același râs ironic, atât de neplăcut pentru ea.

Răspunsul era intenționat vag, dar Stacey știa că e inutil să mai discute despre acest lucru. Pe lângă impresia de putere, autoritate, virilitate perfectă pe care o emana André, la arsenalul lui de seducție se adăuga și faptul că își atingea întotdeauna scopurile. Dacă ar fi contestat acest lucru, Stacey era sigură că s-ar fi înșelat.

Când află vestea, Jim se supără.

— Va trebui să fii atentă, Stacey.

— André nu-i un căpcăun.

Schiță un zâmbet: André s-ar fi amuzat copios auzind-o cum îi ia apărarea!

— Eu n-aș avea încredere în el...

Privirea lui Jim se înăspri. Redeveni brusc posac.

— Știu să mă apăr, spuse ea cu o voce blândă, încercând să-și ascundă iritarea.

— Sper.

— E o călătorie profesională. Sunt infirmieră, Jim, iar André e medic.

— Ești în primul rând femeie, iar el bărbat. Și după ce veți termina ziua de lucru, veți fi tot împreună.

— Crede-mă, nu se va-ntâmpla nimic. André nu mă place.

Vorbea cu convingere. Dar, din păcate, ea era prima care nu se lăsa păcălită de aceste cuvinte spuse cu atâta siguranță.

— Și în afară de asta, adăugă ea, lui André îi este foarte greu să mă suporte. Nici nu face un secret din acest lucru.

Jim nu părea convins, așa că ea insistă:

— Și dac-ar fi altfel, de ce nu l-ar însoți Tessa?

— Tessa? Nu se hazardează să plece în astfel de expediții. Sunt prea multe insecte, prea multă murdărie și sudoare. Și-n plus, de ce s-ar îngrijora? Știe foarte bine care este relația ei cu André.

— Mi-ai spus totuși că e geloasă.

— Dar nu e geloasă pe tine în mod special, ci pe oricare femeie drăguță.

Oare Jim voia s-o provoace? O strălucire din ochii lui îi lăsa această impresie.

— În acest moment, continuă el, Tessa știe că André poate-ar vrea să se distreze, însă nimic mai mult.

Privirea lui deveni mai puțin indiferentă când observă expresia lui Stacey.

— Acest lucru nu mă împiedică **pe mine** să fiu îngrijorat, încheie el.

— E frumos din partea ta, dar inutil.

Își regretă aciditatea vocii.

— E o seară frumoasă, Jim. Ce-ar fi să vorbim despre altceva?

***

Plecară din Diazinto la răsăritul soarelui. Stacey se așează lângă André. Era aceeași mașină pe care Jim o folosise când fuseseră în rezervație. Lui Stacey îi era încă frig în lumina translucidă a zorilor. La sfatul lui André, renunțase la unifor-

ma ei prea puțin adaptată condițiilor de călătorie prin junglă. În această dimineață se îmbrăcase cu o pereche de blugi și cu o bluză verde din bumbac. Privindu-se în oglindă remarcase cât de bine îi venea culoarea bluzei. Îi punea în evidență ochii.

Dar apoi se certă în sine sa. La ce bun să se facă frumoasă? André n-avea ochi decât pentru Tessa. Își spuse că merita disprețul și ironia lui. Era din ce în ce mai evident: se crezuse părăsit acum doi ani și n-o iertase încă. Dar ce importanță avea? Oricum n-ar fi putut niciodată să trăiască alături de un bărbat atât de arogant, atât de sigur pe el. Relația lor fusese pentru el un amuzament, așa cum se întâmplase și cu celelalte femei din viața lui. Numai că ea descoperise în ultimul moment că nu e făcută pentru o viață de acest gen.

Îl privea pe furis. Ochii lui erau ațintiți la drum. Îi remarcă virilitatea profilului, antebrațele puternice și bronzate, mâinile fine ce se odihneau cu calm și siguranță pe volan. Impresia de forță și liniște pe care o emana îi dădea și ei deplină încredere aici, în mijlocul junglei. Fără motiv, simți că i se usucă gura.

El se întoarse dintr-o dată spre ea. Surprinsă, Stacey roși.

— Ți-e frig?

De data aceasta nici cea mai mică urmă de ironie nu străbătea în vocea lui. Totuși se simțise privit...

— Puțin, răspunse Stacey.

— E o pătură în spate. Înfășoară-te-n ea. O dată cu soarele va veni și căldura. Cât de curând.

Găsi pătura lângă ustensilele lui André, care erau rânduie cu multă meticulozitate. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării pentru această călătorie. De altfel, totul era organizat cu

minuțiozitate în viața lui. Și-atunci cum să nu inspire încredere acest bărbat? Se surprinse întrebându-se cum ar fi viața cu un soț ca el.

De data aceasta, nu mai întârzie prea mult asupra aroganței și orgoliului, ci se gândi la înțelepciunea lui, la puterea de a face față oricărei situații delicate. Luă în considerare chiar și virilitatea lui aproape agresivă, iar inima începu să-i bată mai repede. Dintr-o dată, însă, realizează lipsa de sens a reflecțiilor ei și se strădui să și le alunge din cuget.

— Mai avem mult până la destinație? întrebă ea pe un ton foarte profesional.

— Nu mergem într-un loc anume, ci în mai multe sate.

Privind-o un moment o văzu înfășurată în pătură până la bărbie și zâmbi.

— Parc-ai avea zece ani! Poate-ar fi trebuit să te las la Diazinto. Ar fi fost mai înțelept.

— A, nu! Mă bucur c-am venit.

Încă o dată vorbele îi scăpaseră fără să vrea. Se întrebă cum avea să reacționeze André la spontaneitatea ei.

Un zâmbet larg, plin de căldură îi lumină chipul. Astfel, el părea din nou bărbatul de altădată, de care fusese atât de îndrăgostită încât fusese cât pe-aci să-i sacrifice toate principiile.

— Și eu mă bucur.

Fu nevoită să-și stăpânească pofta nebună de a-i pune mâna pe braț.

Tăcură amândoi. Dar liniștea aceasta nu era, ca în alte dăți, datorată tensiunii dintre ei. Era o tăcere prietenească. Și unul și celălalt aveau sentimentul că se află unde le e locul, împre-

ună, în ceața dimineții. Nu cumva se întorseseră în timp, neschimbați, legați unul de celălalt prin exaltarea pe care ți-o dă dragostea împărtășită? Dar comparația vremurilor de acum cu vremurile trecute era superficială. Stacey o știa. Împrejurările se schimbaseră, și ei de asemenea. În ceea ce o privea, schimbarea nu consta doar în cicatricile de pe picior; însuși modul ei de gândire evoluase, iar valorile sale nu mai erau aceleași ca înainte.

André era un alt bărbat. Nu fusese chiar atât de apropiată de el în ultimul timp pentru a identifica exact în ce anume devenise altfel, însă, de la o experiență la alta, chipul lui îi arătase fațete noi.

Și se va schimba și mai mult căsătorindu-se cu Tessa. Inima i se strânse la amintirea acelei femei frumoase, perfectă din toate punctele de vedere, însă rece, intangibilă. Oare Tessa, care era atât de geloasă pe toate femeile drăguțe, știa de aventura ei din trecut cu André? Îl întrebuse ceva referitor la acest lucru? Ce-i răspunsese el, oare? Îi povestise despre planul lor de a-și petrece weekendul la țară și despre întâlnirea eșuată? Nu, despre asta sigur nu-i spusese nimic. Altfel, n-ar fi acceptat ea ca Stacey să-l însoțească. Nu, cu siguranță că nu i-a spus... Așadar, un singur lucru se știa precis: Tessa nu era străină de faptul că ei se mai întâlniseră înainte de venirea lui Stacey la Diazinto. Reacția lor când se revăzuseră în biroul directoarei nu lăsase loc de dubii.

— De ce n-a venit și Tessa?

Cuvintele fuseseră mai rapide decât gândurile. Ce n-ar fi dat să și le poată retrage! Tocmai stricase tot farmecul. André se-ntoarse către ea. În același moment observă că tot disprețul lui renăscuse.

— N-aș fi luat-o niciodată pe Tessa într-o deplasare de acest gen, spuse el cu voce detașată, zâmbind ironic. Nu mergem să ne distrăm, inimioara mea. Te-am prevenit, de altfel.

«Inimioara mea»! Iar folosea formule afectuoase pentru a o lua în derâdere. Stacey își strânse pătura și mai tare în jurul ei, astfel ca André să nu observe frisonul care o străbătuse. Uitase să rămână pe poziție defensivă. Pentru un moment, între ei existase o oarecare complicitate. Întrebarea aceea îi scăpase fără să vrea. Dacă s-ar fi gândit puțin, răspunsul ar fi fost evident: într-adevăr, nu vedea nici un motiv pentru care un bărbat ar fi supus-o pe femeia iubită la un astfel de drum incomod și obositor.

Tessa era făcută pentru un trai comod. Pentru acest tip de expediție era mult mai potrivită Stacey, cea pe care el o disprețuia atât. Din moment ce n-o iubea, putea foarte bine s-o pună la o muncă istovitoare, în condiții neprielnice. Nu era ceva neașteptat, dar felul în care-i dăduse răspunsul îi spulberase orice iluzie.

— Era doar o întrebare, șopti ea cu voce șovăielnică.

Îngrozită, simți cum lacrimile îi ardeau pleoapele. Cu nici un chip André nu trebuia s-o vadă plângând. Altfel, ironia lui s-ar transforma imediat în dispreț insuportabil.

Fără să scoată un cuvânt, privea pe geam abătută, cu ochii pironiți la pădurea ce se trezea în așteptarea unei noi zile.

Când ajunseră în primul sat, soarele strălucea în înaltul cerului. Ca toate așezările africane de acest tip, era alcătuit din colibe grupate două câte două sau trei câte trei. Colibe de lut, în fața cărora ciuguleau niște găini printre oalele puse la fiet

pe suporturi cu trei picioare. Sub aceste suporturi ardea câte un foc de lemne uscate. În aer se simțea o aromă nedefinită, însă foarte plăcută.

Ieșiră din mașină sub privirile fascinate ale unui tânăr păstor, ce uită dintr-o dată să-și ducă vacile la păscut.

Câțiva copii se postară în fața lor. Ieșiseră din colibe de lut alergând cu cea mai mare viteză spre mașină. Pe chipurile lor de un negru strălucitor, ochii le scânteiau cu șiretenie. Zâmbete largi la însoțeau vorbele rapide ce sunau în urechile lui Stacey ca un zumzet fără noimă. André li se adresă în propriul lor dialect. Ei îi răspunseră prin râsete și gesturi largi, apoi începură să vorbească între ei. Cel mai îndrăzneț se apropie de André și-i arătă cu degetul o colibă.

Apărură și adulții. Printre ei, fete tinere, devenite deja mame, și totuși de vârste cu puțin mai mari decât ale copiilor. Își purtau pruncii în spate, cu ajutorul unor cuverturi prinse în jurul taliei. Tradiția africană. Câteva dintre ele, însă, purtau haine occidentale: fuste sau rochii din bumbac, cu niște culori țipătoare. Toate aveau bijuterii de fabricație artizanală: coliere, brățări, pe care unele dintre ele și le prinseseră cochet în jurul gleznelor.

Cea mai bătrână femeie, însărcinată, probabil, cu vreo responsabilitate importantă în sat, îl conduse pe André la una dintre colibe. Stacey îl urmă. După ce se obișnuie cu semiîntinericul, zări o masă și două scaune, iar într-un colț descoperi un maldăr de coceni de porumb. Un alt colț era ocupat de o piramidă de dovleci. Caraghioasă infirmerie! Dar André nu părea deloc jenat. Începuse să-și plaseze instrumentele.

Afară se formă o coadă. Din când în când câte un copil curios venea înăuntru să arunce o privire, dar se vedea imediat dat afară de bătrână. Aceasta era cu siguranță purtătoarea de cuvânt a satului.

Stacey își uită grijile personale. Văzându-i pe acești oameni, înțelegea de ce este necesară întreprinderea unor astfel de deplasări. Spitalul era prea departe de sat pentru ca bolnavii să poată ajunge la el. Și totuși, era mare nevoie de un medic acolo! Erau bolnavi de îngrijit, tratamente de prescris, vacciniuri de făcut. Stacey se obișnuia repede cu metodele lui André. Iar acesta păru satisfăcut de ajutorul ei.

Da, orice urmă de aroganță sau de ironie dispăruse.

Se dedica în exclusivitate muncii lui. Trup și suflet. André era medic până în vârful unghiilor, gândi ea, ceea ce Jim nu va fi niciodată. Își aminti de copilul de la Skukuza. André n-ar fi acționat niciodată în felul acela, era convinsă de asta. Avea el multe defecte, dar pe plan profesional nu i se putea reproșa nimic.

Lucra repede, însă conștiincios, fără ca nimic să-i scape. Iar Stacey trebuia să-i recunoască abilitatea în relațiile cu pacienții înfricoșați. Cum știa să le câștige încrederea! Cât de curând aceștia se lăsau pe mâna lui supuși, fără reticențe. Se simțise și ea, deodată, gata să facă același lucru, să-și încredințeze viața în mâinile lui André!

Îl privea ca prin ceață, atât era de subjugată. Străin de fascinația pe care o exercita asupra tinerei infirmiere, aplecat la patul unui copil, André se pregătea să facă o injecție. Vorbea cu o voce liniștitoare, iar copilul, terorizat cu câteva secunde mai înainte, se calmase acum. Mai scoase un ultim țipăt când acul îi pătrunse în braț, apoi se liniști din nou.

André se ridică și dădu de ochii lui Stacey. O privi lung, impasibil. Apoi întrebă sec:

— Visezi, domnișoară Marlow?

Stacey își reveni imediat și își reluă treaba.

Evită să-l mai privească pe André și se concentrează asupra bolnavilor. Toată dimineața aceea a constatat într-un du-te-vino permanent, iar interesul lui Stacey se mărea fără încetare. De data aceasta, munca ei o satisfăcea pe deplin. Pentru prima dată nu mai regreta că venise la Diazinto. Trăia o experiență unică!

Li se aduse un băiat tânăr cu brațul legat cu o eșarfă. După o scurtă conversație cu tatăl băiatului, André îi spuse și lui Stacey cauzele rănirii. Tânărul fusese atacat de un babuin și continua încă să sufere, chiar dacă fusese îngrijit de o femeie dintr-un sat vecin, cu ajutorul ierburilor și al rădăcinilor.

Impresionată, Stacey își ținu răsuflarea când desfăcu pansamentul improvizat. Brațul necesita îngrijire de urgență. Dar, ciudat, nu se infectase, iar copilul nu era în pericol de moarte.

Următorul bolnav era un om foarte bătrân, uscățiv și încovrigat întocmai ca unii copaci din junglă. Vocea îi era răgușită, iar obrajii scofâlciți îi erau împurpurați de o febră puternică. André îl examinează, apoi îi adresează câteva vorbe scurte femeii responsabile cu toată această comunitate sătească. Se întoarse apoi spre Stacey și-i preciză că bătrânul era atins de o boală tropicală și trebuia izolat. Pentru a putea determina cu exactitate natura bolii, trebuia să i se ia o probă de sânge.

Blând, dar în același timp ferm, exact cum se purta și cu micuții pacienți, André reuși să domolească teama și nervozitatea bolnavului.

Pe parcursul întregii dimineți, perindarea sătenilor nu conțeni.

— Obosită? întrebă André.

— Nu, deloc.

Dădu din cap pentru a-și întări spusele. Simplul fapt că lucra cu el așa cum nu putuse s-o facă nicidecum la Diazinto îi dădea un sentiment de exaltare. De aceea, nici nu mai știa de oboseală.

La ora prânzului făcură o pauză de masă. Mâncarea era pregătită la focul de lemne, în aer liber: carne preparată cu tot felul de mirodenii și griș de porumb, un amestec plin de savoare care îi plăcu lui Stacey la nebunie.

— Ai mai fost într-o astfel de comunitate?

André o privea apreciator și în același timp amuzat. Se simți străbătută de o căldură ciudată.

— Nu... E fascinant.

Câteva găini își disputau niște grăunțe aruncate pe jos. De ei se apropiaseră vreo patru-cinci copii care o priveau pe Stacey cu ochi mari, curioși.

— Sunt într-adevăr fericită c-am venit, spuse ea într-o pornire instinctivă... Voi pleca în curând de la Diazinto.

— Da?

Îl privi, surprinsă de indiferența din vocea lui. Expresia feței îi redevenise și ea impenetrabilă.

— Betty o să vină înapoi, spuse ea cu o mică ezitare.

— Așa, deci. Înseamnă că te întorci în oraș, Stacey. Ce vei face acolo?

— Încă nu știu...

— O să fii infirmiera personală a unei bătrâne doamne bogate, spuse el sarcastic, cu ochii lucind de ironie... O să-i povestești aventurile tale în inima pădurii?

— Ba bine că nu! îl sfidă ea, aruncându-i o privire malițioasă.

Simțea că furia începea s-o domine la auzul provocărilor lui nejustificate. Nu voia să-i împărtășească adevăratele ei planuri pentru viitor: gata cu acordarea de îngrijire la domiciliu! Dorea o activitate mult mai stimulatoare, care să-i aducă satisfacții profesionale mai mari. Simțea nevoia de a se face cu adevărat utilă.

— Și-i voi mai povesti și despre Diazinto, și despre acel medic nemilos și prost educat, a cărui prezență n-ar fi de dorit în nici un loc civilizată.

Îi prinse încheietura mâinii, obligând-o să-l privească drept în față.

— Ar trebui să te pedepsesc pentru sentința aceasta, spuse el fără să ridice tonul.

— Cum? Cu stilul tău inimitabil de om al cavernelor?

Stacey râse caustic. Atingerea lui André o făcea să respire mai greu.

— Îmi pare rău, draga mea, dar nu pot să-ți satisfac această dorință, reluă el cu un zâmbet larg și multă ironie în glas, punând mâna foarte senzual pe brațul ei tremurător. Ne văd copiii. N-aș vrea să-i corup...

— Ești cel mai arogant bărbat din lume! îi strigă furioasă, cu obraji în flăcări.

— Și tu preferi curcile plouate, afirmă André cu zâmbetul acela care o scotea din sărite.

— Cum îndrăznești să vorbești așa despre Jim?!

— Dar cine-a spus că vorbeam despre Jim?

Își mușcă buzele, înciudată. Căzuse în capcană imediat. Acum, dacă nu voia să devină victima disprețului de care era capabil André, ar fi făcut mai bine să schimbe subiectul.

Măcar dac-ar fi eliberat-o din strânsoare! Începuse să-i mângâie pielea mâinii cu degetul cel mare. Ea se înflăcără din nou și revedea momentele petrecute în brațele lui: amintiri arzătoare, amețitoare... Ar fi vrut să știe cât timp îi va mai trebui până se va obișnui cu o nouă viață după ce va pleca de la Diazinto. Dragostea ei pentru André nu fusese nicicând atât de intensă.

— Așadar? insistă el pe un ton dezinvolt în aparență. Ne pregăteam să vorbim despre Jim.

— Nu contează, André. Conversația aceasta nu duce nicăieri. Nu suntem pe aceeași lungime de undă. Nici într-o sută de ani n-ai să reușești să mă înțelegi.

— Nici n-am să încerc vreodată atât de mult timp. Nu-ți face iluzii...

Un răspuns prompt și sec, la care adăugă imediat:

— Cu altă ocazie poate vom relua această discuție. Acum să ne-ntoarcem la treabă.

Din fericire, numărul bolnavilor scăzuse considerabil. André avea de gând s-o pornească spre alt sat înainte de căderea nopții. Tocmai termina să-l îngrijească pe un tăietor de lemne pe care un copac în cădere îl rănise la cap și la ceafă, când intră o femeie ducând de mână un băietan de vreo doisprezece ani. Acesta avea ochii acoperiți cu un fel de pojghiță. Stacey își dădu seama că era aproape orb.

Îl privi pe André când acesta îl examina pe copil. După aceea, el îi puse câteva întrebări mamei și, revenind la băiețel, începu să-i curețe ochii cu comprese sterile. Ca întotdeauna, gesturile îi erau abile și foarte blânde, însă chipul i se înăsprise. Calmul lui era doar aparent, căci pe dinăuntru fierbea.

— Trahom? întrebă ea.

— Da.

— Foarte avansat?

El își ridică spre ea privirea care exprima o neputință dureroasă și ridică din umeri. Stacey fu impresonată de amărăciunea de pe chipul lui și de răceala glasului cu care-i răspunse:

— E orb, pur și simplu.

Ea înțelese că încerca să fie calm, să-și domine propriile sentimente și continuă să-l analizeze. Era dovada vie că medicii și infirmierele pot suferi alături de bolnavii lor, se pot simți foarte apropiați de ei, îi compătimesc și nu uită niciodată durerea din lume, nenorocirile care apar, remediile care trebuie create... Da, existau medici și infirmiere preocupați să acționeze în permanență într-o comunitate umană pentru binele ei. Desigur, înainte de toate, era necesar ca aceștia să rămână lucizi și prompti. Dar nu toată lumea era capabilă de o astfel de dragoste pentru omenire. Să fi fost caracteristica unor ființe excepționale? Stacey înțelese că André și Jim nu erau plămădiți din același aluat. Jim nu avea acea calitate.

Tot în satul în care se aflau mai găsiră și alte cazuri de trahom, iar apoi și în satul următor, așezat nu prea

departe, pe malul râului. André împărțea medicamente și dădea oamenilor instrucțiuni precise de folosire.

Când ultimul bolnav plecă, soarele cobora încet sub linia orizontului. Stacey aranja instrumentele întrebându-se cum se va desfășura această primă seară. Cât despre noaptea ce-avea să vină, André nu făcuse nici o precizare, iar ea se ferise să-l mai întrebe ceva. Se simțea nervoasă, surescitată. Ce naiba aștepta de la el? Încă o porție de sarcasme?

După ce lipsi câteva clipe din infirmeria improvizată, André se întoarse chiar în momentul când ea termina de aranjat instrumentele.

— Mă duc să fac o plimbare, anunță el. Vii?

Stacey ezită. Cel mai cuminte era să rămână cât mai departe de André. Acest lucru era evident. Dar nu se aflau la Diazinto, iar ea n-avea un bungalow la dispoziție. Dacă nu mergea cu el, ar fi rămas cu adevărat singură.

— Da, răspunse ea până la urmă. Vin.

— Ai stat o vreme să te gândești!... Hai, Stacey, vino. Vreau să mă odihnesc, nimic altceva.

Capitolul 9

Mergeau pe o potecă ce ducea la râu. Soarele apunea, iar liniștea acoperea tot pământul. Doar dispre sat ajungeau până la ei cotcodăcitul păsărilor de curte și frânturi de conversație, dar în zona aceasta foarte împădurită, desișul crângului atenua orice zgomot.

O perioadă se plimbară pe lângă râu. Undele lui erau foarte limpezi, se putea vedea și cea mai mică pietricică de pe fundul apei. Dar această transparență era înșelătoare, Stacey știa foarte bine. Doar o imprudență extraordinară te putea face să uiți de pericolul paraziților ce aduceau o boală cumplită.

Drumul se oprea în fața unei aglomerări de stânci. Stacey se așeză sprijinindu-se de peretele neted al uneia dintre ele. Își puse bărbia pe genunchi și începu să-l studieze cu atenție pe André. Stătea nemișcat pe malul apei. Înalt, puternic, cu umeri lați și talie îngustă, cu picioarele depărtate, cu mușchii coapselor încordați, emana aceeași virilitate care o tulburase

întotdeauna. Contrastul dintre pielea bronzată și halatul de pânză albă accentua impresia de autoritate și competență.

Aceasta era imaginea cu care avea să plece de la Diazinto: o siluetă înaltă, zveltă, decupată din peisajul spectaculos al unui apus de soare african.

Totul în ființa lui indica prezența demnă a unui bărbat care nu făcea cu ușurință concesii. Dintr-o dată el se aplecă, luă de pe mal o piatră și o aruncă în apă cu un gest violent. Stacey îi zări chipul năpădit de furie.

— André... îl chemă ea cu voce șovăitoare.

El îi aruncă o privire distantă. Uitase cumva de prezența ei?

— Da?

— Ești mânios?... Din cauza trahomului?

— Da.

Se lăsă cucerit de frumusețea apusului de soare, contemplându-l îndelung. Apoi, pe neașteptate, se întoarse și veni spre ea. Rămase în picioare, dominând-o cu toată înălțimea lui, preocupat încă de nenorocirea altora.

— Te gândești la băiatul acela? întrebă ea. O să-și piardă vederea pentru totdeauna?

— Cel mai probabil.

Strălucirea sceptică din ochii lui ca smoala nu făcea decât să accentueze și mai mult mânia care-i descompunea chipul.

— Dar mă gândesc și la ceilalți, la toți copiii aceștia care au să orbească.

— Dă-mi și mie mai multe detalii despre boală.

Stătea în picioare împietrit de revoltă, aproape amenințător, astfel încât ea se întrebă dacă avea să-i răspundă. În sfârșit, se așează cu o mișcare ușoară lângă ea.

— N-ai învățat nimic despre trahom în perioada studiilor?

— Nu prea multe.

— E vorba de-o infecție a conjunctivei, știi, nu?... Dar nu-i o simplă conjunctivită!

— Nu se poate trata?

— Ba da. Când începi într-o fază mai ușoară a bolii. Pentru copiii din această după-amiază e deja prea târziu.

— Și care sunt cauzele trahomului, André?...

Vorbea pe un ton calm, profesional: infirmiera era interesată, însă femeia îndrăgostită din ea își pierduse liniștea. Această femeie se delecta conversând cu bărbatul pe care-l iubea. Pentru prima oară în doi ani de zile, nu mai era între ei nici ironie, nici cinism.

— Lipsa de igienă, sărăcia, neștiința...

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Ai observat probabil genele lipite, scurgerea aceea gălbuie care atrage muștele. După ce ating ochii infectați, e cât se poate de simplu ca insectele să răspândească boala.

Stacey se cutremură.

— Oribil!... Trebuie să facem ceva.

— Desigur.

Vocea îi era mai puțin încordată. Tot corpul păru că i se relaxează. Simplul fapt că vorbea despre ceea ce-l frământa, chiar dacă pe un ton degajat, părea să-l ușureze, să-l elibereze într-un fel de agresivitatea datorată acelei revolte prea puțin eficace.

Îi vorbi mai ales despre succesele antibioticelor în faza incipientă a bolii și despre importanța informării oamenilor în legătură cu acest aspect. Îi vorbi cu atâta convingere, încât Stacey începu să-i împărtășească sentimentele în ceea ce privește oroarea față de această boală și compasiunea pentru bolnavii în număr din ce în ce mai mare. Închise ochii și își imaginează că lucrează alături de André în scopul distrugerii aceluia flagel îngrozitor. Zile întregi de tratament și de educare a oamenilor ignoranți: cel mai nobil mod de a-și practica meseria. Apoi, la venirea nopții, s-ar fi bucurat de tandrețea lui.

Deschise ochii. Își dădu seama că începuse să bată câmpii. Se exaltase deja imaginându-și numai această scenă. De fapt, André se va căsători curând cu Tessa, iar ea, oricum, va pleca de la Diazinto. Chiar dacă Tessa i-ar fi propus să rămână acolo definitiv — ceea ce era foarte puțin probabil — n-ar fi putut suporta să-i vadă împreună.

Își va aminti multă vreme seara aceasta. Astfel, André va rămâne pentru ea un bărbat plin de pasiune, devotat meseriei sale, un bărbat opus totalmente lui Jim și tuturor oamenilor de teapa acestuia. Un bărbat care merita să fie iubit... Și spera că atunci când durerea despărțirii se va fi potolit puțin, va putea să-și cheme amintirile și să-și extragă din ele energia de care avea nevoie.

Pe cer se dădea o luptă între purpură și aur. Nici un artist n-ar fi putut vreodată să egaleze perfecțiunea naturii din acel loc. Diazinto era departe de lumea civilizată, dar și mai

departe era acest luminiș izolat la malul râului. Aici, copacii și apa, hățșurile și stâncăriile ofereau imaginea perfectă a Africii eterne.

În sfârșit, soarele dispăru de tot. Temperatura se schimbă brusc. Un vânt ușor începu să bată, încrețind suprafața apei. Râul susura zglobiu, lovindu-se de stânci. Lui Stacey i se făcu frig. Își strânse brațele în jurul ei ca să se încălzească puțin.

— Ți-e frig? întrebă André, remarcându-i mișcarea.

Se ridică și îi întinse mâna lui puternică.

— Vino.

O luă de mână. Oare simțea și el electricitatea provocată de această atingere? Expresia feței lui nu lăsa să se ghicească nimic din ceea ce gândea. Continuară să meargă așa. Fără îndoială că o luase de mână doar ca s-o ajute, căci malul râului era stâncos... Dar puțin îi păsa. Cel mai important era acest acord dintre ei. Stacey se bucura de fiecare secundă.

După ceocoliră o tufă, dădură de satul așezat între două dealuri. Fumul focurilor urca spre cer, râsete ascuțite străpungeau liniștea. Văzură în dreapta un grup de fete tinere care se întorceau în sat purtând pe capete legături mari de vreascuri. Mersul lor ușor legănat era atât de vioi încât te făcea să uiți că duc o asemenea greutate. Din nou, Stacey se miră de echilibrul pe care-l aveau. Chiar și un copil putea să poarte ceva pe cap și să se deplaseze cu naturalețe.

Era ceva magic în aerul răcoros, în momentul acesta suspendat între zi și noapte, în faptul că mergea cu André de mână... Magia înțelegerii lor tacite.

Își ridică privirea spre el. Cât îl subestimase altădată! Îl luase drept un gigolo înveterat. Era cel mai devotat medic din câți cunoscuse vreodată... Devotamentul lui, competența, personalitatea lui puternică îl făceau un om deosebit, chiar superior tuturor bărbaților de calitate pe care-i întâlnește.

Încetă să fie precaută, atentă la tot ce spune. Poate din cauza naturii splendide, poate datorită amabilității neașteptate a lui André... Fără să se gândească, rosti:

— Jim mi-a vorbit despre interesul pe care-l ai pentru traum.

André își coborî ochii spre ea. Privirea lui nu mai era distantă.

— Serios?

— Da.

Își mușcă buzele, convinsă aproape că a săvârșit o greșeală. André părea pe punctul de a redeveni arogant, ca de obicei.

— Ce ți-a spus, mai exact?

Expresia chipului său era de nepătruns.

— N-are importanță! Sau mă-nșel? răspunse ea încordată.

— Mă interesează ce ți-a zis.

Un zâmbet abia schițat îi apărură pe buze. Dar privirea i se înăspri.

— Mi-a spus...

Stacey avu o ezitare, însă, întâlnind privirea lui André, continuă:

— Se pare că acorzi un interes deosebit acestei maladii; te pasionează.

— A! Iar monologul meu de pe malul apei ți-a adus certitudinea...

Se simți rănită de aroganța lui nejustificată. Dar pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit cât de mult o impresionaseră confidențele lui din această seară.

— Exact! replică ea pe un ton asemănător cu al lui.

Își întoarse privirea către sat, căci voia să-și ascundă lacrimile care-i ardeau ochii.

O prinse de bărbie, forțând-o să-l privească drept în față. Era mult mai puternic decât ea. Se simți neajutorată și se mulțumi să-și plece ochii în pământ. Oare astfel va reuși să-și ascundă lacrimile?

— Ar trebui să te pedepsesc, spuse el calm.

— De ce?

— Pentru că m-ai făcut să vorbesc... Te joci cu oamenii, Stacey, îi spuse el cu o blândețe prefăcută.

— Cu tine nu m-am jucat niciodată, André...

— Ușor de zis! replică el apucând-o de păr. Ai făcut același lucru cu Jim. E probabil o manie! Știu cum se numesc fetele ca tine, Stacey.

— Dă-mi drumul, spuse ea cu voce dură.

— Nu încă!

O obligă să lase capul pe spate, în vreme ce, cu mâna liberă îi cuprinse talia și o lipi strâns de el. Toate aceste mișcări le făcuse cu violență și la fel de agresiv fu sărutul care urmă. Buzele lui aproape le striviseră pe ale ei, provocându-i o durere ascuțită. În ciuda acestei demonstrații de forță virilă, tot corpul ei se înflăcăra. Se simți cuprinsă de dorință.

Când era pe punctul de a-și trece brațele în jurul gâtului lui, îl simți crispându-se. Deschise ochii, iar privirea ei se încetoșată descoperi chipul lui André dominat de o satisfacție disprețuitoare.

Avântul ei pasional se transformă într-o tresărire de dezgust. Îi strigă furioasă:

— Te urâsc!

— Prefer să mă urăști decât să ai pentru mine niște sentimente călduțe cum ai pentru Jim!

Un zâmbet pervers îi descoperi dinții, prea albi în comparație cu tenul bronzat... Colți de lup, gândi Stacey.

— Nu mi-au plăcut niciodată jumătățile de măsură, Stacey.

Ce putea să-i răspundă? Îl privi fix. Încă o dată el avea ultimul cuvânt, spunând totodată adevărul: ea nu-l iubea pe Jim și nici nu-l va iubi vreodată. Dar n-ar fi putut niciodată să-l urască. Ar fi fost un sentiment prea violent... Fusese foarte dezamăgită de atitudinea pe care o luase el la rezervație față de copilul acela; dezamăgită, nimic mai mult. Da, Jim nu-i putea inspira decât sentimente temperate.

— Așadar? N-ai nimic de spus?

Amuzamentul lui André o irită ceva mai mult decât vorbele lui. Clătină din cap, fără nici un cuvânt. El adăugă:

— Să nu mai pierdem vremea, să ne-ntoarcem în sat! Le place să cineze înainte de căderea nopții.

Carne, fasole, cartofi, urmate de un minunat ceai cald, care, băut în răcoarea nopții, îi aduse reconfortarea mult dorită după o zi atât de plină de evenimente. Niște copii, băieți și fete, o priveau. Îi vorbiră. Ea nu înțelese cuvintele

propriu-zise, însă își dădu seama de semnificația lor grație spontaneității micuților. În mod natural, aceștia făceau să cadă toate barierele lingvistice.

Îi surprinse noaptea. Cerul se transformă într-o perdea de stele. Ce mult i-ar fi plăcut să trăiască aici niște momente fără seamăn... Să-și facă amintiri fără să se mai gândească la trecut.

După masă, li se oferi un spectacol de divertisment. Pe Stacey o uimire tinerele dansatoare care urmau ritmul a trei tobe. Trupurile lor mătăsoase captau lumina focurilor. În același timp cântau cu voci înalte, cristaline și, chiar dacă nu le înțelegea cuvintele, era sigură că în melodiile lor era vorba despre dragoste. Semnificația aceasta o deducea după ritm, după tonalitate... Da, nu putea fi vorba decât de dragoste...

Stacey simți că-i dau lacrimile, că i se îngreunează respirația. Prezența lui André în imediata apropiere îi accentua emoția trezită de cântecul tinerelor fete. Era sfâșietor să asculte un cântec de dragoste lângă bărbatul iubit, atât de apropiat fizic, însă îndepărtat prin forța nemiloasă a dezgustului și a disprețului.

Când cântecele și dansurile luară sfârșit, focurile erau aproape stinse. André o ajută pe Stacey să se ridice. Din nou, ea se-ntrebă unde avea să doarmă.

În același moment, André îi spuse laconic:

— Coliba noastră e gata. Vino.

— Coliba „noastră“?

— Desigur.

Deși era destul de întuneric, Stacey zări un zâmbet sardonnic plutind pe buzele lui.

— Nu... Nu poți să...

— Nu-ți mai găsești cuvintele?... Da, vom dormi în aceeași colibă. Să nu mai discutăm.

O luă de mână și o trase după el.

— Să nu încerci să protestezi. Suntem priviți.

— Ți-ai pierde prestigiul dacă o femeie ar avea îndrăzneala să te-nfrunte, presupun, insistă ea cu o ironie amară.

André nu încercă să nege.

— Sigur!

Îi ținea încheietura într-o strânsoare fermă. N-avea cum să-i scape. În orice caz, ea nici nu intenționa să-l discrediteze în ochii oamenilor care aveau deplină încredere în el. Trebuia să-și ascundă deocamdată indignarea. Prefăcându-se ascultătoare, îl urmă.

Coliba lor era puțin mai retrasă. O lampă cu kerosen stătea agățată de un perete. Lumina ei pâlpâitoare cădea pe doi saci de dormit întinși pe o saltea de paie.

Abia intrată în colibă, Stacey se întoarse către André.

— Tu nu intri aici, declară ea autoritar.

— Nu-ncepe iar, spuse el pe un ton batjocoritor... Hai, îndrăznește.

Intră și el în cabană. Trupurile li se atingeau.

— Va trebui să treci peste mine! exclamă ea amenințător.

— Cu plăcere!...

Îi cuprinse talia cu ambele mâini și o ridică. În zadar lovea Stacey în spatele lui cu pumnii. Dintr-o dată simți salteaua de paie sub ea, iar chipul lui André era aplecat deasupra ei.

În ciuda voinței sale, cu toată mânia ei, corpul îi fu străbătut de o puternică dorință. Sângele îi fierbea nebunește în vene.

— Ieși!

Dar strigătul deveni aproape un vaiet. Mâna lui André îi astupă gura.

— Nu-ncepe iar, Stacey! repetă el.

O avertiza fără pic de blândețe... Chipul îi părea tăiat în marmură. Își regăsisese privirea impenetrabilă. Strângea din maxilare; un mușchi i se zbătea pe gât, trădându-i nervozitatea.

— Nu te-am rugat să mă lași?

— Fii sinceră, Stacey. Amândoi dorim același lucru, am să ți-o dovedesc!

Încercă să scape, dar el fu mai iute. Gura lui îi forță buzele să se întredeschidă. În același timp își strecură mâinile pe sub cămașa ei, niște mâini febrile și calde, care îi explorară mai întâi spatele, iar apoi curbura sânilor. Acum își lăsase toată greutatea corpului lui viril peste formele ei atât de feminine. Nu mai avea putere să i se împotrivească. Nu mai avea decât o dorință arzătoare: aceea de a aparține bărbatului iubit. Îi înconjură gâtul cu brațele pentru a se apropia și mai mult de el. În această clipă, André se ridică brusc și o privi drept în față. Ea rămase mută, cu trupul tremurând de frustrare.

— Cel puțin acum știi pe ce poziție te afli, îi spuse el cu glas răgușit. Nu susține contrariul, Stacey. Oricum, n-ar avea importanță. N-am mers prea departe și ne vom opri aici.

Nu mai schimbară nici un cuvânt. Fără să-l intereseze prezența ei, începuse să se dezbrace. Chiar dacă lumina lămpii era slabă, Stacey putu să-i observe torsul înnegrit de soare, musculos... Oare chiar avea să se dezbrace în întregime? Părea să fi uitat de existența ei... Își întoarse fața spre perete, încercând să-și înghită sughiturile de plâns. Rămase nemișcată pe sacul acela de dormit unde o aruncase el. Ce să facă? Să se culce îmbrăcată? Îi era teamă că va trebui să se dezbrace sub privirea nepăsătoare a lui André.

Îmbrăcat doar în pantalonul de pijama, acesta se băgă în sacul lui de dormit. Nici măcar un „noapte bună!“ spus de politete... În curând auzi o respirație profundă, regulată: André adormise.

Atunci se ridică și ea, își dădu jos hainele și-și puse o pijama. Stătu trează multă vreme, fără a reuși să-și găsească locul. Dar măcar putu să-și dea frâu liber lacrimilor prea multă vreme reținute. Salteaua de paie era moale, confortabilă. Era plăcut în colibă. În noapte se auzeau zgomotele familiare din satele africane: cântecul greierilor, ritmul tobelor, mugetul vitelor.

Stacey se ridică, se sprijini într-un cot și-l contemplă îndelung pe bărbatul adormit lângă ea. André stinsese lampa, dar era destulă lumină de afară, așa că-i putea distinge chipul. Părul negru cădea pe fruntea lui înaltă. Pe fața aceea cu trăsături aspre, genele care-i acopereau acum privirea erau extrem de lungi și dese. Se simți cuprinsă de nevoia de a întinde mâna și de a-l atinge. Putea măcar să-și pună ușor de tot vârful degetelor pe chipul lui fără să-l trezească? Se aplecă

în acea direcție, schiță un gest.... Apoi, răzgândindu-se, își retrase mâna, se culcă pe spate și închise ochii, să nu-l mai vadă...

Când se trezi Stacey, în colibă nu mai era nimeni. André își împăturise deja sacul de dormit și ieșise afară. Se îmbracă într-un minut și se pieptăna repede. Soarele răsărea. Aerul rece al dimineții o făcu să tremure. Câteva focuri se aprinseseră deja pentru micul dejun. Copiii se strânseseră în jurul colibelor și sporovăiau veseli. Jungla păstra încă nuanțele nedefinite ale zorilor: tonuri între gri și maron. Stacey simți sub tălpi umiditatea pământului.

André stătea lângă un foc, cu o ceașcă de ceai în mână. Ce bun trebuia să fie ceaiul acela aburind, la primele ore ale dimineții! Până ca el s-o vadă, putu să-l privească în voie, nestingherită. Părea preocupat de ceva. Cu fruntea încruntată, cu privirea întunecată, fixa un punct îndepărtat în pădure. Albul uniformei îl făcea să pară și mai înalt, și mai puternic, și mai sigur pe el. Din nou își simți inima tresărind. Nu va reuși niciodată să rămână indiferentă la senzualitatea masculină a bărbatului din fața ei! Scena de noaptea trecută îi reapăru cu o exactitate tulburătoare. Simțea din nou coapsele lui musculoase lipite de ale ei, îmbrățișarea lui sălbatică. Gândul acesta îi redeștepta dorința. Nu-și putu împiedica un tremur ușor ce-i străbătu tot trupul.

André își întoarse privirea și conștientiză prezența tinerei femei. Părea foarte odihnit, ca și cum dormise extrem de bine. Îl invidie. Chiar dacă adormise, ea avusese niște vise îngrozitoare, ce o împiedicaseră să-și găsească liniștea sufletească, odihna.

— Ești foarte matinal... îi spuse ea, adresându-i un zâmbet lipsit de tandrețe.

— Ai dormit bine?

— Foarte bine, îi răspunse pe un ton convențional.

— Minunat! zise el cu o voce mieroasă — o lua peste picior. După ce-o să-ți iei micul dejun, o s-o-ntindem spre cel mai apropiat sat.

Ca și celelalte mese, micul dejun era compus din cereale, la care se adăugau de data aceasta lapte, zahăr și o ceașcă de ceai. Lui Stacey i-ar fi plăcut să mănânce pe-ndelete, bucurându-se în același timp de spectacolul matinal al junglei, de veselia copiilor, să privească plecarea păstorilor ce-și duceau turmele de oi și vaci în afara satului. Dar îl simțea pe André nerăbdător să plece.

— Azi va fi mai dificil ca ieri, o anunță el când se îndepărtau de sat.

— În ce sens?

Se întoarse spre el, observând imediat stăpânirea cu care manevra volanul pe drumul destul de prost. Nu cumva tot în felul acesta își conducea și viața? — stăpânind fiecare moment, dominând toate femeile, inclusiv pe ea... Nu fusese pe punctul de a-i ceda, de a deveni a lui noaptea trecută?

— Vom fi nevoiți să mergem pe jos, căci mașina nu poate trece prin anumite locuri.

Privirea lui se opri pe chipul lui Stacey, îi fixă ochii de smarald, îi observă vena de la gât care palpita. Apoi alunecă spre curbele de sub cămașa de un roșu aprins. Această privire insistentă o făcu să înțeleagă că André simțise aban-

donul ei total de noaptea trecută. Obrajii i se împurpurară, dar nu-i dădu satisfacția s-o vadă stânjenită. Îi susținu privirea.

După o pauză, el o întrebă:

— Ai să poți merge?

— De ce nu? răspunse ea pe un ton natural.

În ochii lui André apăru o scurtă licărire.

— Perfect. Chiar n-avem timp să mă-ncarc cu greutateți suplimentare.

De data aceasta, Stacey întoarse capul. Doamne, cât de nesuferit era acest bărbat! Dragostea e oarbă, într-adevăr: se îndrăgostise de cel mai viril, de cel mai seducător bărbat, dar acesta era și cel mai necruțător, cel mai arogant om cu putință!

Avertismentele lui André se dovediră curând întemeiate. Unele sate n-aveau nici o pistă carosabilă, nu s-ar fi putut ajunge la ele cu mașina. Părăsiră jeepul și începură să străbată pădurea printr-o vegetație foarte deasă. Numai cu buldozerul s-ar fi putut defrișa pe-acolo! Merșeră pe o potecuță care abia se ghicea, prea strâmtă pentru a permite înaintarea a două persoane una lângă cealaltă. Cum putea André să găsească drumul în acest labirint?!

Soarele se înălța pe cer. Începea să se facă foarte cald. Stacey simți că pielea i se umezește de mici picături de sudoare. Din când în când își zgâria brațele de crengi spinoase. Se felicita în gând că avusese inspirația să se îmbrace cu blugii. Nu doar că-și ascundea astfel cicatricile, dar își și proteja picioarele. Oprindu-se o clipă să-și tragă răsuflarea, se uită în urma lui André. Mergea cu pași mari, cu câte o valiză

în fiecare mână. În ciuda greutății, mersul său părea sprinten și îndrăzneț. Totuși, mai avea și în spate cei doi saci de dormit. Admirația ei era nemărginită văzându-i curajul de a-și croi un drum printre hățșurile spinoase. Ce ghid bun ar fi fost!

Nu-și vorbeau. Din vreme în vreme, André se întorcea să vadă dacă-l urmează. Atunci Stacey se îndrepta și-l privea fix în ochi. Drumul era greu, mult mai greu decât îi spusese el, însă n-ar fi mărturisit acest lucru pentru nimic în lume!

— Mai greu decât ai fi crezut, nu-i așa? întrebă el pe neașteptate, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

Îi observase șuvițele de păr lipite de fruntea udă de transpirație. Fără să mai pună la socoteală și respirația ei greoaie.

— Nu m-am așteptat la o plimbare de voie, doar m-ai prevenit.

— Așa e!

Parcă zărise pe chipul lui o mică licărire de emoție. Dacă ar fi fost vorba de alt bărbat, și nu de el, ar fi putut să-i interpreteze această schimbare abia perceptibilă a fizionomiei drept un semn de admirație. Dar cu el! Despre ce putea fi vorba, dacă nu de aroganță sau plăcere sadică?

— Înțeleg de ce n-ai luat-o pe Tessa!

Nu se putuse abține, chiar dacă știa că aborda un subiect periculos.

El începu să râdă. Un râs calm. Stacey îi remarcă gâtul puternic și bronzat apărând din albul imaculat al hainei. Îi tresări un mușchi al brațului când strânse mai bine mânerul uneia dintre valize în podul palmei.

— Tessa, aici?

Îmbrățișă cu privirea locul împădurit, apoi o fixă pe Stacey. Ea roși, bătând în retragere.

— Unele femei nu sunt făcute să îndure anumite lucruri, Stacey.

— Cu siguranță. Nici n-am nevoie de explicații ca să-nțeleg asta.

Cuvintele îi scăpară dintr-o dată iar ochii verzi străluciră puternic sub efectul mâniei.

— Normal: sunt lucruri evidente.

Din nou își aținti asupra ei privirea iscoditoare. Îi scăpaseră din coc câteva șuvițe de păr lungi. Acestea i se odihneau pe umeri. Soarele arunca reflexe aurii în ochii ei ca smaraldul, făcându-i aproape să strălucească, întocmai ca această piatră prețioasă. André întârzie o clipă asupra buzelor fremătătoare, apoi, cu ostentație, îi analiză corpul atât de armonios.

Când reveni cu privirea la chipul ei, o văzu că tremură. Dorință sau furie? Nici măcar ea n-ar fi știut să spună. Dar încă o dată, constata efectul pe care André îl avea asupra bătăilor inimii ei. Era suficient ca el s-o privească. Amintirea îmbrățișării lor țâșnea imediat, supunându-i mintea și trupul. Iar André era conștient de puterea lui. Cum să nu se simtă umilită?

— Să mergem mai departe, spuse el nepăsător.

Îi mai aruncă o ultimă privire, apoi își reluă mersul suplu, cu pași mari prin vegetația țepoasă.

Capitolul 10

Cufundată în gândurile ei, Stacey înainta mecanic, croindu-și un drum prin pădurea deasă fără să-și dea seama măcar. Vocea lui André o făcu să se trezească:

— Ești muncită de gânduri negre?

Se uită la el și observă nelipsitul lui zâmbet ironic.

— Dacă ai intenția să faci o păpușă cu chipul meu pe care s-o înțepi cu ace lungi în semn de răzbunare, trebuie să renunți. O s-avem o grămadă de treabă, frumoasa mea!

Ea se abținu să-i răspundă... Era inutil. Nu-l mai privi. André o înțelesese, văzuse acest lucru în privirea lui plină de batjocură. Preferă să se uite spre satul în care tocmai ajunseseră.

Era un sat și mai mic, și mai izolat decât cele de până acum. Câteva colibe se strângeau unele în altele la marginea unui luminiș. Locul avea o frumusețe sălbatică deosebită. În apropierea unei ape curgătoare se înălțau câțiva bananieri încărcăți de fructe coapte suspendate pe cele mai înalte

crengi. Stacey descoperi de asemenea mango și papaya. Satul era împrejmuț de plantații de cereale. Colibebe erau decorate cu picturi murale: figuri geometrice în culori simple, dar care păreau venite din adâncurile timpului...

Stacey ar fi privit multă vreme în jurul ei... Dar aveau treabă. Bolnavii formaseră deja o coadă, așteptându-și liniștiți rândul. Așa că n-avu timp nici să se mai gândească la aceste locuri atât de minunate. Munca o absorbi total.

Unui bărbat aproape i se secționase brațul tăind un copac. Accidentul tocmai se produsese, iar André putu să intervină la timp. Îngrijiră apoi un copil atacat de un vultur. Sătenii reușiseră să alunge pasărea cu lovituri de ciomag, dar copilul fusese zgâriat grav — plânga de durere. Iar apoi, în cursul acestei zile încărcate, nu scăpară bineînțeleș de inevitabilele boli atât de răspândite: trahomul, malaria și bilhardioza.

Oprindu-se o clipă pentru a-și da o șuviță de pe frunte, Stacey avu din nou acea senzație că îndeplinește o sarcină importantă. Era cea mai mare satisfacție.

Fără motiv, se întoarse brusc. André o privea. Nu reuși să descifreze expresia feței lui, dar inima începu să-i bată puternic. Privirile li se-ntâlniră, iar André îi adresă un zâmbet. Nu cumva visase vreme de o secundă? Deja André era din nou aplecat asupra unui bolnav. Stacey termina de curățat o rană de pe brațul unui copil. Avu o senzație bruscă de bucurie imensă.

Continuară să lucreze unul lângă celălalt cu eficacitate și rapiditate. André n-avea nevoie să-i dea ordine. Stacey era promptă în a-i îndeplini dorințele înainte ca el să și le fi expri-

mat. Ca și cum ar fi învățat pe parcursul multor ani să se înțeleagă fără să-și vorbească. Era o impresie ciudată și care îi oferea satisfacții.

Nici o încordare nu se instalează între ei în restul dimineții. La începutul prânzului, pleacă într-un sat vecin.

După ce-și terminară treaba, André vorbi cu mai-marele satului. Stacey se uita la ei, însă nu-nțelegea nici un cuvânt din ce-și spuneau. Destul de repede, André se întoarse spre ea, spunându-i cu voce blândă.

— N-au pregătit nimic pentru noi, se pare. În seara asta, Stacey, o să ne facem singuri de mâncare.

— Și apoi...?

Șovăia, căci nu voia să distrugă minunata armonie care domnise între ei întreaga zi, dar trebuia să știe cum își va petrece noaptea.

— Ai mai dormit într-o mașină până-acum?

Miracol: zâmbetul lui larg nu era însoțit de o privire ironică.

— Nu, din câte mi-aduc aminte!

De data aceasta îi întoarse zâmbetul fericită.

— Pentru orice există un început.

Stacey simți că roșește din nou sub privirea lui și hotărî să schimbe subiectul.

— Ai spus că trebuie să ne pregătim cina?

— Da, avem provizii în mașină.

Se întoarseră la jeep. Stacey nu se miră când văzu micuța geantă frigorifică în care câteva bucăți de carne semipreparată erau ținute la rece. André n-ar mai fi fost André dacă s-ar fi lăsat în voia sortii...

Îl privi în timp ce el aprindea focul. Nu mai fusese atât de fericită de multă vreme. Bineînțeles, nu uitase că André nu era al ei și că se va căsători în curând cu Tessa. Dar în aceste câteva zile, departe de Diazinto, timpul parcă se oprise în loc. Totuși avea să sosească și momentul în care va trebui să se despărță de André. Poate că după aceea nu se vor mai vedea niciodată. Dar prea puțin o interesa viitorul. Știa acum că va rămâne singură tot restul vieții, că unicul lucru care va mai conta pentru ea va fi meseria ei. Avea să ducă la Johannesburg amintiri de neuitat, amintiri extraordinare, cum era această seară liniștită, undeva în junglă. Nici André nici Tessa n-aveau cum să-i ia aceste lucruri atât de personale.

Soarele apunea și, ca de obicei, temperatura scădea brusc. Stacey se apropie de foc să se încălzească. Îl lăsa pe André să se ocupe de friptură. În Africa de Sud, pregătirea cărnii la foc, în aer liber, e un privilegiu rezervat bărbaților.

— Delicios!

Își savura bucata de friptură fragedă, bine pătrunsă, condimentată exact după gustul ei. Ca garnitură aveau porumb copt uns cu unt. O amuza să vadă cum i se prelingea pe degete untul topit.

— Sincer? Mă bucur.

Încă o dată îi oferi zâmbetul acela extraordinar, lipsit de orice urmă de ironie sau batjocură.

***

După izolarea completă din sălbăticia junglei, Diazinto i se păru un loc foarte agitat... Deși știa că va fi nevoită să-și reia

munca, lui Stacey îi fu destul de greu să se adapteze din nou la ritmul dur al spitalului. Se întreba dacă Tessa chiar fusese întotdeauna atât de promptă și atât de agresivă ca acum, după sosirea ei și a lui André din expediția prin satele junglei. Să fi fost vorba de o nouă animozitate? Să fi fost oare infirmiera șefă geloasă? Dacă da, atunci era de-a dreptul ridicol. Momentele de intimitate petrecute cu André fuseseră impuse de împrejurările călătoriei. Stacey era acum mai sigură ca oricând că André n-avea pentru ea nici cel mai mic interes. Totul era foarte clar: o luase cu el în acea expediție doar ca s-o scutească pe femeia vieții lui de o asemenea corvoadă.

Și Jim părea schimbat. O privea cu un fel de neliniște ce părea că-l chinuise tot timpul. Stacey observă imediat acest lucru și își dădu seama de imensa lui tristețe. Jim se subestima: se compara cu André și era probabil gelos. El nu avea același magnetism, același farmec viril, dar avea propriile lui calități. Era un medic bun și un bărbat a cărui companie ar fi încântat-o pe oricare femeie.

Câteva zile mai târziu, Stacey tocmai se pregătea să facă o plimbare matinală, când Jim veni lângă ea.

— Pot să te-nsoțesc, Stacey?

Avea din nou zâmbetul acela adolescentin, atât de minunat.

— Bineînțeles, răspunse ea surâzându-i, fericită că-l vede. Îmi place mult acest moment al zilei. Păsările cântă, și pe iarba mai este încă rouă.

— Stacey, aș vrea să vorbim, spuse el aruncându-i o privire nesigură.

Tonul vocii lui o îngrijoră. Zâmbetul i se șterse de pe față. Ochii lui exprimau o neliniște care o făcu să simtă un gol în stomac. „Nu spune nimic!“ îi venea să-i strige, căci simțea că dacă va începe să vorbească, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel între ei.

— Betty se va întoarce în curând, spuse el.

Stacey își ținu răsuflarea.

— Într-adevăr?

— Mama ei se simte mai bine. Betty va veni cam într-o săptămână.

— De... de unde știi?

Stacey se bălbâia, își simțea inima bătând să-i spargă pieptul. Și totuși chiar ea îi scrisese lui Betty și o rugase să vină cât mai repede cu putință.

— Mă aflu în biroul Tessei când a deschis scrisoarea de la Betty. Dar tu pari contrariată! adăugă el cu o privire întrebătoare.

— Nu! Pur și simplu surprinsă, îl corectă ea cu îndrăzneală.

— Altceva voiam să-ți spun, Stacey...

După o pauză, el adăugă:

— Plec de la Diazinto.

— De ce?

Îl privea nelămurită.

— M-am săturat.

Văzu chipul lui atât de sensibil întunecându-se. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră. Dar Jim păru jenat. Își feri privirea și adăugă:

— A venit vremea unei schimbări pentru mine.

Stacey îi veni în ajutor. Părea atât de nefericit, atât de stânjenit...

— O schimbare e întotdeauna un lucru bun, spuse ea pe un ton neutru.

— Știam eu c-o să fii de aceeași părere! se grăbi el să-i spună, aruncându-i o privire plină de pasiune și luându-i mâinile într-ale lui. Vino cu mine, Stacey!

— Nu, Jim.

Răspunsul ei îl făcu să tresară. Atunci se simți vinovată. Poate nu făcuse tot ce stătea în puterea ei pentru a evita această situație. André o prevenise...

— Nu înțelegi, șopti el emoționat. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Jim... Jim, nu se poate.

— Dar...

În ochi i se citea tot mai mult descumpănirea.

— N-o să poți rămâne aici când se va întoarce Betty.

— Îmi voi căuta alt loc de muncă.

N-avea cum să nu se simtă agasată de insistențele lui Jim. Se strădui să-i zâmbească și adăugă cât putu de delicat:

— Jim... Dragă Jim, pentru mine este o onoare extraordinară, însă nu pot accepta. Înțelegi...

— Onoare, ce cuvânt!

Fără nici un avertisment o prinse de umeri și-și adânci unghiile în carnea ei. O durea.

— Din cauza lui André!

Ea îl privea uimită, fără să poată rosti un cuvânt, cu ochii în lacrimi.

— Te-am văzut eu! N-ai ochi decât pentru el.

Devenea din ce în ce mai întunecat la chip. Degetele lui pătrunseră și mai adânc în carnea ei.

— Dar n-ai nici o șansă cu el, Stacey. O să se căsătorească în curând cu Tessa.

— Știu, spuse ea încet.

— La dracu' cu André De Vries! spuse el cu o voce amenințătoare, încărcată de dorința răzbunării. Am înțeles de la început.

O ținu încă o vreme strâns de braț. Ea-i observă ochii strălucind de mânie.

— N-ai ce s-aștepti de la el, insistă Jim.

O trase cu brutalitate spre el și îi strivi buzele cu ale lui. Aspectul lui firav era înșelător, sau furia îi dădea o forță neașteptată? O clipă, nici măcar nu-i trecu prin minte să se apere. Înlemnită, abia putea să respire.

Dintr-o dată, André își făcu apariția. Stacey se simți cuprinsă de un fior când îi privi pe rând și pe unul și pe celălalt. Chipul lui Jim trăda un amestec de sfidare și rușine. André rămase nemișcat, cu buzele strânse, cu ochi reci, fără nici o expresie anume.

I se adresă lui Stacey pe un ton glacial.

— Te cheamă Tessa. Avem o urgență.

Ea nu reacționează imediat. André folosisese un ton mult prea autoritar. Jim n-avea de gând să protesteze? Nu. N-avea nici cea mai mică intenție să intervină. În zadar privirea lui păstrase acea licărire de dispreț, nu părea mai puțin stânjenit.

Atunci, pe neașteptate, Stacey simți ridicându-se în ea un val de furie. Acești doi bărbați erau unul mai nesuferit ca altul! Fără să spună un cuvânt, se îndepărtă de ei cu capul sus, mândră. Merse așa, dreaptă, fără să se poată desprinde de această rigiditate, până la intrarea în spital.

Când se îndreptă mai târziu spre sala de mese simțea o durere de cap înfiorătoare și o înțepenire ciudată a brațelor. N-avea nici un chef să mănânce, dar nu voia să devină subiectul criticii celor din jur. Nu se considera suficient de în formă pentru a le suporta comentariile. Poate că o farfurie de ciorbă caldă îi va face bine!

Această senzație de oboseală extremă dura de câteva zile și o enerva destul de tare. Când se va face seară, o să se culce devreme. Călătoria cu André și acum discuția cu Jim o epuizaseră. O noapte lungă și un somn bun îi vor face cel mai mare bine. Mâine se va simți altfel.

Se gândi la întoarcerea lui Betty la Diazinto peste câteva zile. Tessa nu-i propusese să rămână aici, dar așa era cel mai bine. Oricum n-ar fi acceptat. Trecuse printr-o sumedenie de emoții, nu mai putea rezista... Și apoi, nu mai suporta să-l vadă în fiecare zi pe André rece și distant. Pe de altă parte, căsătoria lui cu Tessa va avea loc în viitorul apropiat. N-ar fi fost capabilă să îndure să-i vadă soț și soție.

În sfârșit, în două sau trei zile, Betty se va întoarce. Sosise timpul să-și facă planuri pentru perioada ce va urma după plecarea ei de la Diazinto. Avea deja o propunere din partea doamnei Hilary Lang, o femeie în vârstă, care suferea de artrită. În scrisoarea dumneaei era vorba de o călătorie în jurul lumii. Doamna Hilary Lang căuta o infirmieră care s-o însoțească. Ar fi fost minunat! Și totuși Stacey nu era cu adevărat fericită. Avea în minte o altă idee pentru practicarea meseriei de infirmieră. O viziune cu totul nouă a posibilităților ei...

Se simțea ciudat. Ar fi vrut să fie singură în ziua aceea. Astfel, când André și Tessa apărură în sala de mese, inima îi tresări. Chiar dacă cei doi se duseseră să se așeze lângă Mara, Stacey nu putea să-i ignore și să bată în retragere atât de fățiș. Așa că se duse la ei.

Tessa o fulgeră cu o privire ucigașă. André ridică ochii spre ea, o analiză scurt, distant, fără să-i spună nici un cuvânt. Doar Mara o salută amical.

Întâmpină toată greutatea din lume când trebui să-și înghită mâncarea forțat. Nici ciorba nu mergea.

— Ce se-ntâmplă, Stacey? întrebă André cu o voce liniștită.

Îi privea chipul cu atenție. Stacey se întrebă de cât timp o fixa așa.

— Nimic, răspunse ea cu glas slab.

— Nu cumva ești bolnavă? o întrebă el fără pic de căldură.

Ea nu-și făcu nici o iluzie, interesul lui era datorat meseriei pe care o practica.

— Sunt doar puțin obosită.

— Nu-i de mirare! spuse Tessa izbucnind în râs. Toate serile pe care le-ați pierdut cu Jim v-au făcut să mai pierdeți din orele de odihnă.

Oare Tessa chiar credea ceea ce spunea, sau încerca să-l influențeze pe André? Dar cu ce scop? Da, era evident: ținea morțiș s-o vadă cu Jim și s-o îndepărteze de André. Însă chiar nu realiza că ea nu riscă nimic?... La gândul că Tessa se simțea nesigură, Stacey avu o mică satisfacție. Ridică privirea și se uită la infirmiera șefă. În ochii ei negri strălucia o lumină stranie. Stacey vru să facă o remarcă, dar tăcu. Mara, tână infirmieră drăguță, îi făcu un semn din cap, un semn abia perceptibil. Era un avertisment?

— După ce termini de mâncat, vreau să te examinez, o anunță André pe același ton calm.

— Dragul meu, dar e caraghios! interveni Tessa cu o voce ascuțită. Remediile sunt ca și găsite: somnul sau Jim.

— Să vii în timpul gărzii mele, Stacey, preciză el cu glas indiferent.

Era un ordin ce nu putea fi refuzat. Chiar și Tessa știa acest lucru.

La control, André îi luă temperatura și nu făcu nici un comentariu când privi termometrul. Apoi, îi ordonă să se dezbrace. Cum ea ezita, îi spuse supărat:

— Pentru Dumnezeu! N-am violat niciodată vreo bolnavă!

Stacey își dezgoli umerii și bustul. Însă avu grijă să-și țină uniforma strâns în jurul taliei. Pentru nimic în lume nu trebuia să-și descopere picioarele. André o examinează cu mișcări din care nu lipseau blândetea și competența. Acestea erau însă gesturile unui medic, nu ale unui iubit.

— Trebuie să-ți iau o probă de sânge, trase el concluzia.

— N-am nimic, André.

Începu să-și încheie nasturii uniformei.

— N-aș fi chiar atât de sigur.

Ea își continua mișcările, în vreme ce André pregătea o seringă. Când acul îi pătrunse în mână, abia simți durerea. Apoi, cu o voce distantă, el îi porunci:

— Acum mergi și stai în pat, Stacey.

Se pregătea să protesteze, însă André adăugă imediat:

— Nu vreau s-aud nimic. N-am nici un chef să ne certăm.

Nici ea, de altfel. Își dădu seama de dreptatea lui abia când ajunsese în cameră. O oboseală groaznică o cuprinsese. Era înghețată. Tremurând de frig încontinuu, se vâri sub pături, în pat. Apoi, după câteva clipe, avu senzația că se sufocă. Gâfâind, aruncă păturile de pe ea.

***

Uitase probabil totul despre boala care o surprinsese atât de brusc. Nu-și mai amintea decât câteva imagini neclare: cineva se apleca asupra ei, o forța să înghită un lichid, îi trecea peste frunte o compresă umedă, răcoroasă. Amintiri vagi ale unui chip familiar și o voce necunoscută... Își simțea capul fragmentat în bucăți. Scene încetoșate se amestecau între ele, oferindu-i o viziune absurdă, lipsită de sens.

Apoi, într-o dimineață, deschise ochii și reuși să vadă cu claritate tot ce o-nconjura. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar căzu imediat înapoi pe spate. Ce neputincioasă era! Îi era o sete cumplită și, mecanic, ceru apă. Nu-și auzi propriul glas.

Cineva se apropie de ea. Descoperi un chip zâmbitor, punctat de pistrui, prietenos și foarte liniștitor. Se încruntă. Figura aceasta nu-i era necunoscută... Brusc, realizează:

— Betty!

— Bună, Stacey. Mi se pare că te simți mult mai bine.

— Cât... cât timp am fost bolnavă?

Părea îngrijorată, voia să-nțeleagă ce se-ntâmplase cu ea. Prea multe lucruri nu se legau între ele... de exemplu, chipul lui Betty nu era acela pe care și-l amintea vag, de asta era sigură.

— Destul de mult! Cum te simți acum?

— Slăbită.

— Nu-i de mirare!

Betty clătină din cap în semn de înțelegere. Îi aduse un pahar cu apă și o ajută pe Stacey să bea.

— Ai fost grav bolnavă, îi spuse ea cu afecțiune.

— Betty...

Trebuia să clarifice un lucru imediat.

— Tu te-ai ocupat de mine tot timpul?

— Deci nu-ți amintești?

Ce mirare se citea pe chipul atent al lui Betty!

— Nu prea.

— André te-a ngrijit.

— André!

Abia reușise să-i pronunțe numele; gura i se uscuse.

— Bineînțeles! Tot timpul. N-a lăsat pe nimeni altcineva să se apropie de tine.

— Atât eram de contagioasă?

Ce senzație ciudată; să nu-și amintească nimic, să afle abia acum tot ceea ce i se întâmplase!

— Nu, Stacey! Nu acesta a fost motivul!

Privirea lui Betty se schimbă puțin, căpătând un aer misterios.

— Dar astăzi... Tu ești lângă mine.

— Pentru că te simți ceva mai bine. Și în plus, e nevoie de André la spital.

Betty zâmbi.

— Am să-l anunț. Va fi foarte încântat să afle că te-ai trezit. Mă duc!

— Nu... Betty... Mi-e foarte sete.

Într-adevăr, nu putea să-și potolească setea aceea cumplită cu nici un chip. Dar în realitate, nevoia ei cea mai arzătoare era aceea de a se gândi... Dacă André o îngrijise, atunci îi văzuse piciorul...

— Așa, deci! Ți-ai revenit!

Pe chipul frumos, bronzat de soare al lui André, ochii cenușii luceau enigmatic. I se păru în această dimineață că e și mai înalt ca în amintirile ei. Și parcă avea în jurul ochilor riduri noi — mici cute de neliniște, de frământare. Stacey ar fi putut să jure: chipul lui André era schimbat.

— Iarba rea nu pierе. Parcă așa se spune, nu?

Gluma era bine plasată. Dar ea se folosise de aceste cuvinte doar ca să-și potolească bătăile inimii. Așadar, chiar și acum, când era slăbită, reacționa la fel ca înainte la farmecul lui viril.

— Ce-am avut, André? Malarie?

— Nu. La început asta am crezut și eu... Dar sunt destule boli tropicale, nu doar malarie... Acum ești în afara oricărui pericol.

— Iar Betty s-a întors... O să scăpați de mine, spuse ea, străduindu-se să vorbească pe un ton dezinvolt. Mai stau o zi sau două să mai prind putere, după care-o să-mi iau rămas bun de la voi.

— Asta s-o crezi tu! replică el cu o agresivitate abia stăpânită în glas.

— Ce... Ce vrei să spui?

O emoție puternică puse stăpânire pe ea pentru o clipă. Dar nu! Probabil că era vorba de o hotărâre a Tessei. În vederea căsătoriei ei, trebuia să se gândească la o reorganizare a vieții profesionale. Probabil va renunța la câteva din obligațiile ei, angajând o infirmieră în plus.

— Stacey, trebuie să-mi dai niște explicații, mi se pare.

Privirea dură și intransigentă a lui André îi studia chipul palid, ochii ei mari și verzi ca smaraldul. Apoi atenția i se întrepră spre formele delicate ascunse de cuvertură, spre picioare...

Stacey înghiți în sec; înțelegea prea bine aluzia lui.

— Vrei... vrei să vorbim despre piciorul meu...

— Ai avut un accident, afirmă el fără nici o umbră de emoție în glas.

— Da.

— Și judecând după cicatrice, accidentul s-a petrecut de ceva vreme.

Făcu o pauză, privind-o fix în ochi. N-o lăsă să-și ferească privirea.

— De doi ani, Stacey?

— Da, șopti ea.

— În ziua în care trebuia să ne-ntâlnim?

Ea nu-i putu răspunde. Se mulțumi să dea din cap afirmativ.

— Înțeleg.

Rămase tăcut o perioadă lungă, având o privire indescifrabilă. Când vorbi din nou, vocea lui n-avea nici o tonalitate deosebită.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu aveam cum. Eram în spital.
— Dar mai târziu, aici... tot n-ai spus un cuvânt măcar. Nu voiai să înoți. Credeam c-ai devenit timidă... De fapt nu voiai să-ți arăți piciorul, nu-i așa? De ce, Stacey? Întrebă el cu o privire întunecată.

— Pentru că...
Își trecu limba peste buzele-i uscate.
— Nu voiam să-ți fie milă. Asta în nici un caz.
— Milă!
— Spuneai că... doar femeile cu corp perfect te interesează.

Pe chipul lui cu trăsături aspre, Stacey văzu trecând o umbră de regret. Un mușchi îi tresări pe obraz.

— Am spus asta, așa este, recunosc el liniștit, dar nu ți-am spus-o ție niciodată. O știi doar din auzite.

Ea stătu o clipă să se gândească. Așa era, el spusese acest lucru altor persoane, de la care auzise ea apoi.

— Ai dreptate, șopti ea. André, vrei să spui că nu era valabil și în ceea ce mă privește?

— Nu știi?
Întrebarea lui țâșnise, agresivă.

— Nu. Nu te-am auzit niciodată spunându-mi...
O cuprinse amețea. Încercă să nu-și facă nici o speranță. Se străduia să înțeleagă vorbele lui André, ferindu-se să le interpreteze cum ar fi vrut ea.

— Cum aș fi putut?! exclamă el punându-i un deget lung, bronzat pe mână. Amintește-ți: erai femeia independentă autentică. Fără nici un fel de implicare, astea erau cuvintele cele mai frecvete.

— Da. Dar numai pentru că tu voiai ca lucrurile să decurgă în acest fel. În fine, așa credeam...

— Înțeleg, șopti el, mângâindu-i mâna tandru. N-am fost niciodată pe aceeași lungime de undă, nu-i așa, draga mea?

Stacey închise ochii. Nu cumva visase că aude această voce rostind fără pic de ironie „draga mea“? Și tonul acela blând și senzual era doar în imaginația ei?

— Stacey...

Deschise ochii și-l privi.

— În legătură cu acel weekend faimos... dacă n-ar fi fost accidentul, ai fi venit cu mine?

Îl privi lung o vreme, fără să-i vorbească. L-ar pierde încă o dată și astăzi dacă i-ar mărturisi adevărul? Dar trebuia să fie cinstită cu el. Cu o mișcare înceată, dădu din cap în semn de negație.

— Nu. După ce-am acceptat, am... Nu puteam... de aceea am vrut să ne întâlnim, ca să-ți spun că n-am să vin.

Din nou se așternu tăcerea între ei. O tăcere și mai lungă decât cea de mai înainte. Apoi André scoase din buzunar o foaie de hârtie îndoită care semăna cu o scrisoare.

— Trebuie să-ți arăt ceva, îi spuse el emoționat, frământând hârtia în mână. Stacey, draga mea, îți amintești că ai scris o scrisoare?

— Nu, răspunse ea clătinând din cap dezorientată.

— Totuși, după accident ai fost o vreme în comă... Apoi ți-ai revenit și ai cerut să ți se dea ceva de scris.

O scrută atent.

— Ți-ai amintit?

— Nu.

Stacey începu să tremure.

— I-ai cerut atunci unei infirmiere să pună scrisoarea la poștă... Dar ea s-a hotărât să n-o facă. Însăpăimântată de stilul scrisorii și-a imaginat șocul pe care l-ar fi avut destinatarul.

— Atunci, cum ai ajuns în posesia ei?

— Domnișoara Ellis este în vârstă, acum a ieșit la pensie. Tocmai s-a mutat. Făcând ordine prin lucrurile ei a dat peste scrisoarea aceasta.

Un zâmbet îi apărură pe buzele cărnoase, îndulcindu-i trăsăturile aspre, aducând o înduioșare minunată în ochii lui cenușii.

— A recitit-o și s-a mai gândit puțin. Dintr-o dată conținutul i s-a părut mult mai important decât prezentarea. Nu i-a fost ușor să afle unde sunt. Am primit scrisoarea acum trei zile.

— Aș putea s-o văd?

Îi citi, ținându-i mâna într-a lui. Pe pagina albă aceleași cuvinte erau scrise la infinit, repetate cu încăpățănare. Scrisul era aproape ilizibil. Aceste cuvinte erau: „André, te iubesc“.

— Stacey?

O luă de bărbie și o obligă să-l privească.

— Mai ai aceleași sentimente?

Stacey simți lacrimile umplându-i ochii frumoși, de un verde mai strălucitor acum ca niciodată și măriți de emoție. De data aceasta nu și le mai opri. Se uita la André fără să-i poată vorbi; nu reușea decât să dea din cap în semn de confirmare. Inutil de altfel... căci în privirea ei se citea o bucurie imensă.

— Draga mea! zise el strângând-o la piept. Ce lungă perioadă de neînțelegere!

Își slăbi puțin îmbrățișarea ca s-o poată privi.

— Te-am așteptat atât de mult acum doi ani. Niciodată nu mi-aș fi putut imagina c-ai avut un accident... Îți făcusem propunerea pentru weekend doar ca să-ți aflui reacția. De fapt trebuia să plecăm în voiaj de nuntă. Aveam în buzunar verigheta. Chiar dacă nu speram să fii de acord, contam pe faptul că voi putea să te fac să te răzgândești...

— N-ar fi trebuit să-ți dai prea mult silința.

Deodată, un alt gând o făcu să tresară.

— André, dacă într-adevăr aveai această intenție, de ce n-ai încercat să aflui motivul pentru care n-am venit la întâlnire?

Cuprins de remușcare, el strânse din buze. Apoi îi explică.

— La început am fost foarte furios. Mi se oferise deja acest post la Diazinto. Trebuia să plec încoace cât puteam de repede. Speram că vei vrea să vii cu mine.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— Am crezut că nu te mai interesez... Mai târziu, după ce mi-a mai trecut supărarea am vrut să te gălesc și am sunat la domnul Allison. Dar acesta murise și nimeni de-acolo nu părea să știe ce se-ntâmplase cu tine.

Ce înșiruire de neînțelegeri! Iar acum nu era prea târziu? Apăruse deja Tessa în viața lui...

— André... ai spus că n-o să plec de la Diazinto... Asta înseamnă că o să rămân aici ca infirmieră?

Păru foarte surprins, apoi o strânse din nou în brațe și îi sărută lobul urechii.

— Nu: vei fi soția mea, prostuțo!
— Și Tessa? Credeam să sunteți pe cale să vă căsătoriți.
André izbucni într-un râs puternic, seducător.
— Mă vezi căsătorit cu o astfel de femeie? Nu voia decât să mă aibă în puterea ei, să mă vadă conducând spitalul în locul ei.

Îi zâmbi și continuă:

— Trebuie să-ți fac o mărturisire: am cumpărat de la Tessa spitalul.

— Într-adevăr?

— Vom continua să-l administrăm împreună, pe aceleași baze de astăzi. Dar vom mai face în plus și un centru de cercetare pentru trahom.

— „Noi“, André? întrebă ea cu modestie.

— Tu și cu mine. Vrei să fii soția mea, Stacey?

— Am așteptat momentul acesta atât de mult, dragul meu, spuse ea oftând de fericire.

Mai vru să-i spună că vor face o echipă extraordinară, dar el deja o săruta, îmbrățișând-o atât de pasionat, încât îi opri răsuflarea. Atunci Stacey înțelese că între ei cuvintele vor fi adeseori inutile...

Sfârșit